virtual-project.eu

TRACY BROGAN

NEBUNIE DE-O VARĂ

Original: *Crazy Little Thing* (2012)

Traducere din limba engleză de:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

LITERA®

2017

Capitolul 1

Soțul meu avea adevăratul talent de a mi-o trage pe nepusă masă, așa că nu am fost întru totul luată pe nepregătite când, la o petrecere de la birou, l-am surprins cu mâna pe sub fusta unei roșcate zgubilitice. Și nici că avea niște vâsc atârnându-i la curea. Chiar dacă nu era Crăciunul. Brusc, cei opt ani pe care mi-i petrecusem întrebându-mă dacă sunt paranoică sau doar intuitivă și-au primit în sfârșit răspunsul. Richard mă înșela, iar eu nu mai puteam să ignor acest lucru.

Probabil că ar fi trebuit să-l fi părăsit mai de mult, dar eram îndrăgostită nebunește, plus că mama considera că divorțul era de prost-gust, chiar dacă trecuse ea însăși printr-unul. Poate se temea că nu aș fi putut găsi ceva mai bun de-atât. S-a dovedit că nu aș fi putut găsi ceva mai rău.

Peste exact un an, șase zile și paisprezece ore, Richard și cu mine ne-am pus semnăturile pe linia punctată, iar căsnicia noastră s-a topit cum se topește pe limbă sarea de pe marginea unui pahar cu margarita, lăsând în urmă gustul acrișor a ceva ce la început fusese dulce, dar a sfârșit prin a fi amar.

Detaliile sordidului nostru divorț au stârnit o adevărată vâlvă în presa locală din Glenville. La urma urmelor, Richard era copilul teribil al urbei, așa că toată lumea voia să se înfrupte din cele mai suculente titluri de seară. Slujba lui ca prezentator de știri la Canalul Șapte îi adusese un statut de semicelebritate, precum și o serie de admiratori sicofanți. Eu, pe de altă parte, am fost categorisită drept o Nevastă Disperată, pe care nu o interesau decât banii lui. Nimeni în afară de mine nu părea să-și aducă aminte de incidentul cu roșcata și, cumva, ajunsesem să fiu o paria, un răufăcător unidimensional, captivă în reality show-ul propriei mele vieți. Așa că, atunci când mătușa Dody m-a

invitat pe mine și pe copii să ne petrecem vara în modesta ei locuință din Bell Harbor, Michigan, oferta a fost prea bună ca s-o pot refuza.

— Ai nevoie de o purificare psihică temeinică, Sadie, mi-a spus Dody la telefon. E timpul să dai afară din organism toate energiile negative aduse de Richard.

Nu credeam deloc în prostiile ei cu datul în cărți, apelatul la îngeri păzitori și cititul în globuri de cristal, dar îmi doream cu disperare o vacanță. Și o șansă de a mă ascunde. Casa ei roz, cu șindrilă, cocoțată în vârful unui deal cu vedere spre lacul Michigan, era locul perfect unde să mă odihnesc, să mă reorganizez și să-mi dau seama ce naiba să fac cu următorii cincizeci de ani din viață. Firește, probabil că aveam să mor cu mult mai devreme, dar urăsc să las lucrurile la voia întâmplării.

Mi-am condus SUV-ul de-a lungul aleilor strâmte, mărginite de ulmi, din Bell Harbor. Coborând geamul, am tras aer adânc în piept. Mirosul nisipului fierbinte, cu iz de ulei autobronzant și liliac, mi-a adus aminte de verile lipsite de griji, când nu-mi păsa de nocivele raze UV și de chimicalele din lac. Zumzetul cicadelor aproape că acoperea zgomotul valurilor care se spărgeau de țărmul din apropiere.

Ce schimbare dramatică față de căldura înăbușitoare și mentalitatea de mari cuceritori a celor de pe străzile asfaltate din Glenville! Bell Harbor părea încremenit într-un timp care nu existase altundeva, neatins de prostul gust al unei vieți din afara granițelor lui. Ca încântătorul Brigadoon[1], doar că aici oamenii nu începeau pe neașteptate să cânte și să danseze. Sau poate că așa făceau, numai că n-am observat eu.

Am condus mai departe, trecând pe lângă case în culori pastel, cu verande albe, de unde flutura steagul american. Un câine galben și lățos, cu o bandană roșie, mergea hotărât pe trotuar, ținându-

și coada țanțoș, de parcă ar fi avut un loc important unde trebuia să ajungă. Apoi, după ce am luat ultima curbă, am zărit curtea lui Dody. Erau numai flori peste tot, așa cum vezi într-o florărie în perioada reducerilor; unele adevărate, mătăsoase, altele pălite sau din plastic. Tufe de azalee năpădeau bazinele pentru păsări, băncile din fier și numeroasele statui din piatră ce înfățișau îngeri și gnomi. Inima îmi bătea în piept cu nerăbdarea unui licurici care vrea să scape dintr-un borcan de sticlă.

— Uau! Uite ce de vechituri! a exclamat fiica mea, Paige.

La șase ani, era o maestră în a puncta ce era evident.

— Și pitici, a adăugat Jordan, în vârstă de patru ani. Unu, doi, trei, patru…

— Sunt gnomi, prostuțule. Și, oricum, n-ar trebui să le spui pitici, fiindcă nu e frumos.

— Nu e frumos nici să mă faci prost, cap sec.

— Terminați odată! Nu e nimeni nici prost, nici cap sec, am spus eu.

Copiii mei își petrecuseră cea mai mare parte din drumul nostru de două ore de la Glenville dezbătând aprins astfel de subiecte aberante, cum ar fi dacă o spiridușă este mai mare decât Zâna Măseluță, dacă toate girafele au același număr de pete sau unde ai putea găsi, citez, „gaura pe care face caca o sirenă”. Jordan, ca fiu al tatălui său, nu s-a putut abține să nu fie părtinitor, indiferent de cât de aleatoriu era subiectul. Îmi făcuseră capul calendar cu toate contrazicerile lor.

Am parcat pe aleea lui Dody și am scos cheile din contact. Paige a deschis larg portiera și a țâșnit de pe bancheta din spate ca o floricică de porumb, cu Jordan urmând-o îndeaproape. Au dat buzna în desișul straturilor de flori crescute peste măsură și au început să alerge în zigzag printre sculpturi.

— Aveți grijă printre buruienile alea! le-am strigat eu. Să nu aibă țepi!

Și-au văzut de alergat, fără să ia seama la avertismentul meu. Mai mult ca sigur că diseară o să le scot spini din călcâie.

M-am dat jos din mașină și am început să urc treptele tocite din lemn de la casa mătușii Dody. Nu mai fusesem aici de mai bine un an, dar am deschis ușa fără să bat. Oamenii de buna-credință din Bell Harbor nu obișnuiau să bată – și nici nu-și încuiau ușile. Și le plăcea să le spui *oameni*, un cuvânt pe care nu-l folosesc în mod normal, dar, cum urma să stau toată vara, trebuia să încerc să mă integrez.

De cum am călcat cu sandalele mele cu baretă pe linoleumul crăpat de culoarea piersicii, dezordinea nebunească a tuturor acelor lucruri care nu aveau nicio treabă unul cu celălalt m-a lovit drept în sensibilitatea mea minimalistă. Talmeș-balmeșul, fascinant și tulburător deopotrivă, mi-a tăiat răsuflarea. O bufniță din macrameu cu ochi din două mărgele de lemn mă sfredelea cu privirea-i goală din colțul opus al încăperii. Cușca unui dihor, de mult ducându-i dorul oaspetelui ei, dădea pe afară de trandafiri din mătase prăfuiți. Fără îndoială, un gest care să-i cinstească memoria. Balerine din porțelan concurau la dominarea raftului cu Elvișii cu capul mare. Iar capul de elan, cu coarnele sale uriașe care se întindeau până la polița de deasupra șemineului din piatră, avea o șapcă de baseball a celor de la Detroit Tiger pusă pieziș pe o ureche. Simțeam un nod în piept. Decorul lui Dody, care aducea a târg de vechituri, mă lăsase întotdeauna perplexă.

Nimeni nu avea s-o acuze vreodată că ar fi fost o gospodină meticuloasă. Nimeni nu mă acuzase vreodată pe mine că aș fi fost orice altceva.

— Dody? Ești? am strigat eu.

Lipăitul labelor de câine pe podea mi-a oferit un scurt avertisment înainte să fiu pusă fără rezerve la perete de Leneșu' și de Grăsanu', doi copoi zdraveni și masivi, de rasă nedefinită și cu maniere

ce lăsau de dorit, care m-au acoperit toată cu săruturile lor umede. Dragostea lor era necondiționată, iar balele, împărțite orișicui. Am ridicat un genunchi ca să-i dau la o parte, dar ei au rămas neclintiți, ca și cum aș fi avut o bucată de șuncă în buzunar. Tremurau de adorație.

Vai, să fii câine și să te încerce o astfel de bucurie lipsită de inhibiții!

— Dody! am strigat eu din nou. Cheamă-ți câinii!

— Sadie? Tu ești, dragă? În sfârșit!

Mătușa a apărut de după colț, fluturându-și brațele bronzate pe deasupra buclelor ei blonde. Ori era bucuroasă să mă vadă, ori luase casa foc. Chimonoul ei turcoaz era acoperit de un șorț cu flori roz. Cu o mișcare dibace din șoldul ei durduliu, a dat câinii la o parte, pe mine încolțindu-mă într-o îmbrățișare strânsă, ca de anacondă.

— Credeam că nu mai ajungi! Cum a fost drumul?

A dat o împunsătură și din celălalt șold, câinii încercând să sară iar pe mine.

— Ai venit pe strada principală ca să vezi poșta cea nouă? Nu sunt minunați acei gargui? Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a trebuit să-ți faci griji din cauza zăpezii! Firește, suntem în iunie, nici n-ai să vezi. Leneșule, dă-te de pe piciorul meu! strigă ea, împingându-l la o parte cu mâna. Dar unde sunt copiii? Au venit și ei?

Mătușa era un tsunami în papuci pufoși și, din nu știu ce motiv, în chimono.

— Sunt afară, numără gnomii.

Ochii îi licăriră.

— Vai, abia aștept să-i văd! Au crescut? Firește c-au crescut!

Mă trase înapoi spre ușă, deschizând plasa cu o asemenea forță încât aceasta se dădu de peretele casei, după care se închise cu un pocnet.

Scutură din cap.

— Drace, mi-aș fi dorit că Walter să fi reparat ușa asta înainte să dea colțul!

A deschis-o apoi cu mai multă grijă. Odată ieșită la soare, și-a acoperit fața cu ambele mâini la vederea progeniturilor mele neastâmpărate.

— Ia uite-i, aici erau copiii! Sadie, nu sunt adorabili?

Paige avea în mână un pumn de frunziș, cu rădăcini pline de pământ cu tot, în timp ce Jordan încerca să-și vâre în buzunăraș o piatră de mărimea unui grepfrut. Amândoi au tresărit când câinii și-au făcut apariția pentru o nouă serie de sărutări băloase.

— Leneșule! Grăsane! Fiți cuminți!

Dody a bătut din palme, iar câinii s-au retras ascultători.

— Copii, salutați-o pe mătușa Dody!

Paige s-a apropiat numaidecât cu pași mari.

— Mătușă Dody, ți-am adus niște flori.

— Paige! Mami ți-a mai spus să nu smulgi plante din grădinile oamenilor! am mustruluit-o eu.

— Dar ai spus că sunt numai buruieni acolo.

Dody mi-a aruncat o privire piezișă, apoi s-a aplecat în față, abia atingând obrazul lui Paige, de parcă ar fi fost la fel de fragil ca o bulă de săpun.

— Poți să culegi câte flori vrei, scumpa mea. Pentru asta sunt acolo.

Dody a luat apoi improvizația de buchet, scuturând bulgării de pământ de piciorul ei învelit în mătase.

— Sunt absolut adorabile. Și cine este flăcăul înalt de acolo?

Dody a arătat către Jordan.

— Nu poate fi fratele tău mai mic!

Jordan a șovăit. O știa pe Dody, însă devenise foarte timid de când cu divorțul.

— Nu sunt mic! a bombănit el.

— Firește că nu! Vai, dar ești aproape suficient de înalt cât să-l pocnești pe Jasper drept în bot!

Buzele fiului meu au tremurat, încercând din răsputeri să-și stăpânească un zâmbet.

Jasper era fiul mai mare al lui Dody și, la cei 1,93 metri ai lui, era de departe cel mai înalt din familie. Absolvise de curând școala de bucătari, însă ținuse să-i informeze pe toți că se numea Institutul Artelor Culinare și de Administrație Hotelieră.

— Știai că Jasper a primit un post la Arno's? Cel mai select restaurant din oraș, mulțumesc foarte mult. Poate să ți-o spună chiar el. Jasper! a strigat ea atunci peste umăr.

— E aici?

— O, da, Nu ți-am spus? S-a mutat înapoi, ca să economisească bani și să cumpere un restaurant.

Deja începusem să mă panichez. Știa foarte bine că nu-mi spusese, fiindcă, dacă mi-ar fi spus, posibil să nu mai fi venit. Știa că vreau să-mi petrec vacanța de vară într-un loc fără bărbați. Dacă Jasper era aici, ar însemna să împart baia cu firele lui de păr și cu capacul de toaletă pe care-l uita ridicat. Că avea să tragă pârțuri după chef și să dea vina pe câini. Și mai însemna că trebuia să port sutien tot timpul! Ce fel de vacanță afurisită avea să mai fie și asta? Mă luase deja cu trepidații.

Nu fusese o decizie ușoară să-i rup pe copii de toate lucrurile familiare lor. Orice vizită prelungită la Dody risca să se transforme într-un haos total. La fel și vizitele scurte. Însă când Richard ne-a interzis să plecăm, mi s-a pus pata. Satisfacția pasivo-agresivă de a-i spune că nu mă poate opri făcea să merite să-l suport pe Jasper.

M-am dus până la mașină și am deschis portbagajul, cu gând să-l descarc. Era plin-ochi. Se știa că împachetam mai mult decât trebuie, așa că adusesem toate lucrurile de care am fi putut s-avem nevoie peste vară – și multe altele, de care n-am fi avut nevoie. Îmi plăcea să fiu pregătită pentru orice situație neprevăzută. Nu știai niciodată când ajungeai într-un loc pustiu și aveai

nevoie de un ghem de sfoară sau de clei de cauciuc. Richard mă necăjea mereu în privința asta, dar habar n-avea cât mă chinuiam *eu* ca vacanța *lui* să meargă ca pe roate.

Dody s-a întors către copii:

— Dragilor, vă așteaptă niște jucării în bucătărie. Majoritatea sunt niște vechituri de la prietena mea, Anita Parker. Doar ce și-a făcut curat în mansardă.

Paige și Jordan au scos un chițăit de încântare și au și dat fuga înăuntru. Pentru Jordan, promisiunea unor jucării, fie ele niște vechituri amărâte din mansarda unei necunoscute, era suficientă ca să-și învingă timiditatea.

Dody s-a întors apoi către mine:

— A murit pasărea Anitei, nu ți-am spus? Mare necaz!

Și-a coborât vocea în semn de respect:

— Chiar pisica i-a mâncat-o. Îți poți închipui una ca asta?

— Vrei să spui pasărea care m-a mușcat când eram mică?

Fusesem îngrozită de pasărea aceea.

Dody a încuviințat din cap.

— Probabil.

M-a îmbrățișat încă o dată.

— Vai, sunt atât de fericită că în sfârșit ai venit! Trei ani e o absență prea îndelungată.

M-am eliberat din îmbrățișarea ei și am apucat încă o valiză.

— N-a trecut chiar atât de mult, Dody.

— Aiurea! Dățile alea când ați stat la hotel nu se pun.

Mi-a dat deoparte o șuviță de păr de pe obraz, de parcă aș fi avut trei ani, nu treizeci.

— Nu am stat aici pentru că Richard e alergic la câini.

— Prostii! Nu-i plăcea de mine!

N-am contrazis-o. Avea dreptate. Richard o considera pe Dody grosolană și băgăcioasă și zicea

că locuința ei mirosea întotdeauna a varză și a paciuli. Ceea ce era adevărat.

Ca să schimb subiectul, am spus:

— Săptămâna trecută am semnat actele de divorț.

— Da? Slavă Domnului!

Am primit încă o îmbrățișare plină de efuziune.

— Nici eu nu l-am plăcut vreodată, știi prea bine.

Dody și-a frecat mâinile împreună, de parcă amintirea lui era o pată de grăsime.

— Acum, că s-a terminat, putem să-ți găsim un bărbat mai bun.

Eu am scos o altă valiză și aproape că am dărâmat-o cu ea.

— De ce aș vrea un alt bărbat?

Expresia de mirare de pe chipul ei arăta de parcă doar ce refuzasem o felie de tort cu ciocolată.

— Fiindcă, prostuțo, nu poți să rămâi singură toată viața.

Am scăpat valiza în noroiul de pe alee.

— Tehnic vorbind, Dody, sunt divorțată de cinci zile. Unchiul Walter a murit acum șase ani și tu tot singură ești.

— Dar nu ai pe nimeni de aproape un an. Cât despre mine, testez terenul. De fapt, chiar ieri am întâlnit un bărbat absolut încântător, nu ți-am spus? Ne-am întâlnit la poligonul de tir.

— Poligon de tir? Ce căutai la poligonul de tir?

— Îmi exersam ținta, prostuțo. N-ar trebui să ai o armă dacă nu știi cum se folosește.

Era cât pe ce să-mi prind mâna la portbagaj.

— S-o folosești? Când ți-ai luat o armă?

Astea nu erau vești bune. Mătușa mea nu era responsabilă nici să dețină un pistol cu apă, darămite unul cu gloanțe adevărate.

— Acum câteva săptămâni. Știi, avem un sconcs pe aici.

— Ce sconcs?

— Unul care ne tot scormonește prin gunoi. Săptămâna trecută, l-a împroșcat pe Leneș drept în față.

— Și ai de gând să-l împuști?

— Firește că nu!

S-a aplecat și a ridicat valiza cea mai mică.

— O să trag pe deasupra capului, ca să-l sperii. În fine, îl cheamă Harry.

— I-ai pus numele Harry unui sconcs?

S-a uitat la mine de parcă eu eram cea care o luase pe arătură.

— De ce i-aș pune sconcsului numele Harry? Asta e ridicol! Harry e bărbatul pe care l-am întâlnit. E dentist. Are niște dinți minunați, trebuie s-o recunosc. Iar nepoata lui lucrează la noul Starbursts.

— Starbursts?

— Da, cafeneaua.

— Vrei să spui Starbucks.

— Da, aceea. Îmi plac la nebunie acele Ralph Macchios, știe nu?

— Vrea să spună macchiato, zise Jasper, ieșind în sfârșit din casă.

M-a îmbrățișat scurt, ridicând apoi mai multe valize.

— Bine ai venit în Casa de Loco[2].

— Mulțumesc.

Vărul meu nu se schimbase prea mult de la ultima vizită. Era și mai înalt și mai slab, dacă așa ceva era posibil, dar încă arăta ca o versiune masculină a mătușii, cu părul blond și creț și cu ochii albastru-deschis. Și nu era chiar așa păros. Poate că totuși n-o să lase prea multe fire de păr prin baie.

— În fine, reluă Dody. Harry e italian. Și poartă mustață, ca toți italienii. Și mai are și o armă, firește. Dar știi care e partea cea mai bună? a chicotit ea ca o fetiță. Arată exact ca doctorul Phil!

— Serios? Asta e partea cea mai bună?

— L-am întâlnit pe doctorul Phil, continuă ea, în timp ce Jasper și cu mine căram lucrurile mele în casă. Când înregistra o emisiune. Mi-a spus că am o eșarfă cum n-a mai văzut. Era cea pe care mi-o dăduse Walter la Fort Knox. Știi tu, aia care arată ca o bancnotă de o sută de dolari uriașă? În fine, acel doctor Phil a fost cel mai cuceritor bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, chiar dacă se holba la sânii mei.

S-a îndreptat de spate.

— Walter îmi spunea tot timpul că am o pereche impresionantă…

— Dumnezeule, mamă! s-a schimonosit Jasper.

— Ce? Așa e.

∵

— Mami, ce-a durat așa mult? m-a întrebat Paige, când, pe seară, m-am alăturat în sfârșit lor pe plajă. Jasper pusese niște scaune în semicerc, ca să putem urmări apusul pe malul apei. El și Dody erau deja acolo, așteptând împreună cu copiii.

— Am stat să aranjez lucrurile, am răspuns eu.

Ea și-a pus mâinile în șold și s-a încruntat.

— Mereu stai să aranjezi lucruri!

— Scumpo, n-ai vrea ca tu și Jordan să-mi găsiți niște pene de pasăre? a întrerupt-o Dody. Dacă vrei, o să vă fac fiecăruia câte un talisman de vise.

Paige a încuviințat din cap și a tulit-o, trăgându-l și pe Jordan după ea.

Jasper a făcut un gest către un scaun pliant liber.

— Ia un loc. Vrei o bere?

A băgat mâna în lada frigorifică roșie care stătea în nisip, lângă el.

Nu-mi aminteam când băusem o bere ultima oară. Femeile din Glenville nu beau bere. Ele sorb chardonnay scump din pahare lungi și delicate. Firește, cele mai multe dau gata o sticlă întreagă la o singură întâlnire, ca să-și clătească gura de gustul Prozacului. Iar prin cele mai multe, mă refer la mine.

Dar acum eram oficial în vacanță. Era timpul să o iau ușor și să mă relaxez.

— Sigur, chiar aș vrea o bere. Mulțumesc.

Nici n-am luat bine sticla din mâna vărului meu, că am auzit vocea inconfundabilă a celuilalt văr al meu.

— Liberă în sfârșit, păpușă! Ești liberă în sfârșit!

Fontaine, fiul cel mic al lui Dody, venea spre noi, coborând câte două trepte o dată, cu cămașa de culoarea lămâii verzi descheiată și fluturând în bătaia vântului. Părul lui negru era geluit cu pricepere și își lăsase o bărbiță îndrăzneață. A sărutat aerul de lângă urechea mea.

— Arăți fabulos, Sades! Îți prieste să ai inima frântă!

— Mulțumesc, Fontaine. Nici tu nu arăți prea rău.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții albiți nenatural și încordându-și bicepsul lucrat.

— Știu! Am început să fac yoga cu mama.

Jasper s-a înecat cu berea.

— E de-a dreptul dezgustător să vezi așa ceva.

Fontaine a ridicat din sprânceana lui neagră.

— Ești doar gelos, fiindcă eu sunt atât de flexibil.

— Exact. Dacă o să vreau vreodată să-mi bag nasul în propriul fund, poate că o să mă alătur vouă. Ia o bere!

I-a aruncat o sticlă lui Fontaine, care a prins-o cu o mișcare bombastică.

— Băieți, fiți cuminți! a spus Dody, întinzându-și piciorul și începând să-l legene. Fontaine, îți plac șlapii mei cei noi? I-am luat la reducere de la magazinul de un dolar. Au costat un dolar.

— Care erau șansele? a bombănit Jasper, necunoscând extazul de a găsi o pereche de pantofi drăguți și ieftini.

— Grozav, mamă! Bună afacere! a făcut Fontaine, trântindu-se pe unul dintre scaune, eu

urmându-i exemplul.

Soarele își revărsa lumina portocalie și umbrele de-a lungul nisipului. Era aproape ora să-i duc pe copii la culcare, dar Paige chicotea, aruncând penele în aer și urmărindu-le cu privirea cum se lasă plutind la pământ. Jordan zgândărea un morman de alge uscate cu un băț adus de ape. Poate că, măcar de data asta, puteau și ei să stea până mai târziu. Aveam să ne stabilim programul de somn de mâine.

— Fontaine, spune-i lui Sadie despre interviul tău de la revistă, a zis Dody.

Apoi, către mine:

— O revistă i-a luat interviu, Sadie. Nu e nemaipomenit? Este vorba despre noua lui slujbă ca designer de interior și despre cum toată lumea o ia fong șui.

— A fost doar un anunț de prezentare, mamă, a lămurit Fontaine, sorbind din bere.

— Chiar și așa, a fost foarte flatant.

Și-a șters cu mâna ochii umezi.

— Tu ți-ai obținut postul ăsta fantastic de designer, Jasper lucrează la un restaurant bun și are o iubită frumoasă. Amândoi v-ați descurcat atât de bine.

Glasul i s-a frânt de emoție.

— Walter și cu mine suntem atât de mândri de voi.

— Iar ai vorbit cu tata?

Tonul lui Jasper era la fel de uscat ca nisipul.

— Nu direct, firește. Prin sfătuitoarea mea spirituală. E o femeie tare înțeleaptă.

Dody și-a ridicat din nou piciorul, admirând cum soarele făcea să strălucească paietele de pe șlapii ei de un dolar.

— Da, suficient de înțeleaptă cât să-ți ia banii și să-ți îndruge prostii. Dacă e atât de pricepută în a vorbi cu tata, pune-o să-l întrebe unde a pus grebla cea bună.

— Nu poate fi deranjat cu asemenea întrebări triviale și lumești, a răspuns ea.

— De ce nu? Nu e ca și cum are altceva de făcut, a venit replica lui Jasper.

— Aș, drace! Nu mai vorbesc despre asta cu tine. Sadie, întreabă-l pe Fontaine despre articolul din revistă. Vai, și despre casa pe care și-o renovează. De asta stă cu noi câteva săptămâni, vezi tu.

Mi-am vărsat bere pe tricou.

— Și tu stai aici?

La naiba! Câți bărbați mai trebuia să suport pe durata ședерii mele aici?

— Mut câțiva pereți. Dar praful îmi omoară căile respiratorii. În plus de asta, o să te distrezi mai bine cu mine aici. Doar nu poți să stai toată ziua cu mama.

Din contră! Asta era exact ce aveam de gând să fac. Un mare nimic! Voiam să stau întinsă pe plajă ore în șir, să joc șah cu copiii mei, să mă uit la emisiuni cretine și să renunț la toate obiceiurile de îngrijire personală. Eram aici ca să scap de bărbați, însă viziunea mea despre o vară scăldată în estrogen dispărea mai repede decât calotele glaciare. Recunosc, Fontaine era amuzant, așa cum este vata de zahăr. Grețos de dulce și care îți dă dureri de cap dacă mănânci prea multă. Exact ca Fontaine.

M-am forțat să zâmbesc.

— E grozav! O să ne distrăm de minune!

Mi-am întors privirea spre apă și am dat berea pe gât. Asta nu semăna deloc cu ce plănuisem eu. Dar, pe de altă parte, îmi ieșea ceva în viață după cum voiam?

Fontaine mi-a dat un ghiont ușor cu cotul.

— Deci, bombonico, ce mai e nou, în afară de eșecul tău dezastruos în căsnicie?

Era la fel de direct pe cât era interesat de modă, ceea ce însemna foarte mult.

— Nu prea multe. Richard e încă supărat că am obținut casa. Mama e încă supărată că am divorțat, iar soră-mea e încă supărată că nu i-am dat papucii mai devreme. Și mă gândeam să mă tund. Tu ce zici?

El a încuviințat din cap.

— Da, clar ar trebui să te tunzi.

— Nu la asta mă referem. Hei, ia stai puțin, ai zis că arăt fabulos!

Deja mă călca pe nervi.

— Arăți, în mare. Dar părul tău începe să dea semne că ar vrea să renunțe la viață. Ar trebui să facem ceva în privința asta acum, că ai intrat din nou pe piață.

M-am aplecat atât de brusc în față, încât un stol de pescăruși din apropiere și-au luat zborul.

— Nu am intrat pe nicio piață!

— Ba firește că ai intrat, a spus el, așezând sticla goală în nisip.

— Asta i-am spus și eu! s-a băgat și Dody, dând din cap cu subînțeles.

— Nici nu te obosi, Sadie, a chicotit Jasper. Ești tema lor de vacanță. Nu știai?

— Aiureli! Mai tacă-ți fleanca, Jasper! i-a șoptit Dody printre dinți.

— De-asta m-ai chemat aici?

M-a luat deodată o senzație de greață, iar pe ceafa am simțit un val de căldură. Ar fi trebuit să știu că invitația insistentă a mătușii mele ascundea un alt motiv. Doar nu era degeaba președinta Asociației Băgăreților din Bell Harbor.

— Nu-l asculta, scumpo, a dat să mă liniștească Dody. Vrem doar să avem grijă de tine și să-ți vindecăm sufletul rănit.

— Nu am sufletul rănit!

Fontaine și mama lui schimbară o privire. Una care spunea *E atât de jalnică încât nici nu-și dă seama*.

— Serios, sunt bine. N-am nevoie decât de o mică vacanță.

— Nu te bosumfla, pisicuțo, a spus Fontaine cu un oftat. Vrem doar să te distrezi puțin, atâta tot.

— Da, ei bine, pentru mine distracția nu implică și bărbați.

— Dar, scumpo, a intervenit Dody cu blândețe, nu te poți lupta de una singură cu echilibrul universal. Fără deznădejdea de azi nu putem avea bucuria de mâine.

— Pe asta o știi de la doctorul Phil? a întrebat Jasper, storcând ultima picătură din sticla de bere înainte să bage mâna în lada frigorifică și să mai scoată una.

Ea a scuturat din cap.

— Nu de la doctorul Phil. De la *Kung Fu Panda*. Dar, chiar și așa, Sadie nu trebuie să lase un măr putred să-i strice viața amoroasă.

— Viața amoroasă? a pufnit Fontaine, încrucișându-și brațele pe după cap și întinzându-se. Cine vorbește de amor? Eu vorbesc de sex nebun și sălbatic. Cu cineva ca… el. A arătat cu bărbia spre linia țărmului.

De-a lungul malului alerga un bărbat. Și încă ce bărbat, ca să fiu sinceră. Bronzat, înalt, musculos și transpirat tot. Genul de bărbat care știa că soarele care se reflectă în valuri îi scoate în evidență mușchii lucioși. Afurisit îngâmfat. Era exact tipul de bărbat pe care voiam să-l evit, cu picioare lungi și stupide și cu umeri lați și stupizi. Ar fi putut la fel de bine să aibă tatuat cuvântul *infidel* chiar pe bicepsul bine lucrat de pe care nu-mi puteam dezlipi ochii. La naiba!

— Cine e? am întrebat eu în șoaptă, cu vocea mult mai pierdută decât intenționam.

Am menționat deja că era transpirat tot?

Fontaine a zâmbit.

— Nu știu. Eu îi spun *Bărbatul care aleargă.*

Bărbatul care aleargă și-a văzut de drum, făcând jenat cu mâna spre Dody și Fontaine, în vreme ce eu am continuat să mă holbez, iar Jasper să dezlipească eticheta de pe sticla lui de bere.

— Hei, Fontaine!

Paige a venit în fugă spre noi, făcându-ne să ieșim din transa noastră colectivă.

— Hei, dulceață! Dă-mi un pupic.

A tras-o spre el, ca să-i lase un sărut pe obraz.

Fiica mea îl adora pur și simplu pe Fontaine, în mare parte pentru interesul lor comun în tot ceea ce însemna lucruri sclipicioase.

— Mă zgârii, a spus ea, întinzând mâna și atingându-i bărbuța. De ce ai aia pe fața ta?

Fontaine a izbucnit în râs.

— Se numește stil, iubito. E ceea ce ne deosebește de animale. Și de țărănoi.

Capitolul 2

— Vrei cafea, Sadie?

Dody a întins o mână în care ținea cafetiera plină-ochi, înclinată periculos de mult, chiar dacă nu avea nicio ceașcă în care să se verse. În dimineața asta purta un turban de culoarea mentei, din vârful căruia țâșneau o mulțime de cârlionți blonzi și pufoși. Arăta ca o eprubetă care dădea pe afară.

— Clar! Am scos o ceașcă din dulap, încercând să ignor faptul că era pătată pe dinăuntru, și i-am întins-o.

A fost o adevărată provocare să mă trezesc. Salteaua din camera mea se simțea ca un sac cu portocale, iar zgomotul pe care-l făceau valurile nu m-a ademenit deloc la somn. M-au făcut doar să vreau să merg la baie. Când Jordan a venit în zori în patul meu, cu tot cu câini și cu balele lor, m-am întrebat dacă nu cumva venirea la Bell Harbor fusese o greșeală. Însă Dody mă bătuse la cap cu insistența unui martor de-al lui Iehova, încât pur și simplu nu mai avusesem motive s-o refuz.

— Cum ai dormit?

Dody mi-a înapoiat ceașca, nu înainte să presare și niște scorțișoară pe deasupra.

— Grozav, am mințit eu, dorindu-mi să-mi fi putut injecta cafeaua direct în vene.

Am trecut pe lângă ea ca să îndrept cafetiera, aliniind-o cu aparatul.

— E minunat, dragă. Mă gândeam că, după micul dejun, să mergem la o plimbare. E o cărare care duce drept la locul de joacă din curtea școlii primare.

Copiii mei stăteau la insula din bucătărie, cu ochii încă lipiți de somn, dar plini de o speranță nerăbdătoare. M-am aplecat spre ei și i-am sărutat pe obraji. Paige mi-a întors sărutul, însă Jordan și-

a ascuns fața în umăr. Era deja prea mare pentru sărutări, iar asta îmi provoca un junghi în inimă.

— Te rog, mami. Aș vrea să văd școala, a spus Paige, oferind cel mai frumos zâmbet al ei.

— V-ați spălat pe dinți înainte să coborâți? am întrebat eu.

Jordan s-a încruntat.

— Am crezut că suntem în vacanță.

— Nu și de la igiena dentară. Spălați-vă după ce mâncați, după care mergem la locul de joacă.

Și-au ciocnit pumnii în semn de victorie, bucuria ținându-i până când Dody le-a așezat în față câte un bol.

— Mâncați-vă terciul, dragilor.

Paige s-a încruntat la auzul cuvântului necunoscut.

— Ce-i asta?

Eu i-am dat un ghiont ușor în umăr.

— Sunt fulgi de ovăz, Paige. Mănâncă!

— Nu arată ca ovăzul. Ce sunt petele alea?

Am aruncat o privire spre terci. Abilitățile de gătit ale lui Dody nu se îmbunătățiseră de-a lungul anilor. Când eram copii, eu și sora mea puneam tot felul de pariuri și, cea care pierdea, trebuia să mănânce unul dintre preparatele dubioase ale lui Dody. Terciul pregătit de ea era pedeapsa supremă, întotdeauna gumos și lipsit de culoare. Iar câteodată nimereai ceva despre care nu știai nici ce e, nici ce căuta acolo. Suspectam de mult că Jasper se făcuse bucătar doar din instinct de supraviețuire.

— Ce sunt petele alea? nu m-am putut abține să nu întreb.

— Semințe de in. Te ajută să faci caca.

Jordan a făcut ochii mari.

— E amuzant să faci caca. Odată am făcut caca pe…

— Jordan! Acum nu e deloc momentul pentru povestea aia. Mănâncă doar!

— Da, dragilor, mâncați! Trebuie să ne întoarcem până la prânz. Harry mă duce la

împușcat de talere.

Și-a dus mâna la tâmplă și mi-a aruncat o privire.

— Vai, dragă, ce urât din partea mea! Să mă duc la întâlnire când tu nu ai fost la una de *secole*!

A pronunțat cuvântul *secole* de parcă i-ar fi provocat vreo durere fizică. Mă cam întrista s-o știu pe mătușa mea de șaizeci și cinci de ani fiindu-i milă de mine pentru că viața ei socială era mai plină decât a mea. Dar, pe de altă parte, așa fusese întotdeauna. După ce unchiul Walter a murit, a continuat să cultive speranțele unui șuvoi constant de pețitori. Se părea că domnii singuri din Clubul Pensionarilor din Bell Harbor adorau umorul ei trăsnit și pofta ei de viață. Ei bine, asta și faptul că și-o punea cu toți.

— E în regulă, Dody. După joacă, copiii și cu mine o să mergem pe plajă. Oricum voiam să-i învăț să înoate.

— Hei, drăguță! Vino-ncoace! a strigat Fontaine de pe terasă, cu accentul lui Steve Irwin, pe care îl imita atât de bine. Bărbatul care aleargă la orizont! Măiculiță, vino să vezi ce coapse lucrate pe tipul ăsta!

Alergătorul? Iarăși? Ce îngâmfat se duce la alergat de două ori în decurs de douăsprezece ore? Nu aveam nevoie să văd asta. Și totuși am aruncat o privire afară pe geamul de la bucătărie, de unde puteam să-i văd silueta apropiindu-se cu repeziciune. Am sorbit din ceașcă. Ei bine, era o dimineață răcoroasă, senină, perfectă să-ți savurezi cafeaua pe terasă.

Și așa a început o rutină matinală lenește, pe care am urmat-o în fiecare zi în următoarele două săptămâni. Terciul misterios pentru mătușă și copii în bucătărie și nectar negru de cafeină pentru mine și vărul meu, pe terasă. Bărbatul care aleargă a devenit, fără voia lui, complice la ritualul nostru zilnic. Fontaine a descoperit că, dacă ne întindeam pe șezlonguri și ne holbam la el printre barele

balustradei, puteam să-l vedem destul de bine. În unele zile, rămâneam în picioare și îi făceam cu mâna plini de îndrăzneală, ca niște turiști într-un autobuz cu etaj. Totul depindea de cât de bine îmi stătea părul.

— Ar trebui să plimbi câinii, a spus Fontaine într-o dimineață, după ce Alergătorul trecuse prin dreptul nostru. Când Bărbatul care aleargă vine pe-aici, câinii or să se ia după el, și așa o să poți să te bagi în vorbă.

Am simțit un gol în stomac, ca atunci când vezi mașina de poliție în spatele tău și te întrebi dacă nu cumva mergeai cu viteză prea mare.

— Nu vreau să mă bag în vorbă. Săptămânile astea mi-au oferit cea mai bună relație pe care am avut-o vreodată. N-am de gând să stric totul făcând cunoștință cu el.

Capul brunet al lui Fontaine s-a lăsat în jos.

— Scumpo, ascultă-mă bine, trebuie să încaleci din nou poneiul. Chiar așa, cât a trecut?

Eu am sorbit lung din cafea. Brusc, avea un gust stătut și amărui. Ca mine.

— De când n-am mai încălecat poneiul? Nu e treaba ta!

Nu voiam să discut despre asta nici măcar cu Fontaine care, credeți-mă, nu avea nicio reținere. M-am ridicat de pe scaun și l-am pliat frumușel sub măsuța din sticlă.

— Așa mult, să înțeleg?

Fontaine a luat și el o sorbitură din cafeaua lui.

— Nu chiar atât de mult.

M-am apucat să șterg o pată de pe tăblia de sticlă cu un colț de tricou.

— Ai mai avut pe cineva după Richard?

Și-a întins piciorul, silindu-mă să-l sar în graba mea de a intra în casă.

Fusesem la câteva întâlniri de când îi dădusem papucii lui Richard, însă fiecare fusese exponențial mai rea decât precedenta. Ultima decursese atât de prost încât îmi venise să mă arunc în casa liftului.

Fontaine s-a repezit asupra mea ca o pumă.

— Aha, deci au fost câțiva! Varsă tot, prăjiturico!

I-am arătat degetul mijlociu și m-am dus înăuntru.

Neabătut, Fontaine m-a urmat degrabă.

— Ei, haide!

Știam că trebuia să-i dau ceva. Omul ăsta era ca un pitbull în călduri.

— Să zicem doar că, la ultima mea întâlnire, am făcut o uriașă eroare de calcul, iar el nu m-a mai sunat. În regulă?

Am ridicat din mijlocul podelei o pereche de pantofi de-ai lui Jordan și i-am așezat lângă ceilalți, pe care îi înșirasem cu o zi înainte în dreptul ușii.

— Înțeleg.

A dat din cap într-un fel care sugera că știa despre ce era vorba. S-a trântit pe canapeaua din camera de zi.

— Dar n-ar trebui să fii atât de dură cu tine însăți. Cu toții facem greșeli. Motiv pentru care trebuie să începi să ieși! Nu-l lăsa pe tipul *ăla* să fie ultimul!

Am dat cu genunchiul peste măsuța de cafea, mutând-o din loc câțiva centimetri.

— Ești la fel de agasant ca maică-ta. Ea crede că ar trebui să ies cu prăpăditul de fiu al Anitei Parker! Știi tu, ăla care-mi punea viermi în păr când eram mici? Nu, mersi. Mă simt foarte bine și singură.

— Nu te cred.

A început să se joace cu franjurile de la una dintre pernele canapelei.

— De ce nu? Nu crezi că pot avea grijă de mine și singură?

— Ba firește că poți! Numai că oamenii sunt niște ființe sociale, iar dorința de a fi singur este un comportament anormal. Crede-mă, sunt expert în comportamentul anormal.

— Pun pariu.

Am aruncat o pernă lângă el, iar cu cealaltă mână am pus jucăria Grăsanului într-un coș.

— Oricum, nu vreau să discut despre asta. Momentan, nu sunt interesată să cunosc bărbați. Și nici altă dată, să fiu sinceră.

— Of, bine.

Fontaine și-a țuguiat buzele, mângâindu-și bărbița. Îl simțeam cum mă sfredelește cu privirea, în timp ce eu îmi făceam de lucru, încercând să pun ordine în haosul din lucrurile lui Dody.

Am ridicat un ghemotoc de blană de pe covor și am rearanjat revistele, până când liniștea a devenit insuportabilă.

— Încetează! am izbucnit eu în cele din urmă. Începi să mă sperii!

În ochi i se citea o licărire pusă pe rele, ca atunci când aveam șaisprezece ani și el m-a convins să fumez niște iarbă în spatele hangarului de bărci, iar eu am sfârșit prin a înota goală în lac. Când m-am trezit de dimineață, eram acoperită de stufăriș și aveam vreo trei kile de înghețată topită pe toată perna.

— Mi-ai dat o idee, a spus el.

— Nu-mi plac ideile tale, am pufnit eu.

— Asta o să-ți placă. Fii atentă! Sunt designer de interior, corect?

— Și? am ezitat eu, cu o altă jucărie de câini în mână.

— Când intru în casele oamenilor, văd numai gunoaie. Tone de gunoaie, pretutindeni.

— Și?

— Ție îți place să strângi gunoaiele. Ești ca unul dintre acei roboței de aspirat. Cum se numesc? Roomba!

A pocnit din degete.

— Asta e! Ești un Roomba uman. E ciudat de fascinant, trebuie să recunosc.

— Îmi spui că ar trebui să mă fac femeie de serviciu?

Am aruncat cățelul de pluș în coș și am strâns suporturile de pahar de pe masă.

— Nu, prostuțo! Ar trebui să te faci organizator personal.

Hohotul de râs în care am izbucnit m-a surprins până și pe mine.

— Un organizator personal? Fir-ar să fie, Fontaine! Am crezut că vorbești serios. Nimeni nu m-ar plăti să fac asta.

— Scumpete, te-ar plăti gras de tot! Pe-aici sunt o grămadă de baștani cu tone de parale și cu mult prea multe lucruri. Dar sunt prea ocupați să facă și mai mulți bani ca să-și organizeze singuri rahaturile. Dar tu ai un dar. Serios, uite ce-ai făcut din locul ăsta în numai două săptămâni!

Am urmărit cu privirea mișcarea circulară a brațelor lui. Adusesem ceva îmbunătățiri casei lui Dody. Acum era aproape locuibilă, având loc să treci din bucătărie în sufragerie și afară, pe terasă. Ba chiar o convinsesem să mute figurinele Star Wars în dormitorul din spate, în loc să le țină înșirate lângă vasele de cristal moștenite de la bunica ei. Dacă aș fi reușit s-o conving să mute și iepurele ăla cu coarne…

Fontaine a continuat să vorbească:

— Eu amenajez niște încăperi superbe pentru clienții mei, iar ei le strică împrăștiind hârtii peste tot, crose de hochei și telecomenzi pentru console de jocuri. Nu se pricep deloc să pună lucrurile în ordine. Dar tu, la tine organizarea este ceva firesc. Ca… sarcasmul.

Era adevărat. Eram fluentă în sarcasm. Și dintotdeauna fusesem cusurgioaică. O înnebuneam pe sora mea, Penny, când ne jucam cu păpușile. Ea nu voia decât să o pună pe Barbie Malibu să se pupe cu Turistul Ken, în timp ce eu îi puneam să-și împăturească mai întâi toate hăinuțele și să-și strângă pantofiorii.

— Un organizator profesionist, zici?

M-am trântit și eu pe canapea.

— Da, fato. Pune-ți tulburarea asta de personalitate pe care o ai în slujba binelui, nu a răului. Gândește-te la asta!

S-a ridicat de pe canapea și a ieșit din încăpere, lăsându-mă pe mine să mă gândesc.

Hmm. Îmi plăcea la nebunie să aranjez pe categorii. Să sortez, să împăturesc, să strâng, să ordonez. De fapt, cel mai frumos cadou pe care l-am primit de la Richard a fost aparatul de etichetare. Îl cumpărase ca o glumă, dar mie mi-a plăcut la nebunie. Firește, dacă aș fi avut suficient creier, i-aș fi lipit pe frunte o etichetă mare pe care să scrie *căsătorit.* Dar poate că Fontaine avea dreptate. O slujbă m-ar fi ținut ocupată, m-ar fi făcut să merg înainte, în loc să-mi concentrez toată energia ca să las trecutul în urmă. Și îmi plăcea să lucrez. Cel puțin, așa fusese înainte.

Când Richard și cu mine ne-am căsătorit, eu doar ce absolvisem facultatea. Aveam un post drăguț la o librărie, unde întâlneam tot soiul de persoane. Mămici, bunici, scriitori și pseudointelectuali. Numai că lui Richard nu i-a plăcut să nu fiu acasă când se întorcea de la muncă. Cred că nu îi plăceau indivizii liber-cugetători care-mi umpleau capul cu tot felul de idei periculoase. Apoi, după ce s-a născut Paige, nu am vrut nimic mai mult decât să-mi petrec cu ea fiecare minut al zilei, așa că statul acasă mi s-a părut un fel de privilegiu.

Dar ea și Jordan nu mai erau bebeluși. Curând, amândoi aveau să fie plecați la școală toată ziua, iar mie mi-ar fi trebuit ceva cu care să-mi umplu timpul. Poate că o slujbă mi-ar fi dat un scop, o direcție. O identitate, alta decât de fostă soție a lui Richard. Măcar aș fi avut ce răspuns să dau, dacă m-ar fi întrebat cineva cu ce mă ocup: încerc să înlătur gândirea nesănătoasă a fostului meu soț.

Capitolul 3

Mi-am aruncat telefonul pe scaunul din dreapta și am ajustat ventilatoarele așa încât aerul condiționat din mașină să-mi bată direct în fața mea înfierbântată. Am intrat din nou în trafic, după ce trăsesem pe dreapta ca să citesc mesajul de la Richard. Cum putea bărbatul ăsta să mă enerveze atât de rău în doar o sută patruzeci de caractere?

Mă îndreptam spre Glenville, ca să-i las pe copii într-o scurtă vizită. Paige și Jordan stăteau pe bancheta din spate, discutând dacă „căcuța din oliță ajunge în raiul peștilor" sau nu, în timp ce eu eram la volan, fierbând de furie din cauza tatălui lor.

Mesajul de la el fusese următorul: „Întârzii. Lasă copiii la birou". Normal că întârzia. Normal că se gândise să-i las pe copii la birou în loc să-i duc la apartamentul lui. Pentru el nu conta că biroul era în buricul Glenville-ului, unde traficul era cel mai cumplit. Și nici că amanta lui roșcată era la recepție.

Uram să intru în clădirea Canalului Șapte. De fiecare dată când fusesem acolo, aș fi putut să jur că toți colegii lui râneau pe sub mustață și șușoteau despre mine în telefoanele lor. Farmecul lui îi spălase pe creier. Păreau să creadă că glumițele lui fuseseră nevinovate. Un comportament tipic de băiețel neastâmpărat. Nici pe departe un motiv de divorț. Auzisem că schimbaseră numele sălii copiatoarelor după infama petrecere. Acum era cunoscută drept Sala Copulatoarelor.

Am strâns și mai mult volanul și am pornit spre centru. Douăzeci de kilometri înfiorători, după care am ajuns. Am parcat în fața clădirii Canalului Șapte și l-am sunat pe Richard. Să vină să-și ia copiii. Eu nu aveam de gând să intru acolo.

— Bună, frumoaso! a răspuns Richard mieros.

Mi-am înghițit replica cu care voiam să-l întâmpin. Gustul pe care mi l-a lăsat a fost la fel de rău pe cât ar fi sunat.

— Nu ar trebui să-mi spui așa.

— Știu, dar ești frumoasă și nu mă pot abține.

— Încearcă. Acum suntem divorțați, îți amintești?

Râsetul lui era lipsit de umor, ca al unui criminal în serie.

— Cum aș putea să uit? a făcut Richard. Îmi aduc aminte de fiecare dată când plătesc încă o rată la ipoteca babană pe casa în care nu am voie să intru. Și în care nici tu nu stai.

— Poate ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să ți-o tragi cu fata de la meteo.

A făcut o pauză, ca și cum ar fi rămas pe gânduri.

— Nu mi-am tras-o cu nicio fată de la meteo.

Eu am oftat adânc, dorindu-mi ca, odată cu aerul, să elimin toate amintirile pe care le aveam cu el.

— Oricum, am ajuns. Coboară să iei copiii.

— Ați ajuns? Fantastic! Adu-i sus! Un entuziasm sincer se citea în vocea lui, lucru care mi-a mai domolit furia.

— Nu, coboară tu și ia-i!

În ciuda vechilor noastre disensiuni, Richard putea fi încă nespus de convingător. Dacă îi întindeam un deget, mă îndupleca să gătesc cina și să-i fac și masaj la picioare, de n-apucam nici să-i zic „Du-te naibii, afurisitule!”

— Aștept un telefon. Nu poți să vii tu sus?

A spus-o pe un ton plângăcios, ceea ce însemna că minte. De fapt, știam că minte, prin simplul fapt că deschidea gura.

— Nu. Vino tu și ia-i!

A oftat la fel de teatral ca o regină a balului.

— Of, bine!

Și-a făcut apariția peste câteva minute, cu un zâmbet larg pentru Paige și Jordan. Mi s-a tăiat

respirația când l-am văzut. Era bronzat și avea cel mai blond păr pe care îl văzusem vreodată. Astfel, ochii lui căprui păreau și mai închiși la culoare, și mai profunzi. Mereu îmi aminteau de ciocolată, încă un lucru pe care l-am adorat cândva, dar la care am renunțat pentru binele meu.

— Salut, băieți! Veniți la tata și dați-i o îmbrățișare! a spus el, desfăcându-și larg brațele.

I-am ajutat să iasă din mașină, iar ei au dat fuga la el ca niște cățeluși la păpică. Am simțit un junghi în inimă. Încă mă topeam când îl vedeam pe Richard cu copiii. Mă făcea să-mi aduc aminte de toate motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Dar el era kriptonita mea. Trebuia să plec de acolo, și încă repede. Am scos sacii de dormit din mașină și mai că nu i-am aruncat înspre Richard.

— Uite lucrurile. De unde vrei să-i iau?

— Ce zici de la Castelul Vafelor, la nouă? Putem să luăm micul dejun împreună.

Simțeam o urmă de speranță în vocea lui, fraierul.

Diminețile de duminică petrecute la Castelul Vafelor făcuseră parte din ritualul nostru de familie. Era prea obtuz ca să-și dea seama de propria indiscreție, de refuzul lui încăpățânat de a recunoaște că viețile noastre se schimbaseră dramatic.

— Nu, ăsta e timpul tău cu ei.

Am simțit cum buzele mi se strâng, ca ale unei veritabile fete bătrâne.

Richard s-a aplecat în față, șoptindu-mi:

— Psihologa mea mi-a spus că ar trebui să petrecem mai mult timp în familie. Pentru copii.

Preț de-o fracțiune de secundă, m-am simțit vinovată. Poate chiar nu era așa obtuz. Poate chiar voia să recreeze ritualul de dragul copiilor.

— Psihologa ta? am întrebat eu.

— Ei bine, tehnic vorbind, nu e psihologa mea. E doar o prietenă, a răspuns el, ridicând din umeri.

Fluturii mei plini de optimism din stomac s-au prefăcut în cenușa acidă a certitudinii. Și-o trăgea și cu asta.

— Cred că o să zic pas micului dejun.

Richard a scuturat din cap și a ridicat sacii de dormit ai copiilor.

— Cum vrei. Haideți, copii!

M-am întins să o sărut pe obraz pe Paige, deja copleșită de dorul lor. Jordan era prea departe, agățat de mâna lui Richard, și nu s-a sinchisit să-mi mai arunce vreo privire. Erau atât de bucuroși să-și vadă tatăl încât eu am devenit brusc invizibilă.

— În regulă atunci, distracție plăcută! am strigat eu în urma lor.

Niciunul nu s-a întors.

Pe drum spre Glenville, îmi făcusem griji că prichindeii mei aveau să-mi ducă dorul în weekendul ăsta.

Acum eram îngrozită de gândul că nu aveau să-mi ducă dorul deloc.

∵

M-am urcat înapoi în mașină, conștientă că urma vizita obligatorie la mama. Lucru care nu mă făcea să mă simt deloc mai bine. Nu-i spusesem că vin în oraș, dar, prin nu știu ce putere supranaturală, tot a aflat ce nu voiam să afle. Dacă nu mă opream în vizită, dădeam de necaz. Ar fi fost încă un lucru pe care să-l pună pe lista defectelor mele.

Nu mă iertase că divorțasem de Richard, ceea ce pentru mine nu avea nicio noimă, având în vedere că ea se despărțise de tata când eu aveam unsprezece ani. Penny și cu mine ne întorceam de la o verișoară unde rămăseserăm peste noapte și nu l-am mai găsit. Plecase. Nu tu bilet. Nu tu telefon. Doar mama, care ne-a spus că-l dăduse afară. Nu ne-a zis nimeni că era vorba de altă femeie, însă toate semnele erau acolo, sub ochii noștri.

S-a recăsătorit un an mai târziu și nu l-am mai văzut decât de vreo zece ori înainte să moară. Iar asta se întâmpla în urmă cu aproape cincisprezece ani. În cele din urmă, durerea permanentă cauzată de pierderea lui a devenit un fel de zgomot de fundal pe care abia dacă-l mai băgăm în seamă, un îngânat necontenit, dar nu atât de puternic încât să mă distragă. Asta în afară de dățile când îi dădeam ascultare, așa cum făcusem când nu a avut cine să mă conducă la altar ori să-mi fie alături când s-au născut copiii.

Odată ajunsă la casa mamei mele, am ciocănit ușor în tocul plasei de protecție, cu toate că o puteam vedea stând în bucătărie.

— Bună, mama!

Am pășit înăuntru, ștergându-mi mecanic picioarele de preșul din fața ușii.

Purta un costum alb de tenis, iar părul ei negru și lucios era prins frumos, cu o clamă la ceafă. Cuburile de gheață din ceaiul ei au zdrăngănit unele de altele când a lăsat jos paharul.

— Sadie, ce surpriză!

Nu a dat să mă îmbrățișeze. Helene Harper considera drept vulgare manifestările de afecțiune fizică.

— Doar ce am lăsat copiii la Richard. Mă întrebam dacă vrei să luăm mâine cina, sau prânzul, sau așa ceva.

— Ar fi trebuit să suni înainte. Mâine am gala de la muzeu. Sunt președinta consiliului, ai uitat?

— Mâine e gala?

Mi-am dat pe spate o șuviță rebelă din părul meu castaniu închis. Oamenii spuneau că semăn cu ea, dar, în afară de culoarea părului, eu nu vedeam nicio asemănare.

— Nu cred că ți-ai aduce aminte decât dacă ar fi important pentru tine.

Prima lovitură, *mami.*

— Cine e vorbitorul de anul acesta?

Interesul meu simulat nu avea s-o facă să-mi ierte scăparea, dar eram de prea mult timp prinse în acest joc. M-am sprijinit de bufet.

— Un istoric, a pufnit ea, minimalizându-i importanța. Fără relațiile lui Richard, ne-a fost foarte greu să găsim pe cineva interesant. Nu sta cocoșată, Sadie!

Eu am și dat să mă îndrept, dar am conștientizat gestul și m-am împotrivit tentației.

— Mamă, joci golf cu soția primarului. Sunt sigură că Richard nu e singurul care are relații.

— Ai venit aici ca să mă iei peste picior?

A sorbit din ceai, făcând evident faptul că nu s-a oferit să mă servească și pe mine.

— Nu, firește că nu. Îmi pare rău.

Nu îmi părea prea rău, ceea ce era cam evident.

— Să înțeleg că ai tot weekendul ocupat?

— Da. Doar dacă nu vrei să vii acum cu mine la tenis. Am întârziat la cursul de cardio.

S-a uitat la ceas, dând la o parte o duzină de brățări de aur ca să-l găsească.

Nu m-am obosit să-i precizez faptul că reverul ei s-ar fi îmbunătățit dacă ar mai fi dat jos din zorzoanele alea.

— Nu. Tot nu sunt bună la tenis. Ce mai face Penny?

— Va trebui s-o întrebi pe ea.

Era ridicol: două femei mature care nu erau în stare să spună verde în față ce gândesc.

— Cât ai de gând să stai supărată pe mine? am izbucnit eu.

La naiba! Gura mare a lui Fontaine era molipsitoare.

Mama a trântit atât de tare paharul pe masă, încât a împroșcat cu ceai.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— Se pare că încă ești supărată pe mine din cauza lui Richard.

Mama a oftat din toți rărunchii.

— Nu sunt supărată pe tine, Sadie. Doar că sunt de părere că te-ai pripit cu divorțul. Richard a făcut o singură greșeală, pentru care ai aruncat la gunoi opt ani de căsnicie. Iar copiii vor suferi din cauza asta.

Am început să simt o fierbințeală în stomac, care s-a răspândit apoi în toate direcțiile. Inima îmi bătea de parcă aș fi avut o armă îndreptată spre ea.

— Crezi că mi-a fost ușor să iau decizia asta? Tu te-ai despărțit de tata pentru că te-a înșelat, iar Penny și cu mine n-am pățit nimic.

Obrajii i s-au făcut roșii ca purpura.

— Ce s-a întâmplat între mine și tatăl tău n-are nicio legătură. Situația ta este complet diferită.

— În ce fel?

Trezisem ursul adormit. Puteam foarte bine s-o las să-și arate colții. Mama a început să-și întindă tricoul ei cu lycra, netezindu-l peste abdomenul ei plat.

— Nu am timp pentru asta, Sadie. Ți-am spus că am întârziat deja la tenis.

Și-a luat geanta de sală și a început să scotocească în ea după chei. Când și-a ridicat privirea, ochii îi străluceau umezi, iar eu aproape că m-am dat înapoi de uimire. Nu o mai văzusem niciodată pe mama în pragul lacrimilor.

Era șocant. Brusc, aveam din nou nouă ani și îi spuneam de vaza de cristal pe care o spărsesem, dorindu-mi din tot sufletul s-o pot repara cumva.

— Doar n-ai de gând să-ți petreci toată vara cu Dody, nu? N-o să-ți mai pară vreo noutate după o vreme.

Vocea i se mai înmuiase. Lacrimi fierbinți îmi înțepau ochii, cu toate că nu știam motivul.

— Așa o fi. Iar când o să se întâmple asta, o să mă întorc. Am început să culeg firimituri imaginare de pe bufetul curat lună. Dar, pentru moment, ne simțim bine pe plajă.

— Vă simțiți bine?

A făcut o mișcare din încheietură, de parcă simțitul bine era o insectă pe care trebuia s-o alunge. Lacrimile aproape îi dispăruseră. Sau poate că nu fuseseră decât în închipuirea mea.

— În fine, am întârziat la tenis.

Și asta a fost tot.

∵

Am ajuns la Penny în numai câteva minute. Ea și soțul ei locuiau într-o casă din cărămidă bej, care arăta exact ca toate celelalte case din cărămidă bej de pe stradă. Mereu a trebuit să număr căsuțele poștale ca să mă asigur că ajung la locul potrivit.

— Bună, Sade! Mi-a fost dor de tine! Intră să-mi vezi noua bucătărie!

Penny m-a apucat de tricou și m-a tras înăuntru cu un zâmbet larg.

Relația cu sora mea era exact opusul celei pe care o aveam cu mama. Era una deschisă, câteodată prea deschisă. De fapt, îmi spusese lucruri despre soțul ei, Jeff, de care s-ar fi jenat și un sexolog.

Noul decor al bucătăriei lui Penny era în alb și negru, cu accente de roșu. Oriunde îmi aruncam privirea, vedeam numai gărgărițe. Un borcan de biscuiți cu gărgărițe, perne de scaune cu gărgărițe, covorașe cu gărgărițe.

Mă treceau toate transpirațiile.

— Ce naiba?

— Nu e adorabil? M-am plictisit cât ai fost plecată, așa că am redecorat.

Nici n-am vrut să-mi las geanta jos.

Penny a izbucnit în râs.

— O, Doamne, am uitat că ai o problemă cu gărgărițele. Ești așa o ciudată.

— Nu sunt ciudată. Dar am avut cam o mie în garaj în anul ăla, mai știi? M-am cutremurat și am întors suportul de farfurie cu gărgărițe înainte să mă așez la masă.

— Cum zici tu. Vrei niște vin, ceai sau altceva? m-a întrebat, scoțând două pahare din dulap.

— Doar ce-am fost la mama.

Ea mi-a întâlnit privirea.

— Vin să fie atunci.

Mie mi-a turnat niște vin alb, ei niște ceai, apoi s-a așezat la masă.

— Tu nu bei?

Sora mea mai mică a ridicat din umeri.

— Nu acum. Deci, îți faci de cap în orășelul ăla uitat de lume? Și-au pus și ei semafoare?

Eu am sorbit din vin, asta doar pentru că să-l dau pe gât ar fi fost de prost gust.

— Da, anul trecut. Cu ocazia unei parade, cică.

I-am povestit cum mi-am petrecut timpul la Dody, ba chiar i-am mărturisit observațiile mele voaioriste cu privire la Bărbatul care aleargă. Era genul de pălăvrăgeală care o încânta de obicei, însă astăzi se purta ciudat, făcându-și de lucru cu paharul de ceai cu gheață sau cu orice altceva, așa încât să evite contactul vizual. În cele din urmă, n-am mai suportat tensiunea.

— În regulă, am zis. Ce naiba-i cu tine? Ești o băutoare mai înrăită decât mine, deci de ce nu vrei vin?

Penny s-a înroșit toată, aruncându-și frenetic privirea prin bucătărie, de parcă niște agenți CIA erau pe cale să dea buzna înăuntru din clipă în clipă.

Eu m-am uitat peste umăr, așteptându-mă să văd agenți ai serviciilor secrete păzind ușa. Dar nu era nimeni.

— Jeff și cu mine încercăm să facem un copil, a spus ea într-o șoaptă plină de încântare.

— Era și timpul!

Am bătut cu pumnul în masă, aproape răsturnându-mi paharul.

— Slavă Domnului! Paige și Jordan o să ajungă adolescenți dacă mai stați mult!

De ani buni o băteam la cap pe sora mea să se reproducă. Copiii mei aveau nevoie de niște verișori. Plus că voiam să trăiască și ea bucuria nemaiîntâlnită de a fi părinte, ca să-i pot întoarce toate sfaturile minunate pe care mi le dăduse de-a lungul anilor. Fiindcă nimeni nu e mai priceput în a da sfaturi unei proaspete mame decât o studentă de douăzeci și doi de ani, fără copii.

— Jeff este atât de încântat! Vorbește întruna despre cum unul dintre înotătorii lui o să ajungă fruntașul echipei falopiene. Chiar ieri eram la ovulație, așa că i-am trimis un mesaj obraznic, chemându-l acasă pentru o vizită conjugală. E total de acord pentru făcutul copiilor. Dar nu-i spune mamei, bine?

— Că îi dai mesaje obraznice soțului tău?

— Nu, că încercăm să facem un copil. N-am nevoie să mă bată și ea la cap.

— Dar dacă ar ști despre tine, poate m-ar lăsa în pace în legătură cu Richard.

Penny m-a amenințat cu un deget.

— Vorbesc serios, nu trăncăni despre asta. O să le spun eu tuturor când o să fiu pregătită, bine? Ai lui Jeff or să ne înnebunească de cap dacă or să audă, așa că și el vrea să păstreze tăcerea.

— Firește. Am prins ideea. Promit să nu dau în vileag secretul vostru murdar.

Penny a zâmbit din nou, ridicându-și paharul pentru un toast.

— Mulțumesc. În cazul ăsta, nici eu n-am să-i spun mamei că ai fantezii cu unul care aleargă la bustul gol pe plajă. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Bun. Iar de vreme ce copiii sunt la Richard pentru următoarele două zile, poți să rămâi aici și să mă ajuți să fac schițele pentru camera copilului.

Am scuturat din cap.

— Știi, încă mai am casa mea. Și sunt și câțiva prieteni cu care aș vrea să mă întâlnesc, dar am să te ajut negreșit.

Nu auzisem prea multe de la vecinii mei în ultimele săptămâni, așa că voiam să mă pun la curent. De multe ori, puneam la cale întâlniri când ne vedeam prin curți – grătare ad-hoc, rendez-vous-uri la piscina din cartier, lucruri de genul ăsta. Așa că nu era din cale-afară de ciudat că niciunul dintre ei nu sunase. Deși mi-aș fi dorit s-o fi făcut.

Capitolul 4

— Vezi ceainicul ăsta? a întrebat Dody, fluturându-mi-l în față de pe scaunul de lângă insula din bucătărie. A aparținut unui membru din Rezistența franceză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Walter și cu mine l-am cumpărat dintr-un magazin drăgălaș din Paris.

Eu m-am uitat înspre ea de pe scărița nesigură pe care eram cocoțată. De fapt, era ceainicul pe care i-l dădusem în dar cu ocazia celei de-a cincizecea aniversări. Fusese cumpărat de la Sears. N-am avut inima s-o corectez.

— Drăguț, am zis eu, încuviințând din cap.

— Nu-i așa? Ador lucrurile care au o poveste, a spus mângâind ceainicul.

Fiecare vechitură din casa lui Dody avea o poveste, deși, în cazul celor mai multe dintre ele, nu era adevărată. Familia noastră glumea pe seama lui Dody cum că aceasta își amintea tot, fie că era adevărat sau nu.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să exersez pe bucătăria ta, i-am spus eu.

Eu și copiii ne întorseserăm în Bell Harbor, iar astăzi mă apucasem de cămara lui Dody. Dacă puteam să pun în ordine haosul de acolo, m-aș fi descurcat cu orice.

Încă mă gândeam la saltul pe care voiam să-l fac în viața profesională. Făcusem niște căutări pe internet și astfel am aflat că există o Asociație Națională a Organizatorilor Profesioniști. Ai fi zis că sunt suficient de organizați încât să aibă o asociație națională, nu? Ba chiar ofereau și sesiuni de pregătire. Țineau una în apropiere de Bell Harbor peste vreo două săptămâni. Dody a spus că era un semn din partea universului. Eu nu eram așa convinsă. Totuși, îmi oferea scuza perfectă de a scăpa de mizeriile lui Dody vechi de treizeci de ani și mai bine.

Până acum găsisem unsprezece borcane cu gemuri de diverse culori, făcute în casă, cartofi care aproape că prinseseră rădăcini în rafturi, o varietate de semințe de in mărunțite, măcinate, presate și boabe, o pungă de orez brun de vreo zece kilograme și o cutie de biscuiți sărați care ar fi avut nevoie de o datare cu radiocarbon ca să-i poată fi stabilită vechimea. Toate erau îngrămădite printre vopsele, conuri de pin cu sclipici, mâncare pentru tarantule, o tamburină semnată de Elton John, o figurină cu Obama, trei păpuși din șosete și o mulțime de piese de la tot felul de jocuri de societate.

M-am întins după ceva pus pe fundul raftului.

— De ce sunt pene de păun aici?

— Ai grijă cu alea!

Dody a sărit de pe scaunul ei și mi le-a luat din mână.

— Jasper mi le-a dat de ziua mamei. Chiar mă întrebam unde sunt.

Le-a privit drăgăstos preț de o jumătate de clipă, după care le-a îndesat în ghiveciul unei plante din casă. Eu am dat peste încă un pion.

— Ce-s cu toate piesele astea de șah aici?

— Vai, alea sunt ca să-mi aducă aminte că nu știu să joc șah.

— Firește.

Am ridicat capacul unei cutii de pantofi.

— Poze.

— Serios? Dă-mi să văd!

I le-am întins.

Dody și-a suflecat mânecile largi de la bluzonul ei cu Red Wings și a început să scotocească prin cutie.

— Ia uite, asta e cu Walter călare pe un elefant în India. Sau era la zoo?

Eu am strănutat din cauza prafului, după care am aruncat o privire la fotografie. Clar nu fusese făcută la grădina zoologică din Bell Harbor.

— Aș zice că în India.

Ea a încuviințat din cap.

— Eu n-am fost în excursia aia. Jasper era doar un bebeluș. Uite-l pe Jasper cu creastă. Mă bucur că nu l-a ținut faza asta. Vai, Doamne, uite-o pe maică-ta și cu mine! Când a fost făcută oare?

Și-a bătut fotografia de cap, în încercarea de a-și stimula memoria.

— Cred că era ziua în care tata m-a dus să-mi ridic permisul de conducere.

S-a uitat din nou la poză.

— Da, asta e! Vezi ce bine mă țin? Asta e chiar înainte să bag Fordul direct în laterala garajului.

— Ai intrat cu mașina în zid?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— N-a fost cu intenție!

Poveștile despre trăsnăile mătușii mele erau atât de bine întreținute în familia noastră încât expresia „ești Dody” era adresată oricui făcea ceva neașteptat sau ridicol.

— Nu aveam permis decât de o oră, că tata mi l-a și confiscat. Dar mă bucur c-a făcut asta. Altminteri, n-aș fi fost nevoită să merg prin ploaie următoarea zi. Walter nu s-ar mai fi oferit să mă ducă cu mașina, iar noi nu ne-am mai fi cunoscut.

— Te-ai urcat în mașina lui, deși nu-l cunoșteai?

— Ei aș, eu îl știam pe el! El nu mă știa pe mine. Mergeam la aceeași școală, doar că el era mai mare.

A oftat ca o fetișcană visătoare în fața unui poster cu Elvis.

— Vai, ce chipeș mai era! Toate fetele erau leșinate după el.

Mi l-am imaginat pe unchiul Walter cu chelia lui pistruiată, cu burta lui pufoasă și cu ramele groase ale ochelarilor lui de citit. Zâmbetul de Mona Lisa al lui Dody îmi spunea că ea și-l amintea complet diferit.

— Știi, ne plăcea să facem baie dezbrăcați. În fiecare an, la miezul nopții, de ziua mea. Walter numea asta „aniversare sub lună plină”.

Se făcuse roșie în obraji. Mi-am scuturat capul, nevenindu-mi să cred. Închipuie-ți, patruzeci de ani cu același bărbat și încă roșea la gândul lui. Dacă exista dragoste adevărată, atunci asta era.

∵

— Uau! Bucătăria arată incredibil! Chiar aș putea să gătesc în ea acum!

Complimentul exuberant al lui Jasper aproape că m-a făcut să uit că eram plină de praf, transpirată și extenuată de pe urma muncii titanice. Numai grămezile acelea de nimicuri care parcă izvorau din bucătăria lui Dody mă ținuseră captivă ore bune. Îmi petrecusem întreaga zi croindu-mi drum printre ele. Dar acum terminasem, iar Jasper avea dreptate. Bucătăria chiar arăta incredibil, funcțională și curată pe deasupra.

Până și copiii îmi dăduseră o mână de ajutor, dar nu fără să bombănească. Acum, Paige colora, iar Jordan stătea pe podea, jucându-se cu niște camioane.

— Uite, Jasper! Am etichete pe rafturi! a spus Dody cu un rânjet din pragul cămării, răsucindu-și încheietura ca o asistentă dintr-o emisiune-concurs.

El a trecut pe lângă ea și s-a oprit, plecându-și capul într-o parte.

— Cum faci etichetele alea? a întrebat.

— Cu un aparat de etichetat, i-am răspuns eu.

— Ai un aparat de etichetat?

Eu mi-am pus mâinile în șold.

— Toată lumea ar trebui să aibă unul.

Dody a ieșit afară, în timp ce Jasper a izbucnit în râs.

— Trebuie să recunosc, ai un talent dat naibii!

— Mulțumesc. Acum îmi faci ceva de mâncare? Mor de foa…

Am fost întreruptă de un foșnet, un strigăt, urmat de un *bufnet* îngrozitor! Dody se împiedicase pe când ieșea din bucătărie, fiind aruncată înainte și dându-se cu capul de colțul

ascuțit al mesei. S-a prăbușit la podea cu un zgomot puternic.

— Dody!

— Mamă!

Am ajuns deodată în dreptul ei, tocmai când sângele începea să i se prelingă de la tâmplă. Am simțit că mă ia amețeala. Mi se făcea rău de la sânge. Odată m-am tăiat cu lama în duș și aproape că am sunat la 911[3].

— Vai, Doamne! a îngăimat Dody, ducându-și mâna la rană.

— Ești bine, mătușă Dody? a întrebat Paige. Mami, noi ne jucam aici și ea s-a împiedicat de camionul lui Jordan.

Am întors privirea și l-am văzut pe fiul meu ținând în mână jucăria ruptă pe din două.

— Mătușa Dody mi-a stricat camionul, a spus el cu buza tremurându-i.

Sângele curgea mai tare acum, prelingându-se pe obrazul lui Dody.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Am înghițit cu greu.

— Paige, adu un prosop din bucătărie. Grăbește-te!

— Sunt bine, a spus Dody cu glas slab, întinzându-se spre Jasper.

— Lasă-mă să văd, mamă.

El i-a dat mâna la o parte și s-a schimbat la față. Avea o tăietură adâncă de vreo doi centimetri chiar de-a lungul liniei părului. Pielea se despicase. Te rog, spune-mi că ăla care dă pe afară *nu e creier*. Am simțit cum se învârte camera cu mine. M-am chinuit să-mi păstrez echilibrul. N-aș fi suportat rușinea dacă Dody era cea care s-ar fi lovit și eu aș fi fost cea care să leșine.

Paige mi-a dat prosopul, iar eu i l-am dat lui Jasper, care a început să-i șteargă ușor fruntea lui Dody.

— Voi doi nu vă mai agitați atât! a zis ea. Doar m-am lovit la cap. Sângerarea trebuie să se

oprească din clipă în clipă.

— Îmi pare rău, Dody! E numai vina mea, am bălmăjit eu.

— Cum să fie vina ta? Doar nu m-ai împins tu!

Și-a îndreptat privirea spre mine:

— Nu?

— Nu, dar n-ar fi trebuit să-i las pe copii să-și împrăștie jucăriile.

Buza lui Jordan a început să tremure și mai vârtos, iar din colțul ochiului i s-a prelins o lacrimă.

— Îmi pare rău, mătușă Dody.

Ea l-a tras mai aproape.

— Prostii, dragule. Nu e vina ta. A fost un accident.

În timpul ăsta, Jasper a continuat să-i șteargă fruntea cu prosopul.

— Mamă, cred că ai nevoie de copci. E cam adâncă.

Copci? Acum mă simțeam și mai rău! Ne invitase în casa ei, ne primise ca pe niște fii rătăcitori, iar drept răsplată pentru toate astea își spărsese capul.

— Hai să te ducem la un cabinet medical.

Jasper a dat s-o ridice în picioare, însă ea i s-a împotrivit.

— În niciun caz. E vineri seara. Am partidă de poker cu fetele și trebuie să câștig înapoi cei șase dolari de la Anita Parker, așa că nu mă târăști la nicio secție de urgență aglomerată!

— Nu mai fi încăpățânată, a zis Jasper. M-am tăiat de suficiente ori încât să știu când cineva are nevoie de copci sau nu. Mergem la spital.

Ea a scuturat din cap, împroșcând pe covor o picătură de sânge.

Eu mi-am întors privirea. Aș fi un vampir de tot râsul.

— Ba nu mergem, a stăruit ea. Dar poți să-l chemi pe doctorul Pullman, dacă vrei.

Doctorul Pullman locuia la câteva case depărtare. Dody îl consulta ori de câte ori cineva din familie avea febră, făcea vreo intoxicație misterioasă sau își băga din greșeală ceva în nas.

— Ce număr are? a întrebat Jasper.

Dody și-a lăsat capul pe spate, privirea întunecându-i-se pe dată:

— Dumnezeule mare, ia uite ce de pânze de păianjen pe tavan! Sadie, mă mir că nu le-ai văzut.

Jasper s-a uitat la mine.

— Vrei să te duci până acolo să-l aduci? Poate că tot la spital o să ajungem până la urmă, dar măcar să vină s-o vadă mai întâi.

Am încuviințat din cap și m-am ridicat pe picioarele mele tremurânde. M-aș fi dus bucuroasă după doctorul Pullman, fie și numai să scap de-acolo. Dody se făcuse albă ca varul, iar mie mi-era din ce în ce mai rău cu fiecare secundă care trecea.

Am dat fuga în josul străzii și, câteva minute mai târziu, mă aflam pe veranda scumpă, din cărămizi, a doctorului Pullman. Ghivece din ceramică se înșirau de-o parte și de alta a ușii late din lemn, dar, în contrast cu grădinile elaborate, florile dinăuntrul lor erau uscate și ofilite. Am sunat la sonerie, abia atunci observând petele de sânge de pe tricoul meu. Speram ca doctorul Pullman să-și aducă aminte de mine din verile trecute și să nu creadă că aș fi fost vreo criminală nebună. Mi-am netezit cu palmele pantalonii scurți și mi-am refăcut coada de cal, de parcă aceste mici îndreptări ar fi făcut vreo diferență.

O pisică cenușie și pufoasă a apărut de nicăieri, scrutându-mă din cap până în picioare cu privirea ei îngâmfată.

— Hei, pisicuțo.

Mă privea cu un dispreț cum numai o pisică putea s-o facă. Pentru ea, eram vrednică de toată mila.

— Scârbo! am mormăit eu, în încercarea de a-mi exercita superioritatea de ființă omenească.

De cum am rostit cuvântul, care a rămas plutind în aer, ușa s-a deschis și dinaintea mea a apărut nimeni altul decât Bărbatul care aleargă!

Am făcut ochii mari. Bănuiesc că am căscat larg și gura. Probabil că arătam ca o fetiță circumspectă de opt ani care îl surprinde pe Moș Crăciun punându-i cadouri sub brad. Uau, nu-l apreciasem cum se cuvine holbându-mă la el de pe terasa lui Dody! De aproape era mult mai înalt, iar părul nu-i era atât de închis la culoare cum crezusem. Dar avusesem dreptate în privința mușchilor. Erau peste tot.

Îmi simțeam obrajii arzând și nu mă puteam clinti din loc.

El mă privea în expectativă, cu încântare, asta până când mi-a observat tricoul pătat de sânge.

— Ești bine? Pot să te ajut cu ceva?

Am început să chicotesc isteric. Nu m-am putut abține. Eram epuizată și stresată din cale-afară. Și o idioată, pe deasupra. Mi-am șters palma de tricou.

— Ăă, sunt bine. Căutam casa doctorului Pullman.

M-am lăsat pe spate ca să verific numărul de deasupra ușii.

Pisica s-a strecurat înăuntru ca o cocotă, arătându-mi fundul de parcă ar fi spus: „Cine e ființa superioară acum?”

Bărbatul care aleargă a mijit ochii.

— Hm, aici e locuința doctorului Pullman, dar mi-e teamă că nu este acasă.

— Poftim?

Ia stai o clipă.

Serios?

Avea accent?

Nu era drept deloc!

Și gropițe în obraji? Când nici măcar nu zâmbea? Și accent, și gropițe? Asta îl înscria direct în categoria celor care făceau să-ți cadă chiloțeii în vine. (Cei care fac să-ți cadă chiloțeii: niște

exemplare extrem de rare de bărbați dotați cu atât de multe atribute seducătoare încât își câștigă cu ușurință accesul în chiloții unei femei.) *Doamne, Sadie! Revino-ți! E viața lui Dody în joc!*

— Ăă, crezi că știi când se întoarce? Mătușa mea a căzut peste un camion și cred că are nevoie de copci.

Frumoșii lui ochi verzi s-au căscat de mirare.

— A căzut peste un camion? Vrei să spui dintr-un camion?

Eu am scuturat din cap.

— Nu, nu peste un camion adevărat. Unul de jucărie. S-a împiedicat și s-a lovit de masă.

Zâmbea acum, vizibil relaxat.

— A, în regulă atunci. În cazul ăsta, doctorul Pullman se întoarce peste câteva luni, dar îi țin locul cât e plecat. Aș putea s-o ajut eu pe mătușa ta.

O umbră de dorință iresponsabilă a început să mi se strecoare în creier, alungându-mi din minte îngrijorarea pentru viața lui Dody. Oricum nu era rănită *atât* de grav. Feromonii mi-au ieșit prin pielea înfierbântată, iar eu am început să scuip informații mai repede decât un licitator:

— Ai putea? Serios? Dar avem nevoie de un doctor, fiindcă nu vrea să meargă la spital. E seara ei de poker și vrea să-și câștige înapoi cei șase dolari de la Anita Parker. Dar e o tăietură cam adâncă și Jasper crede că ar avea nevoie de copci. Însă Dody e așa de încăpățânată, iar acum Jordan e supărat, pentru că era camionul lui. Dar, serios acum, e numai vina mea.

Zâmbetul i-a încremenit pe față. Vorbeam ca un concurent mult prea zelos de la o emisiune în care se fac farse. Probabil se aștepta din clipă în clipă să apară camerele de filmat.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Spuneai că Dody e mătușa ta? Dody Baker?

— Da! am exclamat eu, aprobându-i observația stranie. E mătușa mea. Eu sunt nepoata ei, am zis,

bătându-mă cu palma pe piept.

El a încuviințat din cap.

— Da, așa stau lucrurile, de obicei.

Mă tachina? Ăsta era sarcasm? Ador sarcasmul!

Dar nu așa trebuia să ne întâlnim. Deși nu voiam să am de-a face cu el absolut deloc, în mintea mea îmi creasem o fantezie cu mult mai elaborată. Eu aș fi stat tolănită pe plajă, la apus. Datorită luminii slabe, aș fi arătat chiar seducătoare. El s-ar fi apropiat de mine, arătând frumos și fără griji, cu părul lui răvășit strategic. Mi-ar zice „Bună”, iar eu i-aș da un răspuns deștept, isteț și cu tentă sexuală. La care el ar râde strengărește și ne-am da amândoi seama că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Nu trebuia să fie așa, cu mine sfârșită de oboseală și plină de sânge.

El și-a înclinat capul în cealaltă parte.

— Stan mi-a vorbit de ea. O să vin să arunc o privire.

— Stan?

Cine naiba era Stan?

— Doctorul Pullman, m-a lămurit el, văzându-mi expresia de pe față. Mi-a zis să-i țin locul cât este plecat în vacanță, să-i ud florile și alte lucruri de genul ăsta. Și mi-a mai povestit și de mătușa ta.

— Da? Te-a avertizat că e puțin dusă cu pluta? m-am scăpat eu.

Fir-ar! Aparent, îmi uitasem filtrul antiprostie acasă, în balta de sânge a lui Dody. Însă Bărbatul care aleargă a chicotit ușor, un sunet mătăsos, încântător și a spus:

— Cred că a folosit cuvântul „neobișnuită”. Oricum, așteaptă numai să iau câteva lucruri. Intră.

A deschis ușa larg și a pășit înăuntru. Eu l-am urmat, ca Dorothy care pătrunde în Oz. Ușa din față s-a lovit de măsuța decorativă din holul de la intrare.

Totul devenea foarte ciudat. Vreau să spun, era al naibii de sexy și toate cele, dar nu puteam să las

un străin s-o pipăie pe mătușa mea doar pentru că avea brațe sculpturale, nu?

— Ăă, și tu ești medic? am întrebat eu. Și ești aici ca să uzi plantele?

M-am uitat în urmă prin ușa deschisă la mușcatele moarte de-a binelea din ghivecele de pe verandă. El mi-a urmărit privirea și s-a încruntat.

— Hmm. Cred că de alea am uitat. Spuneai că ar avea nevoie de copci? S-a apucat să scotocească printr-o cutie de carton. Erau mai multe împrăștiate prin încăpere, ca și cum cineva fie se muta acolo, fie pleca.

— Da, vărul meu e sigur de asta.

Am început să studiez decorul, observând gusturile costisitoare, ușor geriatrice ale familiei Pullman. Pereți în nuanțe pal pe care copiii mei i-ar murdări fără să-i atingă măcar. L-am urmărit cu privirea pe Bărbatul care aleargă pe când s-a aplecat ca să deschidă o altă cutie. Am înghițit cu greu un val neașteptat de salivă, precum câinele excitat al lui Pavlov. *Ce naiba se întâmpla cu mine?*

— Unde s-a tăiat?

Pisica a sărit pe cutia de alături, iar el a dat-o la o parte cu cotul. A aterizat pe podea cu un bufnet și s-a zgâit la mine.

— În camera de zi.

Hohotul lui de râs m-a luat prin surprindere. Prinsă cum eram în vârtejul micii mele furtuni hormonale, mi-a luat un minut să-mi dau seama despre care *unde* vorbea de fapt.

— A! La cap. A căzut și s-a lovit la cap.

Ding! S-a auzit un zgomot, iar eu am sărit cât colo.

— Ce-a fost asta?

— Doar cuptorul cu microunde. Cina mea.

Cină la microunde? Pentru o persoană? Unde era soția Bărbatului care aleargă?

Aruncând un ultim lucru în rucsacul din apropiere, s-a întins să ia niște chei dintr-un cârlig

de aramă în formă de lăbuță de pisică de lângă ușă. Datorită ascuțitului meu simț de observație – precum și a faptului că mâna lui trecuse fix prin fața mea – am băgat de seamă lipsa unei verighete. Interesant. Însă speranțele mi s-au prăbușit pe cât de repede se ridicaseră. Poate că era gay. Fir-ar! mai mult ca sigur era gay. Trebuia să fie. Unghiile îi erau tăiate și curățate. Cuticulele nu-i ajungeau nici până la jumătatea lor. Mda, gay fără nicio urmă de îndoială. Ei bine, măcar Fontaine avea să fie fericit.

Am ieșit amândoi, iar el a încuiat ușa, strecurându-și apoi cheile într-un buzunar cu mâna lui lipsită de vreo podoabă. Brusc, mi-am dat seama că nu știam cum îl cheamă.

I-am întins o mână la fel de lipsită de vreo podoabă.

— Apropo, eu sunt Sadie Turner.

— Eu sunt Des.

— Des? Cred că l-am privit cam pieziș. Sau poate mi-am schimonosit toată fața. Oricum ar fi fost, sunt sigură că n-am arătat prea drăguț.

— Desmond. McKnight.

Îl chema Desmond? O, da. Tipul ăsta clar era gay. Dar apoi a zâmbit, scoțându-și și mai mult în evidență gropițele, iar senzația de încleștare din stomac s-a mutat îndată mai jos.

∵

Rana lui Dody a avut nevoie de mai multe copci, însă doctorul McKnight, care se pare că fusese cercetaș în copilărie, venise pregătit. Rucsacul lui era practic un depozit de materiale sanitare. Ba chiar avea și acadele pentru Paige și Jordan.

Paige, deja cucerită de străinul cel chipeș, și-a mâncat-o numaidecât pe a ei, fluturându-și în tot acel timp genele lungi și negre. Jordan, pe de altă parte, îl privea cu suspiciunea lui caracteristică. Niciun intrus nu putea să-i cumpere încrederea cu o amărâtă de bomboană. Acadeaua lui zăcea pe

masă, iar din când în când Jordan o lua și o răsucea între degete, doar ca să arate cât de puțin îi păsa de ea.

— E o tăietură superficială, doamnă Baker, doar că rănile de la cap au tendința să sângereze abundent. Nu trebuie să vă îngrijorați prea mult.

Dody stătea întinsă pe bancheta din răchită de pe terasă, cu capul rezemat pe o pernă de un galben aprins. Se înfășurase cu un șal în jurul umerilor ca să-și acopere petele maronii de sânge de pe jerseu.

— Eu nu m-am îngrijorat deloc. Ăștia doi au făcut-o. Cu o mișcare din încheietură și cu brățările zornăindu-i, a arătat înspre mine și Jasper. Sadie tinde să fie puțin cam panicoasă. Știi, ea e organizatoare de profesie. Foarte pretențioasă. Dar presupun că aveam într-adevăr nevoie de îngrijire medicală, și ce noroc că am dat peste tine! Închipuie-ți ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu ai fi fost tu prin preajmă!

A început să fluture din evantaiul de plastic pe care-l ținea în mână, un dar primit de la Walter cu ocazia celei de-a treizecea aniversări a nunții lor. Cică era din recuzita filmului *Pe aripile vântului.*

— Sunt sigur că ați fi fost în regulă, doar că, fără copci, ați fi rămas cu o cicatrice urâtă, a zis el, începând să-și strângă lucrurile.

— Vai, dar am deja o cicatrice. Vezi?

I-a arătat cu degetul un semn de pe obraz.

— De la Walter o am pe asta, când i-a plesnit jarteaua. Făcea niște striptease pentru mine, dar…

— Dody! am sărit eu, punându-i mâna pe umăr.

Des a zâmbit.

— Dacă începeți să simțiți amețeli sau dureri de cap, anunțați-mă sau chemați-l pe doctorul dumneavoastră. Ați putea avea o contuzie ușoară.

— Mă simt bine. Dar, acum că ești aici, trebuie să rămâi la cină. Sadie și-a petrecut toată ziua etichetând lucrurile din cămară, iar Jasper este bucătar. La Arno's, știi.

El a păstrat o expresie de interes politicos, însă eu am simțit că Dody punea ceva la cale. Se temea ca nu cumva să plece prea repede.

— Sadie, adu-i bunului doctor un pahar cu limonadă. Trebuie să fie mort de sete. Și zici că locuiești în casa soților Pullman? Presupun că nu știi ce fertilizator folosește Joanna Pullman pentru tufele de azalee, nu? Sunt pline de flori în fiecare primăvară. Stă și soția ta cu tine? Parcă ai spus că ești căsătorit?

Doctorul McKnight a ridicat privirea înspre mine de pe scaunul pe care stătea, de lângă Dody.

— A suferit vreo pierdere de memorie când a căzut?

Eu mi-am mușcat limba și am scuturat din cap.

— Așa e ea.

Dody s-a bătut ușor cu evantaiul pe braț.

— Deci? Ce face soția ta? Te așteaptă?

El a roșit.

— Nu mă așteaptă nimeni. Nu stau decât eu la familia Pullman.

— Vai, dragă!

Vocea îi era înecată de compasiune, de parcă doar ce-ar fi mărturisit că întreaga lui familie fusese secerată de holeră. Sau că ar fi fost republicani.

— Atunci trebuie să rămâi neapărat! Așa rămâne, doctore.

— N-aș vrea să vă deranjez. Și, vă rog, spuneți-mi Des.

— Dody, sunt sigur că e foarte ocupat, am intervenit eu. Știam că avea niște mâncare plină de conservanți, decongelată și încălzită la microunde, care-l aștepta acasă. Și știa că eu știu asta. M-am uitat la Jasper, sperând să-mi vină în ajutor, însă el s-a mulțumit să ridice indiferent din umeri.

Dody și-a deschis evantaiul și a început să-l fluture cu pricepere.

— Cerule, dar asta e o prostie! Des, dragule, cum să deranjezi după ce m-ai smuls din ghearele

morții?

El a zâmbit.

— Să fiu sincer, mi-e cam foame.

— Minunat! Și-a închis evantaiul cu un pocnet. Jasper, pregătește cina!

Ușa din față s-a deschis cu zgomot, iar câteva secunde mai târziu Fontaine a dat buzna pe terasă, în valvârtejul lui obișnuit. Văzându-l pe Bărbatul care aleargă, s-a oprit brusc, cu gura căscată, ca a unei păpuși gonflabile. Apoi a exclamat:

— Măiculiță! Ce-am ratat?

Capitolul 5

Stând lângă insula din bucătărie, încercam din răsputeri să nu mă gândesc la implicațiile falice ale morcovului mare și gros pe care îl curățăm. Mă chinuiam să aud conversația dintre Dody și Des pe deasupra vacarmului obișnuit al pregătirii cinei. Cei doi stăteau vizavi de mine, pe cealaltă parte a insulei.

— Des. E prescurtare de la ceva? Ca Desi, de exemplu? a întrebat Dody.

— Vine de la Desmond, dar numai bunica are voie să-mi spună așa. Spuneți-mi simplu, Des.

— Am cunoscut un Desmond odată. Desmond Arnaz. Cred că ne completa formularele de impozit.

Luă un pumn de fistic din bolul din fața ei.

— Vorbești de Desi Arnaz, mamă, a intervenit Fontaine, care stătea lângă mine.

Nu ajuta prea mult la pregătirea cinei. Doar se bucura de priveliște. Jasper era la bufetul din spatele nostru, bătând cu telul un fel de sos, iar copiii colorau pe masă.

— Desi Arnaz ne calcula impozitul? Stai, credeam că soțul lui Lucy făcea asta, a spus Dody. Știi că părul ei nu era roșcat natural, nu? Dar al tău, Des, are o tentă roșcată.

— Chiar așa?

Și-a trecut mecanic mâna prin el, de parcă roșeața ar fi fost o textură pe care putea s-o simtă. Părul lui nu era roșcat. Era castaniu. Un castaniu ciocolatiu, des și ușor ondulat. Cuțitul de legume mi-a trecut peste degete.

— Deși Arnaz era cubanez. Tu ești cubanez?

Dody își flutura genele cam la fel cum făcuse Paige, numai că mătușa mea arăta precum cineva căruia îi intrase ceva în ochi.

— Ăă, nu.

— Mi s-a părut c-ai spus că ești.

Și-a băgat o boabă de fistic în gură, spărgându-i coaja cu dinții. După care a scuipat-o în bol. Eu am urmărit cu privirea cum el își ridică sprâncenele de mirare.

— Nu cred că am zis asta.

Pentru cei neinițiați, o conversație cu Dody semăna cu jocul acela de bate-cârtița[4]. Nu știai niciodată ce avea să apară.

— Dar atunci ce ești? a întrebat ea, împingând bolul cu alune înspre el. El a refuzat.

— Scoțian. M-am născut în Glasgow, dar ne-am mutat în State când aveam șaptesprezece ani.

— A, așa se explică roșcatul.

— Și accentul delicios, a adăugat Fontaine.

Eu m-am uitat la Des și am zâmbit ușor.

El mi-a făcut cu ochiul, iar eu mi-am răzuit degetul încă o dată.

Dody și Des au continuat să vorbească, însă Fontaine s-a întors cu spatele și a închis ochii.

— Ce faci? l-am întrebat eu în șoaptă.

— Dacă îi asculți vocea, zici că e Gerard Butler, mi-a răspuns Fontaine, tot în șoaptă.

— Cine e Gerard Butler?

Fontaine a făcut ochii mari.

— Cum cine e Gerard Butler? Am crezut că orice femeie hetero are o slăbiciune pentru Gerard Butler.

— Nu știu cine e. Acum vrei să taci? Nu pot să-i aud.

Fontaine a scos un sunet plângăcios din gât.

— Nu mă face să te înjunghii cu ăsta, am șuierat eu printre dinți.

Paige a venit în spatele nostru.

— Mami, pot să iau un morcov? Mor de foame.

Fontaine i-a dat un morcov și a împins-o ușurel înapoi la masă.

— Stai aici, Paige. Mami are un cuțit și abia așteaptă să-l folosească.

— Șșt! Încerc să trag cu urechea aici!

Trebuia să aud ce prostioare neinteresante scotea Dody din jobenul ei plin de nebunii ca să-l întrețină pe oaspetele nostru, nu că ar fi contat. Chiar dacă nu era gay, lucru care nu fusese infirmat încă, era prea arătos, prea îngrijit și probabil prea sigur de efectul pe care-l avea asupra femeilor ca să mă intereseze. Trecusem deja prin asta. Plus că nu puteam să ghicesc dacă fusese lipsit de minte sau mort de foame de acceptase să ia cina cu noi.

În fine. Avea să plece cât de curând, și, odată cu el, mâinile lui mari și sexy, brațele puternice și accentul ăla al naibii de delicios. Iar odată ce va fi plecat, urma să mă ghemuiesc pe canapea cu o sticlă de vin, să mă uit la emisiunea lui Stephen Colbert și să uit cu totul de ziua asta.

— Glasgow? Asta e în Suedia? am auzit-o pe Dody întrebând.

El a scuturat din cap.

— Scoția.

— O, da, Scoția. Vai, atunci trebuie să-l cunoști pe Sean Connery! Și el e scoțian. Sau e german?

Des și-a înfrânat un zâmbet.

— E scoțian, dar, nu, nu am avut plăcerea.

— Serios? Mă mir. Suedia e o țară atât de mică.

— Scoția.

— Poftim? A, da, Scoția. De ce te-ai mutat de-acolo, dragă? Din cauza cartofilor?

L-a bătut pe umăr plină de compasiune.

— Cartofi?

— Foametea provocată de distrugerea recoltei de cartofi a fost în Irlanda, mamă, a spus Jasper, închizând cuptorul cu zgomot.

— În anii 1840, am adăugat eu, vrând să mă dau mare cu vastele mele cunoștințe inutile și esoterice, printre care se numărau anul în care a absolvit Facultatea de Medicină prima femeie, cum se colectează laptele de iac ca să se facă brânză de iac (nu vreți să știți) sau definiția cuvintelor *reticul* și *târșelos.*

— Tata era în armată, a spus Des, lăsându-se prins în vârtejul întrebărilor lipsite de logică ale lui Dody.

— Serios? Soldat?

— Corpul tehnic.

— Fascinant!

Dody s-a întors spre Fontaine, care se întorsese la rândul lui din nou cu fața spre ei.

— Fontaine, când am fost noi invadați de scoțieni?

Des a izbucnit în râs.

— Nu a fost o invazie, doamnă Baker. Doar eu și familia mea. Tata a demisionat din armată și și-a găsit o slujbă aici.

— Slavă Domnului! Am crezut că am ratat ceva. Am o minte brici când vine vorba de istorie.

De fapt, avea mintea țăndări.

— Deci, a lucrat pe tren? a întrebat ea, scuipând încă o coajă de nucă.

— Pe tren?

— N-ai zis că era mecanic?

— Ăla e un conductor, mamă, a corectat-o Jasper din obișnuință.

A presărat niște condimente într-o oală în care era deja ceva care deja mirosea dumnezeiesc.

— A, da. Deci conducea trenuri? a continuat Dody, dând din cap la propria întrebare.

— Nu, doamnă Baker, a răspuns Des. Proiecta poduri.

— Pentru trenuri?

El a zâmbit.

— Nu, în principal, pentru mașini.

— Ar trebui să-mi spui Dody. Și când a fost asta?

— Ce anume?

— De când ești în State?

El a dat din cap.

— Ăă, să mă gândesc… de vreo douăzeci, nu… nouăsprezece ani.

Eu am încercat să-i calculez vârsta în minte. Șaptesprezece plus nouășpe face… douăzeci și… stai, nouă plus șapte egal… cinșpe, ținem unu, douăzeci, nu…

Chinul încercării de a socoti probabil că mi se citea pe față.

— Treizeci și șase, nătângo! mi-a șoptit Fontaine.

— Și ai locuit numai în Michigan? a întrebat Dody.

Des a scuturat din cap.

— Nu. La început am fost numai pe drumuri. Dar ne-am stabilit în Illinois acum vreo doisprezece ani. Mama și sora mea încă locuiesc în apropiere de Chicago. Acolo am stat înainte să vin aici.

— Și ce te-a adus atunci în Bell Harbor? Munca?

Întrebările lui Dody erau atât de insistente încât am crezut că avea să scoată un carnețel și să înceapă să ia notițe. Însă oaspetele nostru nu părea deranjat de acest lucru. Poate că timpul petrecut în camera de gardă îl învățase cum să se poarte cu bătrânelele senile.

— Da, dar nu stau decât câteva luni, după care mă duc înapoi la Chicago sau în altă parte, a răspuns el.

— De ce?

— Acum fac ceva care se numește locum tenens. E un fel de slujbă temporară pentru medici.

— Foarte interesant. Și tatăl tău? Tot în Chicago?

Des a scuturat din cap.

— Nu, a murit când eu eram încă în facultate.

— Vai, dragule, asta e așa de trist!

A dat din cap înțelegătoare și l-a bătut încă o dată pe umăr.

— Presupun că era alcoolic?

— Dody! am exclamat eu.

Ea m-a privit cu indignare.

— Ce? Știi doar ce se zice despre scoțieni!

Des a izbucnit în râs, provocându-mi o senzație necunoscută până atunci de ghem în stomac. Ăsta era întocmai genul de comentariu care l-ar fi scos din sărite pe Richard. Însă tipul ăsta părea s-o considere amuzantă.

— Sunt sigur că tata obișnuia să bea mai mult decât ar fi trebuit, dar, tehnic vorbind, tutunul a fost cel care i-a pus capac.

— Îmi pare rău, doctore McKnight, am spus eu, atât pentru pierderea lui, cât și pentru lipsa de maniere a mătușii mele.

— E în regulă. Și, te rog, spune-mi Des.

După care mi-a făcut încă odată cu ochiul. Fir-ar să fie! Dacă mai făcea de multe ori asta, aveam să-mi răzuiesc toată pielea de pe mână.

∵

Cina s-a desfășurat fără incidente, iar doctorul de vis Des McKnight a părut să le ia pe toate așa cum sunt, fără vreun efort deosebit. A ascultat povestioarele noastre și greșelile grave ale lui Dody. Conversația s-a transformat într-un soi de bulibășeală anecdotică, frânturi de întâmplări împletite printre cunoștințe generale despre cultura pop. Era genul de conversație pe care te-ai fi așteptat s-o întâlnești la un curs de limbă engleză pentru străini sau la o slujbă bolborosită dintr-o biserică penticostală.

În timpul mesei, Des a lăudat abilitățile de gătit ale lui Jasper și a râs la glumele lui Fontaine. A răspuns la fiecare dintre întrebările din ce în ce mai impertinente ale lui Dody, ca de exemplu, ce mărime purta la pantaloni (34), dacă a fost vreodată la o plajă de nudiști (nu, dar părea distractiv) și dacă a făcut vreodată vreo operație de implant mamar (da, în perioada rezidențiatului). Nu s-a arătat surprins nici când l-a întrebat dacă are copii.

— Nu, nu am, a răspuns el.

— Nici măcar copii din flori? a stăruit ea.

El s-a mulțumit să ridice din umeri, mușcând dintr-un fir de sparanghel.

— Nu din câte știu eu.

A vorbit chiar și cu mine. Nu de sus, cum obișnuia să facă Richard. Des mi-a pus întrebări, apoi m-a lăsat să răspund fără să-mi precizeze motivul pentru care răspunsul meu era greșit.

— N-ai spus că și tu ești în vizită în Bell Harbor, Sadie?

Eu am încuviințat din cap, sperând să n-am vreo bucată de pui prinsă între dinții din față.

— Da, stau doar pe vară. Ne întoarcem în Glenville la toamnă, când încep copiii școala.

— Abia aștept să-nceapă școala, a spus Paige, fluturându-și furculița în care era un piept de pui întreg.

— Și în ce clasă intri? a întrebat-o Des.

Ea s-a îndreptat de spate.

— În clasa întâi. O vreau pe doamna Lewis să ne fie învățătoare.

— Ea e cea mai drăguță?

Paige a încuviințat din cap, luând o îmbucătură înainte să continue:

— Și cea mai frumoasă, și cea mai deșteaptă.

Des a izbucnit în râs.

— Toate niște atribute foarte importante. Și mama mea a fost învățătoare, iar acum și una dintre surorile mele, ceea ce mie mi se pare foarte amuzant, pentru că sora mea obișnuia să facă o mulțime de trăsnăi.

Paige a făcut ochii mari și până și Jordan și-a încetinit mestecatul ca să audă mai bine.

— De ce? Ce făcea?

Vocea lui Paige era gravă. Des s-a aplecat spre ea.

— Când eram mici, se furișa în spatele meu chiar înainte să plecăm la școală și mă dădea cu parfum de-al ei.

S-a lăsat înapoi pe spătarul scaunului și ne-a privit pe toți pe rând.

— O făcea chiar în ultima clipă, ca să nu mai am timp să mă schimb de haine. Așa eram nevoit să-mi petrec toată ziua mirosind ca o fată, a spus el, îmbujorându-se. Și nici nu vă închipuiți cum mă mai necăjeau băieții.

S-a întors către mine:

— Porecla mea din școala primară era Panseluță.

Mi-am dus mâna la gură, neștiind dacă să râd sau nu. Mi-era greu să mi-l închipui mirosind ca unul dintre parfumurile cu Clopoțica ale fiicei mele. Pentru că ajunsesem să stau suficient de aproape de el încât să știu că mirosea absolut delicios, a scorțișoară și clar de lună. Și câtuși de puțin gay.

— Și nu i-ai plătit-o niciodată cu aceeași monedă? a întrebat Jasper.

Setea de răzbunare era adânc înrădăcinată în familia noastră.

Zâmbetul lui Des s-a lățit.

— Normal că da! Într-o seară, m-am furișat în camera ei în timp ce dormea și i-am tăiat câteva smocuri mari de păr, chiar din față. A doua zi, când s-a trezit, arăta de-a dreptul caraghios. M-am simțit grozav!

De data asta, toată lumea a izbucnit în râs. Am simțit ceva trosnindu-mi și pocnindu-mi în capul pieptului.

— Doar că isprava s-a cam întors împotriva mea, a adăugat el, întorcându-se iar spre copii: mama a fost atât de supărată încât m-a dus la frizer și l-a pus să mă radă în cap. Am fost singurul puști de doisprezece ani cu chelie din oraș. Și nu îmi stătea prea bine.

După cină, Des ne-a ajutat cu strânsul mesei, în timp ce vorbea cu Jasper despre asocierea vinului cu apetitivele. Dody, care hotărâse că nou-venitul în oraș era mai interesant decât o seară de poker cu prietenele ei, s-a lungit pe șezlongul plin cu perne de-ai fi zis că era Cleopatra.

Paige s-a așezat lângă ea și se juca cu păpușa.

— Așa ai făcut tu, mătușă Dody, a spus ea, recreând scena căzăturii. Ai mers un pas, doi, trei și aaah!

Paige a izbit-o atunci pe Barbie cu capul de brațul fotoliului în care stătea Dody.

— Ce drăguț, scumpo.

— Pot să-ți văd încă o dată scoicile?

— Copcile, Paige. Iar Dody trebuie să stea cu bandajul pus. N-o mai sâcâi, i-am spus eu.

Des ne-a aruncat o privire din bucătărie.

— Am să trec mâine să schimb bandajul, Paige. O să poți vedea atunci scoicile.

Fontaine mi-a arătat discret degetul mare ridicat aprobator. Eu i-am întors spatele. Ce conta că doctorul Delicios se întorcea și mâine? Venea doar s-o consulte pe Dody. Iar mie oricum nu-mi păsa. Nu mă privea câtuși de puțin. Nu eram interesată. Și, cu toate acestea, elasticul de la chiloți începuse brusc să mă mănânce.

Capitolul 6

A doua zi, m-am trezit cu o senzație de fericire pe care nu o mai simțisem de ani buni. Soarele strălucea, păsărelele ciripeau, iar un bărbat chipeș, care nu era în niciun fel înrudit cu mine, luase cina cu noi. Aș, știam că nu *înseamnă* nimic. Dar fusese amuzant să flirtez și foarte incitant să-l avem printre noi, așa cum e când urmărești o furtună venind dinspre lac și te întrebi unde o să lovească fulgerul.

Am trecut repede prin rutina de îngrijire de dimineață, ca s-o pot suna pe Penny.

— Alo?

Părea morocănoasă. Probabil c-o trezisem.

— Bună! Du-te la baie și sună-mă înapoi.

În semn de respect, ne înțeleseserăm să nu folosim toaleta în timp ce vorbeam una cu cealaltă la telefon. Ei bine, pe de-o parte din respect, pe de alta, pentru că Penny își scăpase odată telefonul ei nou-nouț în WC.

— Am fost deja. Și nu sunt însărcinată, a spus ea cu un oftat.

— Of, Penn. Îmi pare rău. Uneori, durează ceva.

— Mda, știu. Dar am crezut că o să fie drăguț dacă era să se întâmple imediat. Au trecut deja trei luni. Erau două luni de când încercam înainte să-ți spun ție.

— O să se întâmple. Nu ți-a spus Jeff că sperma lui e bionică?

Penny a oftat încă o dată.

— Nu, a spus că penisul lui e bionic.

— O, asta e altceva.

— Mda. Măcar de-ar fi fost adevărat. În fine, tu ce mai faci? Care-ți e viața în lumea lui Dody?

Penny nu se complăcea niciodată prea mult în autocompătimire. Ăsta era domeniul meu.

— Ghici cine a luat cina cu noi aseară.

M-am întins înapoi pe pat și mi-am ridicat picioarele pe perete, așa cum obișnuiam să fac când eram adolescentă.

— Nu știu. Richard?

— Îh, Doamne! Nu! De ce ai crede asta?

Am auzit-o oftând din nou.

— Sunt încă prost dispusă. Spune-mi și gata.

Asta ar fi trebuit s-o înveselească.

— Bărbatul care aleargă!

— Tipul arătos care aleargă pe plajă în fiecare zi?

— Exact el.

I-am povestit pe scurt evenimentele din seara anterioară, inclusiv faptul că avea un vârtej adorabil chiar în frunte.

— Și stă la familia Pullman? a întrebat ea.

— Da, cât timp sunt plecați în vacanță. Ne-a spus că fac un tur al Europei timp de două luni, după care o să-și viziteze fiica în Arizona. Des îi ține locul doctorului Pullman la spital.

— Și ce-o să se întâmple când se întorc?

Mi-am aranjat pernele sub cap.

— Nu știu. Presupun că se întoarce la Chicago. Ce contează?

— Hmm.

Asta nu era un *hmm* obișnuit. Ci unul cu subînțeles.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Ce-i cu hmm-ul ăsta?

— Pare bărbatul de tranziție ideal. Știi tu, cu care să testezi apele.

M-am lăsat înapoi pe cuvertură.

— Super, vorbești exact ca Dody și Fontaine. Doar pentru că mi se pare că e drăguț, nu înseamnă că trebuie să și fac ceva în privința asta.

— Hei, nu eu am sunat cu noaptea-n cap ca să vorbesc despre el, m-a tachinat ea.

— Nu e deloc cu noaptea-n cap, leneșo. E ora nouă. După ce-o să ai copil, o să te trezești înainte de răsăritul soarelui. Apropo de asta, mă duc să

văd dacă nu cumva copiii bagă furculițele în toaster. Vreau să-i duc la lac azi. Încă le e prea frică să înoate. Te sun mai târziu, bine?

— Bine, o să fiu prin preajmă. Probabil o să fac yoga și o să mă concentrez pe gânduri fertile. A, ca să nu uit, am trecut ieri pe la tine, iar peluza arăta groaznic. Iarba e aproape maro.

— Serios? Mie mi s-a părut în regulă săptămâna trecută. Mă întreb dacă nu s-au stricat iar stropitorile. Poți să verifici tu?

— O să încerc, dar voi aveți un sistem de ultimă generație. Mi-ar fi mai ușor să dezamorsez o bombă. Nu poți să-l rogi pe Richard?

Am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Dacă-l rog, o să-mi spună că eu l-am stricat, chiar dacă e adevărat sau nu. Și nu-mi place deloc să-i dau motiv de ceartă.

Era atât de ușor acum să mă enervez din cauza lui Richard, chiar și când nu era de față. Dar nu fusese dintotdeauna așa. Mă îndrăgostisem de el din prima zi când ne-am întâlnit, însă de atunci am tot încercat să mă cațăr cu ghearele afară din groapa aia. Și totuși, poate că m-ar fi surprins și s-ar fi arătat dispus să mă ajute.

Da, sigur, și eu aveam cupa D la sutien. Am coborât privirea la amărâtele mele cupe B și am oftat. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

∵

— Mami, e prea rece! a țipat Paige. Valurile sunt gigantenorme.

— Încetează! Abia dacă-ți ajung până la glezne. Haide! Udă-ți numai puțin picioarele. Mami e aici cu tine.

Ajunsesem la lac acum o oră, iar bravii mei soldați încă refuzau să-și înmoaie fie și numai vârful degetelor în apa lacului Michigan.

Fontaine stătea întins pe un șezlong, purtând una dintre pălăriile de soare ale lui Dody. Efectul creat era de-a dreptul spectaculos.

— E prea mare apa, mami! a strigat Jordan de la locul lui sigur, din spatele lui Fontaine. Nu-mi place.

— Serios, copii! Dacă nu vreți să vă jucați în apă, am putea foarte bine să ne întoarcem la Glenville.

Paige a oftat.

— Nu încă, mami! Mătușa Dody mi-a promis că mă învață să croșetez!

— Nu mă duc acasă, s-a bosumflat și Jordan. Și nici nu vreau să înot. O să înot când o să fiu la fel de mare ca Jasper.

Bătălia era pierdută. Era o zi prea frumoasă ca să mă cert cu ei.

— Bine, bine, bine. Ați câștigat. Dar, mai devreme sau mai târziu, tot o să trebuiască să intrați în lac.

M-am îndepărtat de mal și m-a așezat în nisip lângă Fontaine. Paige i-a dat lui Jordan un ghiont în semn de victorie, înainte să dea fuga spre un teren mai uscat.

Fontaine mi-a ciufulit părul.

— Nici tu nu înotai când erai mică, mai știi?

— Da, tocmai de-asta vreau să-i fac să intre în apă. Ca să vadă că nu au de ce să le fie teamă.

În realitate, asta era o minciună. Știam că sunt o mulțime de lucruri în lac de care să-ți fie teamă. Creaturi sinistre și alunecoase, care pândeau chiar la suprafața apei, așteptând să te înhațe de gleznă și să te tragă la fund. Cum ar fi țipari gargantuești sau cadavre îmbibate de apă de pe vaporul *Edmund Fitzgerald.* Mă rog, vaporul se scufundase în lacul Erie, dar chiar și așa…

Fontaine și-a aranjat ochelarii de soare Dolce & Gabbana.

— În regulă. Deci, am vorbit cu șeful meu, Kyle, și e de acord că toată povestea asta cu organizatul o să aibă mare succes în rândul clienților noștri. Vrea să te cunoască.

Eu m-am îndreptat de spate.

— Ești nebun? Nu sunt pregătită pentru asta. Și nici nu sunt sigură că vreau s-o fac, până la urmă. Sunt aici în vacanță, ai uitat?

— Hei, relaxează-te, obsedată mică! Vorbește doar cu el și ascultă ce are de spus. E o încântare să lucrezi cu el, o să-l adori, a spus el, curățându-și nisipul de pe un picior cu celălalt.

— Sunt sigur că e nemaipomenit dacă poate să lucreze cu tine, dar nu asta e ideea. Nu știu ce fac. Nu am nicio pregătire specială. Vreau să spun că una e să fac curățenie în dulapurile lui Dody, dar să organizez chestii pentru altcineva m-ar speria de-a binelea, am zis eu, scuturând din cap.

— Te-ar speria de-a binelea?

Și-a lăsat ochelarii de soare pe nas și m-a privit pe deasupra ramelor.

— Așa cum te sperie să înoți în lac pentru că nu-i poți vedea fundul? Serios, femeie, fii bărbată! Mai asumă-ți și tu un risc din când în când!

O pală de vânt fierbinte ne-a învăluit deodată, răscolind nisipul la fel de înțepător ca vorbele lui Fontaine.

— Nu e corect. Îmi asum riscuri. Nu te-am lăsat eu să-mi schimbi frizura? Și culoarea? Și nu port acum lac de unghii albastru? Dacă ăsta nu e risc, atunci nu știu ce e.

Fontaine și-a pus înapoi ochelarii de soare la ochi.

— Uite, ai divorțat în sfârșit de Marele Ticălos. Iar ăsta e un pas mare în direcția cea bună. Dar ce-ai făcut ca să-ți capeți viața înapoi? Și știi bine că nu vorbesc despre lacul de unghii.

Nu-mi plăcea discuția. Era și așa destul de greu să ignor apropourile lui Fontaine atunci când se prostea, dar acum, când era sincer, îmi venea de două ori mai greu. Odată ce-o lua pe un drum, nu-l mai întorceai din cale.

— Știi, n-au trecut decât câteva săptămâni.

— Mincinoaso! A trecut mai bine de un an de când te-ai despărțit de Richard. Ce-aștepți?

Am lovit nisipul cu piciorul, prefăcându-mă că fusese din greșeală. Voiam să mă apăr și să spun că făcusem tot felul de lucruri îndrăznețe și riscante, dar nu mi-a venit nimic în minte. După ce îl prinsesem pe Richard cu roșcata aia, viața mea fusese un amalgam de proceduri de divorț și de încercări de a trece de fiecare zi fără să le cauzez copiilor vreo traumă psihologică permanentă. Am organizat o vânzare în curte, am cumpărat așternuturi noi, le-am ars pe cele vechi și am schimbat toate becurile din casă cu unele economice. În rest, funcționam în majoritatea timpului pe pilot automat.

— Nu este atât de simplu, Fontaine, am zis eu în șoaptă.

El m-a petrecut cu brațul.

— Știu, dulceața mea. Dar a sosit timpul. Iar tu te pricepi foarte bine la organizat. Ar trebui să profiți de asta. Plus că e ceva ce poți face și când te întorci la Glenville. Gândește-te numai. I-am spus lui Kyle că iei prânzul cu el mâine.

Eu am sărit cât colo, împrăștiind nisip peste tot.

— Fontaine! De ce-ai făcut asta? Nu sunt pregătită!

— Prefă-te până-ți iese, scumpete. Ai încredere în mine.

S-a ridicat și m-a bătut ușor pe umăr.

— O să fii grozavă. Îi duc pe copii în casă, iar tu rămâi aici să te gândești.

A făcut un gest către copii, iar ei s-au repezit după el în sus pe scări, lăsându-mă pe mine să mă holbez la apă și să cuget.

Mi-am mușcat limba. Era ridicol, nu eram profesionistă în nimic. Da, eram foarte bună în a spune care dulap era bun pentru păstrat faina, zahărul și alte asemenea și care pentru cești de cafea. Și da, poate că proaspăt aranjata cămară a lui Dody strălucea de etichete clare și frumos colorate. Dar asta nu însemna că sunt vreo expertă.

Totuși, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Cuiva n-o să-i placă fontul etichetelor? Sau o să creadă că e mult prea mult să aranjezi condimentele în ordine alfabetică?

Poate că Fontaine avea dreptate. Chiar mă pricepeam să pun lucrurile în ordine. Și poate, doar poate, venise timpul să fac ceva cu viața mea. Poate că eram în stare să fac asta. Nu organizasem eu bucătăriile și dulapurile prietenilor de-acasă? Aș putea face același lucru și pentru niște străini.

M-am așezat din nou în nisip și mi-am lăsat mintea să-mi cutreiere printre minunatele posibilități. Și erau o mulțime. După care am ordonat mintal aceste posibilități. Pentru că asta fac eu. În timp ce mă îmbăiam la soare, am născocit un plan. Firește, poate că era puțin riscant. Dar, hei, eram o tipă cu ojă albastră pe unghii. Puteam să îndur orice.

∵

După-amiază târziu, euforia mea, întocmai ca bronzul care te ține până în septembrie, începuse să se piardă pe alocuri și să se estompeze ușor-ușor. Odată întoarsă acasă, frântura de entuziasm pe care o simțisem în legătură cu ideea lui Fontaine se transformase în groază pură. Nu știam nici cel mai mic lucru despre ce însemna să fii profesionist într-un domeniu, iar bucuria flirtului pe care Des o stârnise în mine cu ocazia cinei de seara trecută era la fel de moartă ca un pește putrezind în nisip. Și care mai și putea pe deasupra.

Da, bunul doctor fusese cu adevărat fermecător. Dar asta nu avea nimic de-a face cu mine. Era un tip de treabă, care fusese dispus să dea o mână de ajutor bătrânicii nebune din vecini, dar asta era tot. Mai mult ca sigur că femeile roiau în jurul lui. Eu nu eram nimic mai mult decât încă una în plus care să-i bâzâie pe la urechi. Nu că mi-ar fi păsat, pentru că oricum nu eram interesată de o relație.

Cât despre noțiunea prostească a lui Penny despre bărbatul de tranziție, ce mai era și asta?

În orice caz, probabil avea și prietenă. Vreun supermodel argentinian care doar ce apăruse pe coperta revistei *Sports Illustrated*, fără îndoială. Mai mult ca sigur că, după ce a plecat de la noi seara trecută, au făcut sex murdar prin telefon, în vreme ce eu, pe de altă parte, mi-am pus pijamalele mele cele mai jalnice și m-am uitat pe Animal Planet cu Fontaine.

La ce naiba mă gândeam când m-am lăsat vrăjită și copleșită de vorba dulce a unui bărbat cu mușchii tari ca oțelul? N-am învățat nimic de la Richard?

— Care-i problema ta? s-a răstit Jasper când am trântit ușa de la mașina de spălat vase.

— N-am nimic!

Nefiind căsătorit, Jasper a crezut cu naivitate că era și adevărat.

— Atunci fii mai atentă! O să spargi farfuriile.

— Mami, tati nu a sunat azi? a întrebat Paige, intrând în bucătărie.

Jordan stătea la insulă, mâncând înghețată dintr-un castron de câini, fiindcă Dody credea că servitul mâncării într-un castron de câini era lucrul cel mai amuzant din lume. Nu-mi rămânea decât să mă rog să-l fi spălat înainte.

— Nu, scumpo, nu a sunat. Sunt sigură că o să sune cât de curând.

M-am uitat la ceasul de la mână. Tipic lui Richard. Promisese să sune la prânz, dar era aproape ora cinei.

Când telefonul lui Dody a sunat cincisprezece minute mai târziu, Paige s-a repezit să răspundă.

A vorbit vreun minut și așa mi-am dat seama că trebuia să fie el. Mai bine mai târziu decât niciodată, bănuiesc. După care mi-a dat mie telefonul:

— Vrea să vorbească cu tine.

Ah! Să vorbesc cu donatorul-de-spermă-cunoscut-și-ca-fostul-meu-soț era exact mujdeiul de care aveam nevoie pe bucata de rahat care fusese ziua de azi.

— Ce vrei, Richard? am mormăit eu la telefon.

A urmat o clipă de tăcere.

— Richard? am lătrat eu, pe un ton neplăcut de tare.

— Ăă, nu, Des la telefon.

Gâtul mi s-a uscat de parcă aș fi înghițit un ghem de lână. *Rahat. Rahat*.

— Scuze. Am crezut că ești altcineva, am îngăimat eu.

Râsul lui era forțat.

— Mda, mi se întâmplă destul de des. Femeile își doresc să fi fost altcineva.

Și râsul meu a sunat la fel de fals. Tâmplele au început să-mi zvâcnească deodată, de parcă un extraterestru încerca să-și croiască drum afară. Mi-am mușcat buza și mi-am apăsat capul cu mâna.

— Voiam să știu cum se mai simte Dody, a adăugat el după o altă pauză stânjenitoare. Aș putea trece pe la voi dacă vrei.

Dody se simțea bine. Mă bătuse de cinci ori la table în după-amiaza asta și chiulise de la cursul de thai chi doar pentru că Harry venise s-o ia la plimbare cu Harley-ul lui.

Nu voiam ca Des să vină aici. Nu aș fi făcut decât să-mi prelungesc chinul dacă l-aș fi văzut iarăși. Voiam să mă întorc la urmăritul anonim de pe plajă, când nu îi știam nici numele, nici că avea o pisică cenușie și pufoasă, nici că era necăsătorit.

— Nu e nevoie să te deranjezi. Mulțumesc, dar Dody se simte bine.

— Ba nu mă simt bine! a strigat Dody, intrând chiar atunci în casa de pe terasă. E Des? Spune-i că mă doare! Spune-i că am amețeli! Văd pete negre! Dă-mi telefonul, Sadie! Dă-mi telefonul! a stăruit ea, luptându-se să mi-l smulgă din mână.

Eu am acoperit receptorul, întorcându-mă cu spatele la ea.

— Doamne, Dody! Taci din gură! Nu te prosti!

— Chiar nu e niciun deranj, l-am auzit pe Des spunând de la capătul celălalt. Oricum sunt în drum spre casă.

Dody mi-a smuls telefonul. Era foarte sprintenă și forțoasă pentru cineva care avea nevoie de doctor.

— Chiar te rog să treci pe la noi, Des, dragule. M-aș simți mult mai bine dacă ai face-o. Am avut niște amețeli ușoare în seara asta.

Eu mi-am dat ochii peste cap. Își folosea vocea îngânată à la Elizabeth Taylor. Și avea amețeli ușoare doar pentru că Fontaine îi dăduse un martini cvadruplu. Ce prefăcută! Singurul motiv pentru care voia să vină aici era ca să încerce să mă combine cu el.

În regulă, atunci. Fie ca Sfântul Protector al Nevestelor Disperate să ne binecuvânteze cu prezența lui. Nu mă întorsesem încă pe piață. Nu aveam nevoie de un bărbat de tranziție. Nu aveam nevoie de niciun bărbat. Mă simțeam bine așa.

Am urcat tropăind la etaj și m-am aruncat pe pat, întrebându-mă dacă fiecare femeie divorțată se simțea așa sau eram eu mai specială. N-ar fi trebuit să mă las antrenată în asta de la bun început. Și nici în treaba cu organizatul. Totul era mult prea ridicol.

Câteva minute mai târziu, capul frumos coafat al lui Fontaine s-a ivit în ușă.

— Ce naiba faci? Cavalerul în armură strălucitoare e pe drum încoace.

— Și?

— Cum și? Du-te și fă-te frumoasă! Nu mai pierde vremea, a zis el, prinzându-mă de gleznă și trăgându-mă jos din pat.

Am încercat să-l lovesc cu celălalt picior.

— Fontaine, vine s-o vadă pe Dody, nu pe mine. Eu n-am niciun interes. Și, chiar dacă aș fi avut,

lucru pe care, repet, nu îl am, refuz să mă fac singură de râs.

El mi-a dat drumul la picior.

— Atât de grea ești de cap? Nu l-ai surprins scanându-te cu privirea aseară?

Eu m-am ridicat în capul oaselor.

— Nu mă scana cu privirea.

— Ba da! Deși arătai ca naiba. Așa că hai să te aranjăm puțin și să dăm drumul petrecerii ăsteia.

A deschis larg ușile șifonierului și a început să scotocească prin el.

Orgoliul mă bătea ușor pe umăr. Complimentul lui Fontaine începea să-și facă efectul.

— Chiar mă scana cu privirea sau ai zis doar așa?

Fontaine a evitat contactul vizual.

— Scumpo, te-aș minți eu pe tine?

— Da.

— Adevărat. Aș face-o. Dar acum nu te mint, așa că mișcă-ți fundul în baie și pune odată niște rimel pe tine!

Când doctorul numit Bărbatul care aleargă a ajuns, eu eram deja pieptănată, spălată pe dinți, cremuită, dată cu fond de ten și îmbrăcată cu o rochie de vară. Fontaine a tras cu ochiul pe geamul de la baie când a auzit mașina parcând pe alee.

— Un BMW decapotabil, a anunțat el.

Firește. Cum altfel să te lauzi cu iubita ta, supermodelul argentinian? M-am uitat în oglindă, sperând să văd o transformare miraculoasă, dar eram la fel de comună ca de obicei.

— Ador noua ta frizură, a spus Fontaine, înfoindu-mi părul. Am avut dreptate să mergem pe un castaniu închis. Să nu mă mai contrazici niciodată.

— Păr castaniu, ochi căprui, cam plictisitor, nu crezi? am întrebat eu.

— Ba nu, te face să arăți exotică și misterioasă.

Am pufnit în râs pe seama mea. Eram la fel de exotică precum un iaurt cu vanilie.

— Ei bine, pufnitul nu e prea sexy. Mai bine ai lucra la asta.

Fontaine a ieșit din baie și s-a repezit în jos pe scări ca să deschidă ușa. Eu am mai așteptat un minut. Nu voiam să dăm toți năvală pe Des de cum intră în casă. Să-l las să se așeze, ca după să-mi pot face intrarea. Cu toate că nu-mi pasă deloc de el. Asta era doar de antrenament.

Am auzit ușa deschizându-se, apoi închizându-se și niște voci venind în susul scărilor. Doamne, accentul ăla mă termina!

— Bună, Fontaine! Bună ziua, doamnă Baker! Cum vă simțiți azi?

— Bine, acum că ești aici. Și sunt sigură că te-am rugat să-mi spui Dody.

— Așa e, doamnă, a răspuns el.

Eu am așteptat în capul scărilor, am numărat până la o sută, după care am coborât, ca și cum eram doar în trecere prin camera de zi în drumul meu spre ceva mai interesant.

Am zărit-o cu coada ochiului pe Dody așezată pe șezlong, într-o rochie de mătase roșie cu auriu. Un dar de la unchiul Walter cu ocazia celei de-a șaisprezecea aniversări de la nunta lor, cumpărată, cică, dintr-un magazin de suveniruri de la Marele Zid Chinezesc.

Des stătea lângă ea, ținând-o de încheietura mâinii. Și-a ridicat privirea, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Era cumva o licărire de aprobare în privirea lui?

Mi-am supt burta, pentru orice eventualitate, și am zâmbit.

— A, bună!

Fontaine a scuturat din cap și s-a întors cu spatele, prefăcându-se că tușește.

— Bună, Sadie! Arăți bine, a răspuns Des.

Dody aproape că a început să bată din palme de fericire.

— Mulțumesc, am zis eu, trăgând ușor de rochia mea de vară în gestul universal care însemna

„cum, vechitura asta”?

Jordan a alergat la mine, petrecându-și brațele strâns în jurul mijlocului meu.

— De ce ești așa drăguță, mami?

Eu i-am netezit părul și i-am zis în șoaptă:

— E doar o rochie de vară, scumpule. Mami o poartă tot timpul.

— Ba nu, s-a încruntat Jordan.

— Vrei niște bomboane, J-bărbate? a întrebat Fontaine, înăbușind conversația din față.

— Mulțumesc, Fontaine!

Des s-a întors către Dody.

— Hai să aruncăm o privire.

I-a dat jos pansamentul, iar Paige s-a lipit de brațul lui, punându-i o mână pe umăr.

— Uau, ce ciudate sunt copcile astea! a spus ea.

El a zâmbit.

— Așa crezi?

Paige a încuviințat din cap.

— Clar. Sunt ca ale lui Frankenstein, doar că nu așa verzi.

— Paige, dă-te-napoi! Lasă-l să respire, am intervenit eu, trăgând-o ușor de tricou.

— E-n regulă, a făcut el. Paige, dă-mi te rog chestia albă și pătrată.

Ea s-a dus la rucsacul lui, de unde a scos niște tifon.

L-am urmărit toate cu privirea, în timp ce el ungea cu alifie un bandaj curat.

— Des? a șoptit Paige, aplecându-se spre gâtul lui.

— Cee?

— Îmi place parfumul tău.

El și-a ridicat capul preț de o secundă, apoi l-a lăsat înapoi în piept. Mi-am amintit de povestea cu sora lui, care îl dădea cu parfum floral.

— E apă de colonie, Paige, am corectat-o eu. Ce poartă băieții se numește apă de colonie.

Dody s-a băgat și ea în vorbă:

— Eu nu simt nimic! Ia vino-ncoace, dragule! Dă-mi și mie să miros!

— Doamne, Dumnezeule, Dody! am exclamat eu. Nu poți să ceri cuiva să-l miroși. Nu e politicos!

Des s-a înroșit la față.

— Ba e. Nu e politicos să le *spui* că miros. Nu să le *ceri* să îi miroși. Și, în plus, știu că miroase bine. Mi-ai spus chiar tu seara trecută, mă dădu de gol Dody.

Des și-a ridicat capul, zâmbind de cum mi-a întâlnit privirea. Acum era rândul meu să roșesc.

∵

— N-a stat decât vreo douăzeci de minute, i-am spus lui Penny la telefon, sorbind din merlotul meu.

Aveam nevoie să mă relaxez și să analizez vizita recentă a bărbatului de care nu-mi păsa câtuși de puțin. De la punctul meu de observație de pe terasă puteam sta cu ochii pe copii, care se jucau pe plajă. Nu că mi-aș fi făcut griji că ar fi intrat în apă. Nicio șansă să se întâmple asta. Încă.

— E sâmbătă. Crezi că se duce la vreo întâlnire? a întrebat ea.

— A spus că are de lucru. Mie asta îmi sună suspect.

— Ție orice îți sună suspect.

— Și pe bună dreptate. Dacă nu e la spital, ce-ar putea să facă?

Chicotitul ei mi-a răsunat tare în ureche.

— Poate că e vampir. Sau gigolo.

— Sau poate amândouă, am zis eu. Paige i-a spus că-i place parfumul lui. Iar Dody l-a întrebat dacă poartă pernițe pentru umeri.

Dody încă nu renunțase la nebunia pernițelor pentru umeri din anii ’80, fiind sigură că moda avea să revină. Auzise ea undeva, probabil prin anii ’80, că pernițele pentru umeri îți făceau șoldurile să pară mai înguste. Așa că își îndesa pe sub bluză vreo trei-patru deodată, doar că nu le

prindea cu nimic, ele alunecând inevitabil și ducând astfel la apariția unor umflături migratoare de-a lungul corpului ei. În cele din urmă, îi căzeau pe sub mâneci, lăsând o dâră de pernițe, ca în Hansel și Gretel.

— Presupun că nu purta, a făcut Penny.

— Nu, am oftat eu. Umerii erau în totalitate ai lui.

— L-ai invitat la cină?

— Nu, pentru că Jasper nu era acasă, iar eu am uitat cum se gătește. Plus de asta, aș fi părut disperată. Oricum, nu e ca și cum aș fi vrut să rămână.

Mi-am scurs paharul dintr-o singură, ultimă înghițitură.

— Ahâm.

— Dar știi ce e ciudat?

— Nările exagerat de mari ale lui Richard?

— În afară de asta. (Nu erau chiar *atât* de mari, apropo.) Jordan începe să prindă încredere în el. Știi cât de timid și de dependent este de când a plecat Richard. Dar după ce Des i-a schimbat pansamentul lui Dody, Jordan s-a apucat să-i arate camioanele lui.

— Chiar că e ciudat, a fost de acord Penny. Poate e ca atunci când câinii simt că o persoană e iubitoare de câini sau nu.

— Îmi compari copiii cu niște câini?

— Nu. Ei bine, puțin. De fapt vreau să spun că lui poate îi plac copiii, iar ei simt asta. E medic de urgențe, nu? Probabil are o grămadă de experiență în liniștirea copiilor.

O senzație de dezamăgire m-a izbit drept în frunte. De ce nu mă gândisem și eu la asta? Indiferent de ce fel de conexiune se stabilise între el și copii, nu era un semn măreț din partea universului. Era, încă o dată, dovada bunătății și a politeții lui.

Capitolul 7

— Kyle, ea e Sadie. Sadie, el e Kyle.

Fontaine a făcut prezentările după ce ne-am adunat să luăm prânzul la un bistro micuț și boem de pe Marigold Lane. Bell Harbor rămăsese blocat în timp, dar tot puteai să găsești câteva oaze de stil printre capcanele pentru turiști și magazinele de antichități.

Părul blond și des al lui Kyle era scurt, bronzul lui închis scoțându-i în evidență ochii uimitor de albaștri, de la care ți-era imposibil să-ți iei privirea. Am dat mâna, așteptându-mă să iasă scântei, atât de atrăgător era.

— Mă bucur să te cunosc, Sadie. Fontaine mi-a spus atât de multe despre tine.

— Numai lucruri bune, a completat Fontaine în glumă.

— Chiar numai lucruri bune sunt de spus despre mine, l-am asigurat eu.

— Te rog, ia loc! mi-a spus el, oferindu-se să-mi tragă scaunul.

Ce gentleman! Am încercat să mă concentrez la afaceri, în timp ce-l bodogăneam în gând pe Fontaine. Ar fi trebuit să mă avertizeze că șeful lui este o bombă sexy! Apoi m-a trăsnit gândul. Poate că asta era și faza. Poate că toată treaba asta cu *organizatul profesional* nu era decât un plan malefic de a ne face cunoștință! Am simțit cum mă înroșesc de enervare. Cum îndrăznea Fontaine să mă manipuleze în halul ăsta? Și totuși, tipul ăsta era absolut delicios, cu D mare.

Nu mă interesa dintr-o perspectivă romantică, dar era atât de plăcut de privit încât n-am putut sta supărată pe Fontaine.

Chelnerița a venit și bărbații au comandat merlot. Eu am cerut un cosmopolitan, sperând să par, ei bine… cosmopolită. Plus că nu voiam să mi se albăstrească dinții.

— Povestește-mi despre tine, Sadie.

Kyle s-a aplecat înainte și mi-a atins brațul. Eu am rămas încremenită sub privirea lui pătrunzătoare și am simțit cum mă cuprinde un val de dorință primordială. Nu mai fusesem așa atrasă de cineva în viața mea. Nici măcar de Richard. Kyle era uimitor. Brusc, sfatul lui Penny de a-mi face rost de un bărbat de tranziție a început să-mi zgândărească instinctul meu de reținere. Tipul ăsta ar fi putut fi Burlacul Numărul Unu.

Cât timp am așteptat să ne vină băuturile, Kyle m-a asaltat cu tot felul de întrebări, numai jumătate dintre ele ținând de sfera organizatului. Era evident că flirta cu mine. Simțise și el conexiunea imediată. Pe mine mă furnicau degetele de la picioare.

Uitându-ne pe meniuri, s-a aplecat și mai mult spre mine.

— Au aici un ravioli cu homar bun de mori.

Era atât de aproape încât îi simțeam răsuflarea gâdilându-mă pe gât. Frumoasa lui cămașă descheiată s-a căscat ușor, iar eu am prins cu coada ochiului tatuajul mic de pe piept. Instantaneu, fără să mai țin cont de vocea rațiunii, am adăugat: *Să mi-o trag cu un tip sexy cu tatuaj* pe lista dorințelor mele.

Cât am stat la masă am încercat din răsputeri să-l uimesc cu istețimea și farmecul meu. De fiecare dată când Fontaine îmi dădea un brânci pe sub masă, însemna că trebuia s-o las mai ușor cu flirtul. În afară de filmele lui preferate și de locurile de vis în care voia să călătorească, am vorbit despre organizare și despre cum Kyle credea că firma lui de design ar putea să beneficieze de pe urma talentului meu.

— O să facem mai întâi o probă, desigur. Dar am deja un proiect în minte, a spus Kyle. Niște prieteni foarte buni de-ai mei s-au mutat de curând împreună. Nu vor să decoreze, dar au nevoie de ajutor la amenajare.

S-a întors spre Fontaine:

— Îi știi pe Owen și pe Patrick, nu?

Fontaine a încuviințat din cap, ridicând o sprânceană.

— Patrick cu care ai stat tu?

Kyle a râs.

— Da, dar asta a fost la facultate. Acum are de zece ori mai multe lucruri. Când împărțeam noi apartamentul, nu aveam decât un pat dublu și o singură pătură.

Am râs și eu cu ei.

— Asta trebuie să fi fost ciudat. Dormeați pe rând în pat sau cum?

Fontaine a izbucnit în râs, înecându-se cu apă.

Zâmbetul lui Kyle era la fel de strălucitor ca o supernovă. A început să mă mângâie din nou pe braț.

— Să facem cu rândul? Ești tare amuzantă, Sadie. Fontaine avea dreptate.

Ce fusese atât de amuzant? Nu m-am prins de poantă.

După care mi-am dat seama.

O, Doamne! Tipul *ăsta* era gay. Doar ce-mi petrecusem două ore din viață, ca să nu mai pomenesc că riscasem posibilitatea de a fi angajată, flirtând cu nerușinare cu un bărbat gay. Nici nu era de mirare că Fontaine se tot strâmba la mine. Fusesem așa o idioată. Cum de nu mi-am dat seama? Toate acele apropouri nu-mi fuseseră adresate. Voia doar să se facă plăcut.

Din trei înghițituri, mi-am dat pe gât băutura și am încercat să mă prefac că știusem în tot timpul ăsta. Dacă Kyle a observat vreo schimbare în atitudinea mea, nu a lăsat să se vadă. Restul mesei a trecut ca în ceață, la sfârșit promițându-mi să mă prezinte fostului său iubit și noului iubit al fostului său iubit.

Deci n-am rămas cu tipul, dar măcar obținusem primul meu job plătit ca organizatoare.

∵

— Lasă-mă să înțeleg, a spus Jasper, cât timp stăteam amândoi pe plajă, te dădeai la șeful gay al lui Fontaine, în timpul interviului de angajare?

Am încuviințat din cap, iar Jasper s-a întins pe nisip, râzând cât îl ținea gura.

— Ce nebună ești! a îngăimat el printre hohotele de râs.

Am vrut să mă apăr, dar nu puteam să dau vina pe Jasper. Relatarea lui Fontaine a fiascoului de la prânz mă pusese în cea mai proastă lumină. O relatare precisă, dar, chiar și așa, deloc măgulitoare.

— Uite, mami, zboară! mi-a strigat Jordan, arătând către zmeul care flutura în aer.

— Foarte bine, dragule! Ține bine sfoara! i-am strigat înapoi.

Paige renunțase la zmeul ei și se juca cu păpușile în nisip. Tot nu voiau să înoate.

Am zărit pe cineva, cineva care semăna foarte mult cu Des, alergând de-a lungul plajei. Tipul ăla nu obișnuiește și el să meargă? N-am luat în seamă fiorul care m-a cuprins în partea de jos. După ce se întâmplase ieri la prânz, am zis încă o dată că termin cu bărbații. Și de data asta vorbeam serios.

Jasper s-a uitat și el într-acolo.

— Ăla e Des?

— Nu-mi dau seama.

Dar, de fapt, îmi dădeam.

Jasper a făcut cu mâna. Des i-a răspuns la salut, după care s-a oprit să vorbească cu Jordan, care i-a și dat pe mână sfoara de la zmeu.

— Ia spune-mi despre iubita asta a ta, Jes. Cum de n-am întâlnit-o încă? am întrebat eu.

— Călătorește în interes de serviciu. Dar o s-o întâlnești de cum se întoarce. Frate, abia aștept să vină acasă. N-am mai stat niciodată atât de mult despărțiți, a răspuns Jasper, lăsându-și capul în jos.

— De cât timp sunteți împreună?

— Facem un an în august.

A răsucit un prosop de plajă în mâini, aruncându-și privirea înspre Des și copii. După care s-a uitat din nou la mine.

— Pot să-ți spun un secret? Deși am promis să nu zic nimănui.

Eu m-am aplecat înspre el.

— Nu spun la nimeni.

— Vreau s-o cer pe Beth în căsătorie.

Bucuria pe care ar fi trebuit s-o simt la auzul acelei mărturisiri nu s-a materializat. Erau prea tineri! Prea naivi! Prea necunoscători să știe că dragostea nu durează. M-am forțat să zâmbesc.

— E grozav, Jes! Pe bune. Dar ești sigur de asta? Nu voiai să-ți deschizi un restaurant?

El și-a plecat capul într-o parte, încruntându-se.

— Ce-are a face una cu alta?

— Nimic, cred. Doar că nunțile sunt costisitoare. Și inelele, și casele. Unde o să stați?

El s-a lăsat înapoi pe spate.

— Doamne, Sadie! Credeam că o să te bucuri pentru mine.

— Chiar mă bucur, serios. Nu mă înțelege greșit. Sunt sigură că ea e minunată și toate cele, dar e mult de lucru într-o căsnicie.

— Nu și dacă găsești persoana potrivită, nu un șmecher care te înșală pe la spate. Crezi că, doar pentru că ție nu ți-a ieșit, n-o să-mi iasă nici mie? a făcut el, răsucind și mai strâns prosopul.

N-am lovit niciodată un cățeluș, dar îmi închipuiam că așa se simțea unul care o face. Oricât aș fi încercat, nu puteam să evoc nicio amintire în care Richard și cu mine fuseserăm copleșiți de exaltarea tinerilor însurăței. Probabil că fusese minunat cândva, înainte să dăm de zgârciurile și de soioșenia perioadei de după.

— Îmi pare rău, Jasper. N-am vrut să sune așa. Firește că mă bucur pentru tine.

— Mda, bine. Mulțumesc. Oricum, am întârziat la lucru.

A sărit numaidecât în picioare, scuturându-se de omniprezentul nisip de pe plajă. Fără alte cuvinte, s-a repezit în josul treptelor.

Dody avea o vorbă: Nu poți să lipești la loc o foaie ruptă. Dacă mi-ar fi stat în puteri, aș fi dat înapoi ultimele cinci minute. Nu am intenționat să-l fac pe Jasper să se simtă prost, dar căsnicia nu însemna numai unicorni și curcubeie. Trebuia să știe acest lucru.

Soarele era sus pe cerul senin. Căldura se ridică dinspre nisip în valuri tremurătoare și, odată cu ele, regretul meu încă și mai fierbinte. Nici măcar vântul nu putea să răcorească atmosfera.

L-am urmărit cu privirea pe Des cum îi arăta lui Jordan să facă trucuri cu zmeul. Acesta zbura cu sfoara întinsă, răsucindu-se și învârtindu-se. Așa mă simțeam și eu, întocmai ca zmeul acela. Atârnând la capătul unui fir subțire, fără vreo certitudine ori control asupra direcției în care avea s-o ia viața mea.

Jordan chițăia de plăcere, încântat peste măsură de abilitățile lui Des de a mânui zmeul. Paige li se alăturase și ea, sărind în nisip și încercând să imite mișcările zmeului într-un dans stângaci.

Des s-a întors atunci spre mine, cu un zâmbet la fel de strălucitor precum cele din reclamele la bomboane mentolate.

— Bună.

— Bună. Chiar te pricepi să mânuiești chestia aia, am zis eu.

— Mă pricep să mânuiesc tot felul de lucruri, a răspuns el.

Flirta cumva? Mie asta îmi suna a flirt. Dar la fel făcusem și cu Kyle. Cititorul meu de semnale trebuia cu siguranță recalibrat.

Pieptul lui Des era umed de transpirație de la alergat. Mă distrăgea. Numai prezența propriilor progenituri mă împiedica din a scoate pe gură ceva ce numai Dody ar fi spus: Știai că romanii făceau

afrodiziace din transpirația gladiatorilor? (E adevărat. Am aflat asta de pe History Channel.)

— Mami, Des spune că putem să intrăm în apă dacă ne dai și tu voie, a spus Jordan pe un glas subțire.

Eu mi-am mutat privirea de la pieptul lui Des la fața lui Jordan.

— Vrei să intri în apă?

Fiul meu a încuviințat din capul lui de-un blond albicios.

Cine era omul ăsta și ce făcuse cu băiatul meu?

— Dar credeam că ți-e frică de valuri.

Jordan s-a îndreptat de spate într-un minigest de machism.

— Ba nu mi-e!

— Vreau și eu! a sărit Paige de colo.

— Da?

— Scuze, a intervenit Des. Le-am spus că mă duc să înot și au vrut și ei.

Ce fel de flautist fermecat era tipul ăsta? Încercam de aproape o lună să-i fac să intre în apă.

— Nu știu să înoate.

— E apă mică aici.

A arătat către o fâșie de apă chiar în fața noastră.

— Dacă vii cu noi, or să fie bine.

— Vino, mami. Paige m-a luat de mână și a început să tragă.

Oare accentul lui făcea ca fiecare propunere să fie atât de irezistibilă? Ar fi putut și să-mi ceară să conduc o mașină furată și tot aș fi primit bucuroasă.

Înainte ca încuviințarea mea slabă să se piardă în vânt, Jordan o zbughise deja spre lac, împreună cu Paige și cu Des, lăsându-mă pe mine să meditez asupra schimbării dramatice de atitudine care se petrecuse în copiii mei.

S-au oprit pe mal, așteptând să-i prind din urmă.

— Gata? l-a întrebat Des pe Jordan, întinzându-i mâna.

Jordan a șovăit acum, strângându-și degetele de la picioare, în timp ce reconsiderarea deciziei și un val de cincisprezece centimetri aproape că l-au copleșit. Și-a ridicat mâinile fără să-și ia ochii de la apă.

Des nu a stat pe gânduri. L-a luat pe sus pe fiul meu și au intrat în lac. *Sunt surprinsă că nu a despărțit apele de-a dreptul Cine era tipul ăsta până la urmă?*

Eu am ridicat-o pe Paige, care chicotea, chițăia și bălăbănea din picioare. Cu un pas în urma băieților, îl urmăream cu privirea pe Jordan. Ochii îi erau la fel de larg căscați ca zâmbetul care i se lățise pe chip.

Un val s-a spart de piciorul lui Paige. Ea a încercat să se cațăre și mai sus pe mine, dar nu mai avea unde să se ducă. Cel puțin grija pentru siguranța copiilor mei m-a făcut să uit pentru o clipă de toți acei țipari, de acele cadavre și de numai Dumnezeu mai știe ce se găsea sub apă. Ei bine, nu de tot…

Zece minute mai târziu, copiii mei se bălăceau ca niște pui de rață, teama de a nu se stropi sau de a se duce la fund fiind risipită cu totul. De săptămâni bune îi ademeneam, mă tocmeam cu ei, îi amenințam și îi mituiam, încercând să-i aduc în locul ăsta. Iar acum, mulțumită acestui bărbat din Atlantida, se zbenguiau ca niște mici Nemo.

Apa era liniștită. Nu trebuia să-mi fac griji de vreun curent contrar care să-i tragă pe neașteptate în adâncuri, dar, chiar și așa, le-am spus să nu se îndepărteze. Nu că m-ar fi băgat câtuși de puțin în seamă, de vreme ce Des Supereroul era acolo cu ei. Erau atrași ca niște magneți de Omul de Oțel.

— Veniți încoace, copii, lăsați-l pe Des să respire. Sunteți ca niște carbunculi, le-am strigat eu.

— Ce e un carbuncul?

— E chestia aia care crește pe fundul navelor, am răspuns eu.

Des s-a înecat, încercând să-și stăpânească un hohot de râs.

— Cred că te referi la ciripede.

— Așa să fie? Și atunci ce e un carbuncul?

— E un abces al pielii. Ca un furuncul.

— Ești sigur?

El a încuviințat din cap cu hotărâre.

— Foarte sigur.

Ei, rahat. Începeam să mă molipsesc de la Dody. Mereu am crezut că chestiile alea se numeau carbunculi. Mă întrebam de câte ori folosisem greșit cuvântul.

— Apropo de asta, a spus el, ăla e un ceas rezistent la apă?

M-am uitat la încheietura mâinii. Ceasul meu era plin de apă din lac, minutarul ticăind la nesfârșit în același loc. Fir-ar!

— Al tău e? am întrebat eu, încercând să-mi ascund rușinea.

El a încuviințat din cap și s-a uitat la al lui.

— Ah, la naiba! O să întârzii la muncă! Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu!

A făcut cu mâna peste umăr și a început să se îndrepte spre mal. Apoi s-a oprit, s-a întors și a arătat spre Jordan:

— Te descurci în apă cu ei?

Dacă mă descurcam să am grijă de propriii mei copii? Firește că da, și totuși întrebarea lui fusese atât de sinceră încât nu m-am putut abține să nu râd. De câte ori mă întrebase Richard dacă aveam nevoie de ajutor cu copiii? Hm, absolut niciodată.

Capitolul 8

— Sadie, am o surpriză nemaipomenită pentru tine! a spus Dody, frecându-și degetele doldora de inele pe când intra parcă plutind în camera de zi. De vreme ce surprizele lui Dody implicau de obicei amestecuri de ierburi care miroseau a resturi vegetale intrate în putrefacție și al căror gust era doar cu puțin mai rău, nu eram atât de încântată.

— Acum le citesc copiilor, Dody. Nu poate să mai aștepte?

Jordan era lângă mine, pe jumătate ascultând, pe jumătate jucându-se cu camioanele lui, în vreme ce Paige era completamente absorbită. Cititul era activitatea ei preferată, o consecință a faptului că o chema Paige Turner, aș fi zis.

— Nu poate aștepta. Ți-am aranjat o citire în palmă cu sfătuitoarea mea spirituală, Madame Margaret.

Radia toată de parcă aș fi câștigat la loto.

— E minunată. O s-o adori.

A împins cu piciorul un teanc de cărți cu poze de pe podea și s-a așezat pe canapea cu un foșnet prelung.

— Dody, n-am nevoie de o clarvăzătoare, am nevoie de un contabil.

— Ei, prostii! Ăia nu știu să facă altceva. Doar că Margaret poate să-ți lumineze calea către un scop mai înalt.

Nu eram așa sigură că am un scop mai înalt. Nu puteam nici să parcurg toate exercițiile pentru actualizarea sinelui din revista *Oprah.*

— Chiar crezi în chestiile astea? am întrebat eu.

— Cred în orice ajută o persoană să se elibereze de energia negativă și să se concentreze pe tot ce e pozitiv. Iar tu, tânără doamnă, ești plină de energie negativă. Margaret poate să-ți dea tocmai impulsul de care ai nevoie. Ne așteaptă într-o oră.

— Cum rămâne cu copiii?

— Putem să-i lăsăm la Anita Parker. Am vorbit deja cu ea.

Nu eram de acord cu asta. N-aveam nevoie de o țigancă trăsnită să-mi împuie capul cu tot felul de tâmpenii despre cum trebuia să întreprind o călătorie lungă sau că voi întâlni străinul din visele mele. Ori, și mai rău, să fie o clarvăzătoare *adevărată*, care să-mi spună că viitorul nu-mi rezerva decât suferință în dragoste și singurătate. Știam deja asta. Aș fi obținut un sfat mai bun de la un barman, și pe deasupra, și un gin tonic. Însă Dody hotărâse deja, iar asta însemna că trebuia să mă duc.

O oră mai târziu, stăteam pe un scaun pliant în buticul lui Madame Margaret. Globuri mistice și simboluri wiccane împânzeau rafturile de sticlă acoperite de praf. Mirosul de levănțică și de nisip pentru pisici se răspândea vag în aer, iar pe fundal se auzeau acordurile bumți-bumți ale unui cântec est-european. Ce naiba căutam eu aici?

O femeie scundă și îndesată, cu un păr argintiu tuns bob și cu ochelari bifocali cu rame roșii a intrat în încăpere. Era îmbrăcată cu un trening roz. Am fost surprinsă și, sincer, puțin dezamăgită când s-a așezat în fața mea. Asta era clarvăzătoarea? Unde îi erau vălurile? Și conturul negru și gros din jurul ochilor? Unde îi erau cerceii mari și rotunzi? Asta era escrocherie pe față.

Ea mi-a zâmbit călduros și am dat mâna.

— Bună, eu sunt Maggie.

— Bună, am zis eu cam reținută, nevrând să trădez nimic.

Dacă era atât de pricepută, ar fi trebuit să-mi ghicească numele.

— Iar tu trebuie să fii Sadie, a zis ea.

— Da! am exclamat eu.

Uau, era bună!

Ea a chicotit văzându-mi reacția și mi-a întins o foaie de hârtie pe masa dintre noi. Numele tău e scris aici, pe orar.

— A, da, am făcut eu, foindu-mă în scaun.

Mi-a întins apoi un pachet de cărți frumos decorat.

— Amestecă-le, te rog. Nu sunt sigură dacă o să avem nevoie de ele, dar măcar o să-ți mai ia din emoții.

— Nu am emoții, am răspuns eu, mult prea rapid.

Ar trebui să am emoții doar pentru că ea urma să-mi spună că viitorul meu era pustiu și lipsit de orice bucurie?

Ea a închis ochii și a început să respire ușor.

Era de-a dreptul caraghios.

Apoi i-a deschis, mi-a luat cărțile din mână și a întors câteva, așezându-le după un tipar prestabilit. Înfățișau niște imagini ciudate: un turn lovit de fulger, două femei cu mantii care țineau în mână pocale aurii, un pustnic cu un felinar. Un tip cu o mantie neagră, călare pe un cal. Pe cartea aia era cuvântul *moarte* scris deasupra! Asta nu putea fi de bine.

S-a uitat în tăcere la cărți preț de un minut, timp în care am început să simt furnicături pe piele. Prevesteau atât de multe nenorociri încât nu știa ce să spună? Dar, când a vorbit în cele din urmă, vocea îi era de un calm desăvârșit.

— Ești dezechilibrată.

Dezechilibrată în sensul de nebună?

Mi-a arătat cu degetul prima carte.

— Asta e cartea Turnului. Reprezintă credințe vechi și idei care sunt puse la încercare. Toate aspectele vieții tale sunt în momentul de față în mișcare și trebuie să fii deschisă la schimbare. Anumite probleme nu se vor sfârși decât după ce vei rupe legăturile cu cineva sau cu ceva, fie ele legături fizice sau emoționale. Te-ai despărțit cumva recent? Sau te gândești să pui capăt unei relații?

Dody trebuie să-i fi spus de divorțul meu. Am încuviințat din cap, nevrând să dezvălui prea

multe.

Madame Margaret a dat și ea din cap.

— A fost decizia potrivită. Era o persoană vulgară și superficială. Dar mai ai încă niște chestiuni de încheiat cu el înainte să ajungi într-un loc mai bun. Cartea Pustnicului vorbește despre înțelepciunea interioară. Tu o ai, doar că nu te încrezi în ea. Trebuie să-ți îndrepți atenția de la aspectele vieții tale de zi cu zi și să privești spre interior. De acolo încep problemele tale și tot acolo o să găsești și rezolvarea.

O, *n-aș prea crede. Problemele mele au început și s-au terminat cu Richard.*

— A, da, și Șasele de Cupă, a continuat ea, arătând spre altă carte. Foarte grăitor în poziția asta. Face legătura dintre trecutul și viitorul unei persoane. Chiar are noimă ca acestea două să vină împreună, având în vedere circumstanțele actuale. Posibil să te surprinzi vreodată gândindu-te la experiențele anterioare și să afli că ai de câștigat de pe urma unei relații mai vechi.

Uau, n-ai să vezi una ca asta.

— Tot asta e perioada unei reînnoiri emoționale. Vei fi în sfârșit liberă și îți vei reintra în drepturi, apreciind mult mai profund călătoria pe care o faci.

Până acum, îmi părea textul clasic al cititului în palmă. Chestii destul de vagi, cu atât mai evidente cu cât Dody îi spusese deja cum stă treaba.

A arătat spre altă carte.

— Ăsta e Asul Pentagramelor. Reprezintă o stare bună de sănătate. Steaua de lângă este cartea inspirației, a observației interioare și a speranței. Contactul cu o persoană care îți va schimba semnificativ viața. Poate o nouă relație de cuplu.

O, *da. Asta sună exact ca Dody. Mi se întinsese o cursă.*

— Nu aștept nicio relație nouă, am spus eu.

Trebuia să înăbuș tărășenia asta chiar din față.

Ea mi-a zâmbit binevoitor.

— Nu prea poți să știi ce te așteaptă. În asta constă frumusețea tarotului. Acum știi.

Aș fi vrut s-o contrazic, dar nu avea niciun rost. Părea o doamnă destul de drăguță, această complice zurlie a lui Dody. Aș fi putut s-o las să-și spună mai departe placa.

— Treiul de Cupă îmi spune că intri într-o perioadă plină de distracție.

De la cupe se trage, fără îndoială. *Probabil sunt pline cu vodcă*.

— Aici avem Cavalerul de Pică și Regele de Pică. Aceștia pot reprezenta niște bărbați în viața ta, atât din trecut, cât și din prezent. Amândoi sunt plini de șarm, istețime și elocvență, dar unul dintre ei s-a năpustit asupra ta iute ca vântul și a plecat la fel de repede. E genul care se plictisește ușor.

Hmm, ăsta putea fi Richard, *cu siguranță.*

— Celălalt, pe de altă parte, este cineva de încredere și responsabil, a cărui profesie este să dea sfaturi. Avocat sau poate doctor.

Vai, *Doamne! Serios? Dody a scris un scenariu întreg pentru femeia asta?*

Margaret s-a încruntat, privind lung la următoarea carte.

— Asta e Roata Norocului, sugerează că norocul tău e pe cale să se schimbe. Intri într-o fază nouă, dar destinul și soarta ta nu-ți vor permite să controlezi evenimentele viitoare decât foarte puțin. Iar tu tânjești să deții controlul cu orice preț. Numai că, draga mea, lucrul cel mai bun pe care poți să-l faci acum pentru tine este să te lași în voia curenților. Și să ai încredere în cei cărora le pasă de tine. Ești pusă în fața mai multor alegeri, dar numai una este cea corectă. Nu poți face totul de una singură.

Ba da, puteam. Asta făceam de ani întregi. Richard nu-mi fusese de mai mult ajutor decât un soț de carton în mărime naturală.

După care mi-a zâmbit:

— Dar totul o să se rezolve în cele din urmă. Vezi Doiarul de Pică de-aici? Asta înseamnă o dragoste nouă. Următorul bărbat din viața ta o să fie mult mai potrivit pentru tine. Dragostea însă vine cu un cost. Noua relație nu va fi fără sacrificii.

Era vreuna lipsită de sacrificii?

Stai.

Ce?

A spus dragoste? Nu, mersi. Sacrificasem destule de dragul lui Richard. Eram sleită.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și m-a privit lung preț de un minut.

— Nu putem controla întâmplările din viața noastră, Sadie. Câteodată nu ne putem controla nici propriile reacții. Dar, cu cât ne luptăm mai cu forță împotriva curentului, cu atât vom obosi mai mult. Știi, controlul nu este decât o iluzie.

Nu, dragostea este o iluzie.

A mai întors câteva cărți, după care a zâmbit din nou.

— Minunat! Pătrarul de Cupă. Nu pui preț pe posesiunile materiale. Da, foarte bine, continuă așa. Nu-ți fie frică să faci uz de forța ta naturală. Ai mai multă decât îți închipui. Îți vei găsi echilibrul de îndată ce vei renunța să te mai gândești la cum ar trebui să fie lucrurile și le vei accepta așa cum sunt de fapt. Fii atentă la marele val. Te va duce într-o direcție plină de bucurie. Vei fi fericită, Sadie. Toate cărțile astea așa îmi arată.

Firește că spunea asta. N-aș lăsa 20% bacșiș să-mi prezică haos total. A mai ținut-o așa vreun sfert de oră, spunându-mi să mă încred în propriile instincte și să las trecutul în urmă. Un sfat bun, fără îndoială, dar majoritatea chestiilor pe care mi le-a zis ar fi putut foarte bine să iasă din gura lui Dody.

Vedeți voi, mai bine dădeam banii ăștia pe un gin tonic. Măcar așa m-aș fi ales cu o amețeală pe cinste.

∵

— Ai evitat intenționat să-mi spui că Fontaine stă la Dody, Sadie! Credeai că nu o să aflu?

Vocea lui Richard era răgușită de furie.

Stăteam amândoi în parcarea de la Castelul Vafelor, unde mersesem ca să-i iau pe Jordan și pe Paige de la ultima lor vizită. Copiii erau în mașină, urmărindu-ne cum ne certam și ne porcăiam, exact ca în vremurile bune.

— Vorbește mai încet! Nu ți-am spus pentru că nu văd ce ar fi contat, Richard. Ce dacă stă și Fontaine cu noi?

— Cum și ce? Nu vreau ca fiul meu să fie influențat de rahaturile pe care le face Fontaine. Nu aduce tipi acolo?

Mi-a vârât un deget în față, iar mie mi-a venit să i-l mușc până i-l rupeam și să-l scuip pe jos.

— Nu, nu aduce. Dar, sincer îți zic, ești un homofob nenorocit! Nu-ți pasă că Jasper se destrăbălează cu prostituate. Nu, îți faci griji că vărul meu ar putea să-l transforme pe fiul tău într-un homosexual.

El m-a prins de braț și m-a tras departe de mașină.

— Tu să vorbești mai încet! Și, la naiba, Sadie, nu-mi mai pune vorbe în gură!

Un cuplu a trecut pe lângă noi. Femeia a încetinit când ne-a văzut, dar bărbatul a iuțit pasul, lăsând-o în urmă.

— Ascultă, a șuierat Richard printre dinți de cum s-au îndepărtat, nu am timp să discut despre asta. Am întârziat la muncă. Dar tu, Sadie, trebuie să te ocupi de asta. Nu vreau să-mi expun copiii unui asemenea mediu. Așa că scapă de poponarul ăla de văr al tău sau mișcă-ți fundul înapoi în Glenville! Ai o casă cu cinci dormitoare care te așteaptă goală, în timp ce tu te joci de-a tabăra de vară la Dody. Ajunge! Vreau să aduci copiii înapoi aici, ca să-i pot vedea mai des.

Tâmplele îmi zvâcneau. Abia dacă mai puteam respira și îmi venea să-i trag un șut între picioare. Sau cel puțin să mă gândesc să-i spun ceva răutăcios, ca să-l rănesc și pe el la fel de mult. Dar am fost prea înceată.

Richard a sărit în mașină fără să mai arunce o privire măcar către Paige și Jordan și a demarat în forță.

Tremurând de parcă aș fi atins un fir de înaltă tensiune, m-am urcat în SUV-ul meu.

— Mami, de ce țipa tati? a întrebat Paige.

Eu am tras o gură de aer.

— Era nervos din cauza unei chestii de la serviciu, scumpo. O să fie bine.

La fel ca de multe alte ori înainte, i-am mințit în privința tatălui lor. Nu aveam de gând să fiu cea care-i întoarce împotriva lui. Când aveau să mai crească, puteau să decidă singuri ce fel de om era. Până atunci, însă, voiam să-i protejez.

∵

Când, în aceeași după-amiază, ne-am întors în Bell Harbor, eu încă tremuram de pe urma certurilor. Nu voiam să plec din Bell Harbor. Nu încă. Și nu aveam de gând să-i cer nici lui Fontaine s-o facă. Nici măcar nu aveam să-i pomenesc despre ce spusese Richard. Dar trebuia să fac ceva.

Am luat copiii și câinii și m-am dus pe plajă. Poate că puțin soare avea să alunge norii de furtună din capul meu. Dody refuzase invitația de a ni se alătura, promițându-i deja Anitei Parker să o însoțească la cursul de dansuri din buric.

Am deșertat un coș cu jucării din plastic pe nisip, ca să-l țin ocupat pe Jordan. Paige avea păpușile ei, iar pentru mine îmi luasem un scaun, o sticlă cu vin și un roman de doi lei. Soare, alcool și nițică ficțiune. Asta da vacanță.

Leneșu lătra, alergând prin jur de parcă ar fi avut o mangustă pe urmele lui, așezându-se în cele din urmă lângă mine ca să tragă un pui de somn.

Grăsanu adulmeca prin nisip, scormonind după mâncare proastă, pe jumătate îngropată, lăsată de alții care fuseseră pe plajă.

Câteva minute mai târziu, am auzit un fluierat scurt, ascuțit. Câinii și-au ciulit numaidecât urechile, dând fuga spre sud.

Era Des, care alerga pe plajă. Tremurul veșnic care mă apuca de fiecare dată când îl vedeam mi-a înfiorat tot corpul, făcându-mă să-mi amintesc încă o dată să trec peste asta. Da, eram atrasă de el mai mult decât îndrăzneam să recunosc, dar era doar o simplă infatuare. Valul de emoții pe care-l stârnea în mine era ca scos din benzile desenate. Era amuzant să pretind că era Bărbatul Bionic, cu cipul de sensibilitate actualizat. Dar nu era. Nu chiar. Era doar un tip, iar dacă aș fi ajuns să-l cunosc mai bine, i-aș fi descoperit toate defectele jalnice. Era amuzant să flirtezi și să ai impresia că însemna ceva, dar nu era așa.

Des a ridicat un băț adus de ape și l-a aruncat, trimițând câinii într-o goană nebună, după care a venit și s-a așezat lângă mine.

— Hei.

— Hei, i-am răspuns eu, ascunzându-mi discret romanul prost și băutura ieftină în spatele scaunului.

Copiii erau la câțiva pași depărtare, săpând o groapă spre Australia. (Contrar legendei urbane despre săpatul până în China, dacă săpai o groapă din Michigan, ajungeai în Australia. Încă o informație inutilă care-mi aglomera creierul, împreună cu aceea că apa din toaletele de pe cealaltă parte a ecuatorului se învârte în sens opus.)

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Bine. Tu?

— Bine. Unde e Dody?

— La cursul de dansuri din buric.

El a chicotit și a scuturat din cap, probabil încercând să-și alunge din minte imaginea.

Paige a dat fuga la noi.

— Bună, Des! Uite ce sirenă am eu! O cheamă Rosemerelda Abernathy Sparkleberry Turner. Îți place?

— Da, îmi place.

— Vrei să-mi vezi și noul costum de baie? Are flori galbene pe el. Vezi?

A făcut o plecăciune, înclinându-și capul și punându-și o mână în șold.

— Îmi place, e foarte drăguț.

— Știu.

S-a întors și a fugit înapoi la tunelul ei trans-terestro-australian.

Jordan a ridicat și el privirea și a făcut cu mâna.

Des i-a răspuns la salut.

Am stat în tăcere vreun minut, urmărindu-i cu privirea pe copii cum se joacă.

— Ești tăcută azi, a spus Des, aplecându-se într-o parte și lovindu-se cu cotul de brațul scaunului meu.

— A, da? Scuze. Sunt cam prost dispusă.

M-am certat cu fostul soț. Fir-ar de ce i-am spus asta? Să auzi pe cineva vorbind de fostul soț era ca și cum ai privi poze dintr-o vacanță nasoală, în care nici măcar nu ai fost. Și totuși m-am trezit vorbind:

— Richard nu vrea ca eu să mai stau aici. Îi e teamă că Jordan o să se molipsească de la Fontaine cu vreun caz incurabil de febră gay.

M-am uitat la fiul meu, care întruchipa din cap până în picioare tipul unui băiețel obișnuit. Renunțase la a mai săpa gaura și se apucase să lovească aerul, absorbit într-o luptă pe viață și pe moarte cu cine știe ce dușman închipuit.

— Asta e de-a dreptul stupid. Ce-ai de gând să faci? a întrebat Des, lăsându-se pe spate și îndreptându-și fața spre soare, cu ochii închiși.

Eu am profitat de ocazie și mi-am lăsat privirea să rătăcească asupra lui, doar că, nemaiauzindu-mă vorbind, s-a uitat din nou la mine.

— Nu știu, am zis eu. Depinde de cât de mult scandal vrea să provoace Richard. Dar mă enervează atât de tare, pentru că Fontaine se înțelege de minune cu copiii. S-a jucat cu ei într-o lună mai mult decât a făcut-o Richard în cinci ani.

Des a încuviințat ușor din cap.

— Păcat.

Am dat și eu din cap, scoțându-mi sticla de vin de după scaun.

— Ai fost căsătorit vreodată?

Mă molipsisem și eu de vorbirea pe șleau a lui Dody.

El a încuviințat din cap și a lovit nisipul cu piciorul.

— Mda. Nu a mers prea bine.

— Îmi pare rău. I-am întins sticla, pe care a acceptat-o.

— Pare că a trecut atât de mult timp.

— Ce s-a întâmplat?

El a mai luat o înghițitură din sticlă. Cuvintele îi ieșeau lent pe gură.

— Priorități diferite, aș zice. Eram foarte tineri. Foarte egoiști.

A scuturat încă o dată din cap și mi-a înapoiat băutura. Mâna lui a atins-o pe a mea. Preț de o fracțiune de secundă, privirile ni s-au intersectat. Am simțit o fierbințeală și o scânteiere din inimă, ca ultima zvâcnire a unei artificii, înainte să se stingă.

Des aproape că a zâmbit, expresia de pe chip schimbându-i-se în secunda doi, ca și cum și-ar fi amintit că a lăsat oala fierbând pe aragaz ori că a uitat să-și pună pantaloni. Și-a întors privirea înapoi la apă.

— Știi tu, se mai întâmplă rahaturi de genul ăsta. Căsniciile se mai și sfârșesc.

O parte din mine își dorea să insiste. O altă parte din mine știa că nu avea să-mi placă ce urma să aud. Și, oricum, era evident că nu voia să vorbească despre asta.

— Nu mergi la spital azi? am întrebat eu, schimbând subiectul.

El a oftat și am simțit de parcă soarele nu mai strălucea la fel de puternic.

— Nu, azi nu. Dar tot am o groază de lucruri de făcut. Presupun că ar trebui să plec.

S-a ridicat încet, ca și cum ar mai fi vrut să zică ceva. În schimb, nu a mai adăugat decât un „Pe curând”.

S-a întors și a început să alerge din nou în josul plajei.

Observație pentru sine: Nu-l întreba pe Des de căsnicia lui, pentru că-l întristează. Și îl face să plece.

∵

Mi-am aranjat pe umăr noua mea geantă office din piele și am afișat cel mai larg zâmbet de organizator profesionist. Kyle avea dreptate. Fostul lui iubit, Patrick, și actualul lui iubit, Owen, aveau o grămadă de lucruri!

Noua lor casă era o namilă istorică, cea mai veche din Bell Harbor. Asta însemna lucrătură din lemn frumos sculptată, o terasă prelungă, care se întindea de jur-împrejurul clădirii, și toalete de modă veche, cu lanț. Mai însemna și zeci de încăperi micuțe, cea mai nepractică bucătărie pe care am văzut-o vreodată și nicio cămară. Absolut nicio cămară! Cel mai urât coșmar al meu! Treaba asta avea să fie o provocare mult mai mare decât m-aș fi așteptat și, de vreme ce era prima mea misiune organizatorică, voiam ca totul să iasă perfect.

Clienții mei erau îndrăgostiți nebunește și atât de încântați să se mute împreună. Nu le păsa de detaliile amenajării noii lor locuințe; nu voiau decât să despacheteze din cutii într-o manieră care să aducă cât de cât a ordine.

Însă nu reușiseră, iar învălmășeala de lucruri pusese stăpânire pe casă, ei începând să se certe în privința croselor de golf de care se împiedicau pe

hol sau a scrisorilor importante care se pierdeau printre teancurile de hârțoage. Eșecul meu în a le aduce ordine în acest haos ar fi putut să le pecetluiască relația. Poate că nu și-ar fi dat seama că era din vina mea, dar eu aș fi știut. Așa că trebuia să fac asta cum trebuie.

— Aici e dormitorul mare, a spus Patrick, deschizând altă ușă. Nu sunt dumnezeiești ferestrele astea? Avem în minte niște materiale diafane și sexy de jur-împrejur.

— Și chiar alături este camera servitoarei, a adăugat Owen. Ne gândeam s-o transformăm într-un dressing.

Un dressing? Slavă Domnului!

— Pentru că jumătate de distracție o să se petreacă acolo, a rânjit Patrick.

Owen a oftat.

— Nu te saturi niciodată de gluma asta, nu, scumpule?

Am petrecut restul zilei vorbind despre ce așteptări aveau ei de la diverse spații. Am luat zeci de notițe și am făcut o mulțime de poze, promițându-le că mă voi întoarce peste o săptămână.

La rugămintea lui Patrick, am fost de acord ca data viitoare să-mi aduc și etichetatorul, ca să le imprim pe cârligele prosoapelor de baie *Al lui* și *Al lui*.

∵

Mergând pe holul spitalului câteva zile mai târziu, după programarea la medic a lui Dody, am auzit un accent cunoscut. Ca de obicei, un fior mi-a străbătut șira spinării, ajungând drept în părțile mele feminine.

— Hei, Sadie! a strigat Des.

Dody și cu mine ne-am întors, iar Des s-a împiedicat, luat probabil prin surprindere de șalul ei boa turcoaz. Strălucea de la penele cu paiete și arăta cu el pe umeri ca unul dintre personajele din *Păpușile Muppets.* Walter cică i-l cumpărase de la

o menajeră din România, care susținea că-l șterpelise din șifonierul Dianei Ross. Eu aveam îndoielile mele.

Des, firește, arăta uimitor în halatul lui de medic. Ce făcea să arate atât de sexy un halat alb, obișnuit, mă întrebam eu, chiar înainte să-mi doresc să mă fi aranjat puțin mai mult în ziua respectivă. Da, normal, eram în vacanță, dar muream dacă m-aș fi spălat pe cap? Au meritat cele zece minute în plus de stat în pat? În momentul de față nu eram sigură nici dacă mă spălasem pe dinți de dimineață. La naiba!

Am zâmbit cu gura închisă, încercând să simt gust de pastă de dinți.

— Vai, Dody, arăți uimitor astăzi! a spus el, un zâmbet lățindu-i-se pe față.

Ea a fluturat și din gene și din șal.

— Mulțumesc. Același lucru mi i-a spus și Fontaine.

Des a încuviințat din cap, ridicând din sprânceană.

— Știe Fontaine ce știe.

Mi-a făcut cu ochiul peste capul ei, făcându-mi sutienul să încerce să se desfacă singur într-o dulce renunțare.

— Și, doamnelor, ce vă aduce astăzi aici? a întrebat el.

— O, nimic grav. Doar un control la vaginecologul meu, a răspuns Dody.

— Dody! am exclamat eu.

— Ce? Ești așa de sensibilă, Sadie! Știe și el despre lucrurile astea. Doar e doctor. Nu, Des? Știi totul despre părțile feminine, nu-i așa? a spus ea, fluturându-și strengărește șalul.

El s-a înroșit ca focul.

— Sunt familiarizat cu „vaginecologia”, da.

Pun pariu.

— Noi mergeam la bufet, să luăm prânzul, a spus Dody. Vrei să ni te alături?

— Ba nu mergeam, am intervenit eu, iritată de prezența lui.

— Ba da, mergeam. Mor de foame. S-a întors spre mine și m-a privit lung cu ochii ei mari.

Des s-a uitat la ceas.

— Nu am decât câteva minute libere, dar vă conduc.

A arătat în direcția opusă, spre semnul care indica uriașa cantină pe lângă care noi trecuserăm orbește. Ne-am întors și am traversat împreună holul scurt, ajungând în dreptul bufetului un minut mai târziu.

Era aproape gol. Poate pentru că era abia zece jumătate dimineața.

— Poate că ar trebui să ne luăm doar câte o cafea, a spus Dody. Până la urmă nu mi-e chiar atât de foame.

Știam eu, mincinoasă bătrână! Încă încerca să-l bage cu forța pe Des în viața mea!

— Am timp de o cafea, a spus Des, arătând către o masă din colț. Ce-ați zice să luați loc acolo? Aduc eu cafelele, s-a oferit el.

— Nu, lasă-ne pe noi să-ți facem cinste. Îți suntem datoare, am zis eu.

El s-a aplecat înspre mine, mâna lui atingându-mă în josul spatelui.

— E în regulă. Eu o iau gratis. A ridicat din sprâncene și a dat din cap cu subînțeles, ca și cum cafeaua gratis era cel mai mare avantaj.

Se pare că nu aveam de ales.

— Bine atunci, mulțumim.

S-a întors câteva minute mai târziu, punând pe masă trei cafele și așezându-se pe banchetă, lângă mine. A scos niște pliculețe de zahăr din buzunarul halatului și i le-a întins lui Dody. Ea radia de plăcere, de parcă doar ce-ar fi cerut-o în căsătorie. Pe *ea*.

— Ție îți place simplă? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— Ai ghicit.

El și-a bătut ușor tâmpla.

— Un spirit fin de observație. Ai băut-o simplă acum câteva seri, când am luat cina împreună.

Mi-am coborât brusc privirea în cafeaua mea, nevrând să-l las să vadă încântarea mea crescândă. Richard nu ar fi știut ce să răspundă dacă îl întrebam cum îmi plăcea cafeaua nici dacă îl înmuiam în miere și-l lăsam să-l năpădească furnici-gigant.

— Și cât timp ai spus că stai în minunatul nostru orășel, Des? a întrebat Dody, observând că eu rămăsesem mută de adorație.

— Câteva luni, depinde.

— Depinde de ce?

El a zâmbit.

— De o mulțime de lucruri.

Răspunsul lui m-a neliniștit. Era mult prea vag. Ce ascundea oare?

— Și cu ce te ocupi când nu lucrezi? a continuat Dody, dându-și evident seama că nu ajunsese nicăieri cu ultima întrebare, lucru care totuși nu a descurajat-o.

I-am simțit enervarea la adresa neputinței mele totale de a mă vinde cum trebuie.

Am sorbit din cafeaua mea de o simplitate desăvârșită, încercând să ignor căldura emanată de piciorul lui Des, care era fix lângă al meu. Dar nu era deloc ușor într-un loc atât de strâmt. N-aveam cum să nu-i observ măcar punctulețul de lângă arsură, pe care-l ratase când se bărbierise, și nici cicatricea abia vizibilă din colțul sprâncenei, de care am simțit o bruscă dorință să-mi lipesc buzele.

— Alerg, merg cu bicicleta, joc baschet. Citesc și mă uit la filme. Chestiile obișnuite, aș zice.

— Ce gen de filme?

— Toate genurile. Sunt o persoană destul de ușor de distrat.

— Îți plac și filmele romantice? a insistat ea, fluturându-și genele la el.

Penele din șalul boa se mișcau și ele în ritmul respirației ei.

Eu am oftat. Subtilitatea nu era deloc pe radarul lui Dody.

Des a chicotit.

— De fapt, chiar îmi plac. Am crescut cu trei surori, ați uitat? Așa că am văzut destule.

— Vai, încântător! Și cum ți-a plăcut New York-ul?

Des s-a lăsat pe spate, brațul lui atingându-se de al meu. Eu am strâns din greșeală paharul de plastic, aproape vărsând restul de cafea.

— New York-ul? N-am fost niciodată acolo.

— Serios? Credeam că toți imigranții ilegali trec prin Insula lui Elvis.

Des a izbucnit în râs, făcând să tremure bancheta pe care o împărțeam.

— Dody, am zis eu oftând. Sunt atâtea chestii greșite în ce ai spus, că nici nu știu de unde să încep.

— Ce, ce-am zis?

— Nu mai contează.

Telefonul lui Des a bâzâit, iar el l-a scos din buzunar, încă râzând.

— Doctor McKnight.

Și-a dres vocea și a ascultat, răspunzând din când în când câte un „Da. Nu. În zece minute. Spune-i că poate să aștepte”. A făcut din nou o pauză, apoi: „Nu, am așteptat-o toată dimineața și nu a venit. Vin într-un minut”.

A închis, punând telefonul pe masă și luând o gură de cafea.

— Iubita ta? a întrebat Dody.

S-a înecat și a încercat să înghită. Dintre toate întrebările ciudate, asta părea să fie prima care să-l închidă. Fața i s-a înroșit, în timp ce dădea pe gât ultima înghițitură de cafea. Apoi a strâns în mână paharul de plastic și i-a adresat mătușii un zâmbet misterios.

— Dody, nu am nicio iubită.

— Nu ai? a exclamat ea, privindu-ne pe amândoi. Vai, mare păcat! nu-i așa, Sadie?

Capitolul 9

Mă chinuiam să trec peria prin părul lui Paige. Era plin de noduri, întărit și mirosea suspect a zmeură. Eram cu copiii în bucătărie împreună cu Dody, care pregătea ceaunul ei zilnic de ovăz cleios.

— Au! s-a văitat Paige.

Când telefonul a sunat, ea a sărit numaidecât.

— E rândul meu! Răspund eu! A ridicat receptorul:

— Alo? Casa mătușii Dody.

După un minut, a chicotit:

— Nu, prostuțule. Prințesele nu răspund la telefon. Sunt Paige.

A făcut o nouă pauză, stând cu o mână în șold și cu cealaltă ținând receptorul la ureche. Am fost lovită brusc de imaginea fiicei mele adolescente.

Paige a încuviințat din cap.

— Da, mă pieptăna, dar nu o făcea deloc ușor. Și asta doar pentru că l-am băgat în iaurt.

— Asta s-a întâmplat? am făcut eu.

Nici nu era de mirare că ajunsese în halul ăla.

Paige a chicotit din nou.

— Nu, a avut același gust. Bine, așa o să fac.

Apoi mi-a întins receptorul:

— Des vrea să vorbească cu tine.

Iarăși fiorul enervant și persistent al anticipației. Probabil așa se simțea și Nemuritorul când dădea peste vreun altul ca el[15].

— Alo? am zis eu, încercând să-mi fac o voce plăcută.

— Sadie? Bună, sunt eu, Des.

— Bună.

Dody s-a oprit din amestecat ca să tragă cu urechea fără pic de rușine.

— Hei, scuze că te deranjez, dar sunt într-o mică încurcătură. Și mă întrebam dacă poți să mă ajuți.

Te rog, Doamne, te rog, fă-l să aibă nevoie de ajutor să-și dea pantalonii jos.

— Cu ce anume?

— Aștept un pachet care trebuia să ajungă până la zece, dar m-au sunat mai devreme de la muncă. Crezi că ai putea trece pe aici să semnezi pentru el?

Părea floare la ureche. Și platonic.

— Sigur. Pot face asta.

De la capătul celălalt am auzit un suspin de ușurare.

— Serios? Minunat! Mulțumesc!

— Nicio problemă. Vrei să vin acum?

— Dacă poți. Scuze că ți-am dat peste cap programul de dimineață.

— Ei, cred că obligațiile mele sociale pot aștepta. Ajung în cinci minute.

Realist vorbind, aveam nevoie de vreo douăzeci ca să mă fac suficient de frumoasă, dar care ar fi fost rostul? Eram oricum ca două vapoare ale căror drumuri se intersectau doar pentru scurtă vreme.

Dody a bătut din palme după ce am închis telefonul.

— O, Doamne!

Eu am ridicat o mână ca s-o reduc la tăcere.

— Dody, nu are nevoie decât de cineva care să semneze pentru un pachet. Nu face mare caz din asta. E o simplă favoare acordată unui vecin.

Ea și-a încrucișat brațele la piept.

— Alberta Schmidt locuiește chiar alături de familia Pullman. De ce n-a rugat-o pe ea? E mai aproape.

— Poate pentru că noi deja îi suntem datoare cu vreo zece chestii. Plus că ea miroase a brânză veche.

— Are probleme cu gazele, a recunoscut Dody. E ucraineancă, știi?

Habar n-aveam ce voia să zică, dar nici nu aveam timp de explicații.

Aveam doar cinci minute la dispoziție să-mi dau cu apă pe față și să găsesc o ținută care să fie sofisticată, dar lejeră și care să facă totodată aluzie la o senzualitate latentă. Până și un vapor vrea să arate bine.

Cincisprezece minute mai târziu, Des m-a întâmpinat în pragul ușii din față.

— Mulțumesc mult pentru asta, a spus el. Chiar trebuie să fug acum. Încui tu ușa înainte să pleci. Mai e cafea, dacă vrei.

A arătat cu o mână înspre bufet, în timp ce cu cealaltă a luat cheile din cui.

— Dacă pachetul nu ajunge aici până la zece și trebuie să pleci, du-te liniștită.

— Nu, e în regulă. Stă Dody cu copiii.

Stăteam în prag ca un cuplu de bătrânei, el plecând la lucru, în vreme ce eu rămâneam acasă, să fac curat și să beau vodcă dintr-o cană de cafea. Mai că mă așteptam să mă sărute pe obraz. Însă el a zâmbit doar și a plecat, făcându-mi cu mâna din decapotabila lui și gonind apoi la slujba lui încântătoare, salvatoare de vieți.

Am închis ușa și m-am rezemat de ea.

Ia stai așa.

Eram singură în casa doctorului Desmond McKnight. Ia te uită! Aveam mână liberă să-mi bag nasul după pofta inimii. El n-ar fi aflat niciodată.

De unde să încep? Din dormitor? Din baie? Din camera de zi?

Am intrat în camera de zi și am simțit cum mă ia un rău de la stomac. M-am oprit și m-am îndreptat spre dormitor, unde am simțit un alt val de neliniște. Am așteptat. Tehnic vorbind, să-i umblu prin lucruri era a) imoral, b) nesăbuit, c) inevitabil, d) toate variantele de mai sus. Situația asta cerea o a doua părere.

Mi-am scos telefonul din buzunar și am sunat-o pe Penny.

— Hei, a răspuns ea.

— Hei, ghici unde sunt!

Fiorul de adrenalină mi se citea în voce.

— Hm, în biroul secretarului de stat?

Eu am bătut din picior.

— Nu! De ce te-aș suna din biroul secretarului de stat?

— Nu știu. De ce mă suni mereu din cămara lui Dody?

— Pentru că e singurul loc în care nu mă caută nimeni niciodată.

Dar și pentru că îmi plăcea să admir splendoarea neprihănită a rafturilor proaspăt etichetate și a conservelor aranjate în ordine alfabetică.

— În fine, sunt acasă la Des, am continuat eu. M-a rugat să aștept aici după un pachet, fiindcă a trebuit să plece la muncă.

— Interesant.

Am așteptat, știind că mintea lui Penny avea s-o ia pe același drum pavat cu pietre galbene[6], ca și a mea.

— Deci, ce-ai aflat, Dorothy?

— De-asta te-am sunat. Am avut un atac de conștiință. Să arunc o privire prin jur sau să-mi văd de treabă?

— O, te rog! Trebuie să arunci o privire prin jur!

— Și dacă dau peste ceva îngrozitor? Ca pornografia infantilă sau vreun poster cu Josh Groban?

— Mai taci! Îl ador pe Josh Groban.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar dacă știam că nu mă poate vedea.

— Concentrează-te, Penny. Ce-ar trebui să fac?

— Măcar uită-te în dormitor, să vezi cât e de dezordonat.

Asta suna ca o opțiune acceptabilă. Dormitorul mare era la parter, deci nu era ca și cum aș fi cotrobăit. Nu dacă nu urcam la etaj. Am tras cu ochiul din prag, simțindu-mă neliniștită, de parcă Des era cel care-mi șoptea la ureche, nu Penny.

Dormitorul nu avea nimic special, fiind plin cu mobila foarte tradițională a familiei Pullman. Patul era doar pe jumătate făcut, cu o cuvertură de culoarea șampaniei aruncată pe el, dar nu băgată înăuntru la capete. Puteam zări curbura ușoară a uneia dintre perne, acolo unde trebuia să fi stat capul lui Des. Am simțit o dorință flămândă de a-mi trece degetele peste locul ăla ori poate chiar de a-mi strecura mâna pe sub cearșafuri ca să-i simt căldura. Am înghițit cu greu nodul din gât.

— Penny, nu cred că ar trebui să intru în camera lui.

— Ce s-a întâmplat, colonele Sanders[7]? Ți-e frică?

— Nu, doar că mi se pare greșit.

— De ce? Pentru că e premeditat și intruziv?

— Îmi place că îți dai seama de asta, și totuși mă încurajezi în continuare se fac. Ești o soră groaznică.

Ea a izbucnit în râs.

— De ce mă suni să-mi spui ideile tale proaste, ca apoi să mă judeci că ți le susțin?

— Scuze. Cred că mă deranjează pentru că obișnuiam să-i fac asta și lui Richard, mai știi? Îi scotoceam prin buzunare, căutând bonuri și ambalaje de prezervative.

— Într-adevăr. Dar ce contează ce găsești în casa asta? Doar dacă nu dai peste vreo jucărie obraznică în sertarul cu bunătăți.

— Îh! Nu am de gând să caut în sertarul cu bunătăți al Joannei Pullman. Nu mă interesează prostiile lor. Mă interesează prostiile lui. Așteaptă, asta nu a sunat deloc bine.

— Aha, cum ar zice și Freud, a râs Penny. În fine, tot nu văd ce contează ce găsești acolo. Doar dacă nu cumva… începe să-ți placă tipul ăsta?

Vocea surorii mele a devenit mai ascuțită.

— Nu, am răspuns eu, sunând la fel de sfidătoare ca Jordan când îi spun că e timpul să meargă la culcare.

Penny a râs din nou.

— E în regulă să-ți placă de el, lașo ce ești! Poate că el e unul dintre ăia buni. Cum e Jeff. Sunt doar câteva exemplare. Iar tu meriți pe cineva special, mai ales după ce ți-a făcut Marele Ticălos.

— Dar dacă și tipul ăsta e la fel ca Richard?

— Dacă e, atunci o să-i spui să se ducă învârtindu-se, fiindcă poți găsi pe cineva mai bun. Chiar poți, Sadie. Și nu spun asta ca să te fac să te simți mai bine. Ticălosul era un nenorocit care te înșela, dar tu încă te porți ca și cum s-ar fi ajuns la divorț din cauza ta. Nu a fost așa. Iar dacă îți place tipul ăsta, la naiba, chiar dacă nu-ți place, tot ar trebui să faci o încercare.

— Dar asta nu e bine. În cele din urmă, o să fie trimis în altă parte, iar eu o să mă întorc în Glenville în septembrie. Am fi despărțiți de cum am începe să fim împreună.

— Deci nu vrei nici măcar să încerci? Pe bune, acum! E vreo oglindă în casa aia?

— Poftim?

— O oglindă. Găsește o oglindă și uită-te în ea.

Doamne, ce insistentă mai era și soră-mea! Am intrat în dormitorul mare și m-am postat în fața oglinzii de deasupra măsuței de toaletă.

— Bine, domnișoara Face-pe-șefă. Și acum?

— Acum spune „Sunt fabuloasă”.

Am râs, în ciuda voinței mele.

— Vorbești ca Fontaine. Dar *el* chiar e fabulos.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, Sadie. Am o misiune de îndeplinit aici.

Un oftat din greu. M-am uitat în oglindă la amărâta de mine. Aveam o culoare frumoasă, rozalie în obraji. Și un început de bronz. Iar, dacă stăteam să mă gândesc, și părul îmi stătea destul de bine.

— Sunt fabuloasă, am zis eu la telefon.

— Mai tare și fără sarcasm.

— Sunt fabuloasă.

— Bun, a zis Penny. Acum spune așa: Merit un tip grozav pentru că sunt suficient de bună, de deșteaptă și, fir-ar să fie, oamenii mă plac!

Am izbucnit în râs.

— Nu asta obișnuia să spună Al Franken pe când era comediant, înainte să ajungă politician?

— Nu e același lucru? Ce contează, spune-o și gata!

Am scuturat din cap, încă râzând.

— Uite, am înțeles unde bați, Penny, și apreciez. Din suflet. Te-am ascultat și o să mă gândesc la asta, bine?

— Promiți?

— Da! Doamne, te-am sunat doar ca să mă absolvi de vina de a-i fi scotocit prin lucruri. Ce bătăi de cap îmi mai dai și tu!

— Sunt sora ta, asta mi-e datoria. Și, apropo de datorie, chiar îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la lucru. Sună-mă mai târziu și spune-mi ce găsești, bine?

— Bine.

Mi-am pus telefonul înapoi în buzunar și m-am privit lung preț de încă o clipă. Nu arătam chiar atât de rău. În regulă, dacă eram complet sinceră, arătam chiar bine. Mă țineam binișor. Una dintre consecințele pozitive ale faptului că Richard mă înșela fusese nevoia mea aproape obsedantă de a mă menține în formă, gândindu-mă că astfel puteam să-mi salvez căsnicia. N-am reușit, firește. Dar să fiți siguri că aș fi putut s-o snopesc în bătaie pe roșcata aia. Ei bine, nu chiar în bătaie, pentru că sunt o doamnă, dar pun pariu că alergam mai repede decât ea.

În oglindă am prins cu coada ochiului reflexia patului pe jumătate făcut al lui Des. Perna mă chema ademenitoare. Chiar voiam s-o miros. Dar asta ar fi fost ciudat, nu-i așa?

Pisica cea afurisită a trecut deodată pe lângă mine, venind dintr-o destinație necunoscută, și a sărit pe pat. S-a tolănit chiar în mijlocul lui,

fixându-mă cu privirea. Apoi, ca să-mi demonstreze că batjocura la adresa mea nu cunoștea margini, și-a ridicat unul dintre picioarele din spate spre tavan și a început să și-l lângă.

Eu m-am uitat lung la ea, sperând s-o intimidez, dar era o scârbă nerușinată. Dându-mă bătută, m-am întors să ies din cameră, când am auzit soneria și am tresărit. Uitasem complet de pachet.

Am dat fuga la ușă și am deschis-o larg, lovind din greșeală măsuța din foaier. Un curier îndesat și nebărbierit, purtând o cămașă de culoarea mustarului cu vreo trei numere mai mici, îmi stătea dinainte. Ținea în mână un plic mare și un clipboard.

— Bună ziua, a zis el, mijind ochii la clipboard, în timp ce parcurgea lista cu degetul lui gros și scurt. Am un pachet pentru… domnul Delmondo McNaught?

— Desmond McKnight? am întrebat eu.

El și-a lăsat ochelarii pe vârful nasului.

— Așa ceva. Mi-a întins lista și un pix lipicios.

Cum trebuia să semnez? Cu numele lui Des sau cu al meu? Am hotărât să semnez cu al lui, pe de-o parte pentru că nu depășisem încă faza de școlăriță care mâzgălește pe caiet numele unui băiat drăguț. Dar și pentru că, dacă aș fi aprobat fără intenție o livrare pentru cine știe ce mafiot notoriu pe nume Delmondo McNaught, n-aș fi vrut să-i conduc înapoi la mine.

— Mulțumesc, doamnă McKnight, a spus curierul. S-a întors, bălăbănindu-se înapoi la camionul lui.

Doamna McKnight? Dar, vai, asta nu venea la pachet cu un inel?

Am făcut un pas înapoi, lovind încă o dată ușa de măsuță. Am rămas pe gânduri o clipă, hotărând în cele din urmă să acționez cu o aroganță strigătoare la cer și să mut măsuța lângă peretele opus. Poate că Des nici nu avea să observe. Majoritatea bărbaților nu iau seama la lucruri de

genul ăsta. Apoi am pus plicul pe măsuța proaspăt deplasată. Îmi terminasem treaba. Și, totuși, nu eram pregătită să plec. Îmi plăcea să mă aflu în spațiul lui, chiar dacă încă persista acolo prezența soților Pullman.

M-am aventurat în camera de zi, așezându-mă pe canapeaua din piele în formă de L și lăsându-mă în voia moliciunii ei. Mi-am închipuit, pentru o singură clipă neștiută de nimeni, că stăteam pe canapea, cu Des lângă mine.

Scârba a venit și ea din dormitor, curată lună. Am simțit că se petrece ceva în mintea ei de felină. Nu mă voia acolo. Avea să-și scoată ghearele de mâță și să scrijelească pe podea un mesaj pentru Des. Ceva în genul: „Tanti vecina ciudată a stat aici toată dimineața. O urăsc”.

Pisicile sunt atât de răzbunătoare.

∵

— Haide, puiule! Las-o pe mami să-ți pună pijamalele, bine?

Eram obosită. Voiam să le fac baie copiilor și să-i bag în pat. Paige era deja în cămașă de noapte, dar Jordan se tot fâțâia prin fața mea, cât timp încercam să-l șterg. Nu știu cum se făcea, dar întotdeauna sfârșeam cea mai udă după baia lor.

Un murmur de voci s-a auzit atunci din josul scărilor. Kyle venea să-l ia pe Fontaine pentru nu știu ce eveniment legat de design interior. Dody era la o întâlnire cu un bărbat de la cursul de scuba diving, cât timp Harry era plecat să-și viziteze nepotul, iar Jasper se vedea cu Beth, care se întorsese în sfârșit din îndelungata ei călătorie de afaceri. Casa avea să fie plină o vreme, dar apoi, de cum plecau cu toții, puteam să-i duc pe copii la culcare și să mă bucur și eu de puțină liniște.

Cel mai greu de îndurat în casa lui Dody (în afară de îngrozitorul decor, de saltelele lăsate și de câinii enervanți) era lipsa totală de intimitate și zgomotul continuu. Fie Dody și prietenele ei practicau tai chi pe terasă, fie Fontaine mă bătea la

cap cu ceva, fie Jasper zdrăngănea niște oale prin bucătărie. Mereu trebuia să fie câte ceva.

În dățile când îi duceam pe copii la Glenville, să-l viziteze pe Richard, rămâneam acasă la mine, desfătându-mă în liniștea aceea deplină. Nici măcar nu mă deranja că niciunul dintre vecinii mei nu era dispus să ne întâlnim în weekendul respectiv, pentru că tânjeam după singurătate. Așa că în seara asta voiam să mă relaxez într-o atmosferă de încântătoare solitudine.

— Mami, pot să cobor să-i spun noapte bună mătușii Dody? a întrebat Paige.

Am ezitat. Procesul de a-i băga în pat pe copii era deseori lung și dificil, cu mulți pupici de noapte bună, multe cărți de citit și vise frumoase de urat. Dar când Paige mi-a făcut niște ochi mari și dulci, am cedat.

— Bine, dar nu sta mult.

Ea și Jordan au dat fuga pe scări, eu venind în urma lor.

— Bună, Des! am auzit-o exclamând pe Paige. Ce cauți aici?

— Am venit să-i mulțumesc mamei tale. Ți-ai scos iaurtul din păr?

Dacă aș fi fost cu doar o jumătate de pas mai înapoi, aș fi putut să mă întorc și să mă furișez în camera mea ca să mă schimb de haine sau măcar să mă pieptăn. Dar destinul, ca de obicei, avea alte planuri. Când i-am auzit vocea lui Des, piciorul meu ud a alunecat pe treaptă, iar eu m-am dat de-a berbeleacul, aterizând cu un bufnet puternic la picioarele scării.

Păsărelele îmi ciripeau și se învârteau în jurul capului, iar eu am simțit niște brațe puternice ajutându-mă să mă ridic. Probabil deliram.

Ceața s-a risipit, iar fețele tuturor au devenit clare, a lui Des fiind cea mai apropiată de a mea.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Sunt bine, doar am alunecat.

— Sper că o să câștigi concursul, a zis Fontaine.

— Ce concurs?

Eram încă puțin amețită.

— Concursul de tricouri ude.

Mi-am coborât privirea. Tricoul meu alb, ud leoarcă cu apă de la baie, era practic transparent. Ca o insultă în plus adusă rușinii mele, purtam sutienul pe care Penny mi-l cumpărase ca să râdă de mine. Cel decorat cu gărgărițe mici și roșii, în încercarea de a mă ajuta să trec peste frica mea irațională de gărgărițe mici și roșii.

Chicotele au umplut încăperea.

Eu am încercat să-mi dezlipesc materialul de piele, provocând astfel un sunet dubios de sucțiune.

Nu era ca și cum ar fi fost prima oară când mă făceam de râs. Și nici ultima, mai mult ca sigur.

— Ești sigură că ești bine? Poți sta în picioare?

Mâinile lui Des mă țineau încă de brațe, iar eu l-am lăsat să mă ridice.

Apelând la toată demnitatea pe care mi-o permitea o astfel de ocazie, am răspuns:

— Trebuie doar să mă duc să-mi schimb tricoul.

∵

Am coborât înapoi cu cel mai opac tricou pe care l-am putut găsi. Toată lumea se mutase afară ca să-și savureze băuturile pe terasă. Des stătea sprijinit de balustradă, cu o bere în mână. Fontaine și Kyle erau lângă el. Blonda superbă de lângă Jasper trebuia să fi fost *Beth.* Iar bărbatul buhăit și roșu la față de lângă Dody trebuia să fie partenerul ei.

— M-am întors, am anunțat eu, dorind în principal să-i avertizez, ca să nu mă mai bârfească.

— Iat-o! a exclamat Dody, bătând din palme. Bud, ea e nepoata mea, Sadie. Sadie, el e prietenul meu, Bud Light[8].

Bărbatul și-a mutat o scobitoare dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Bud Wright, a corectat-o el.

Eu am dat mâna cu mâna cărnoasă a domnului Wright.

— Încântată de cunoștință, Bud.

El m-a privit de sus până jos.

— Tu ești divorțata?

Nu prea am avut de ales decât să-i răspund că da.

El a încuviințat din cap.

— Pare c-ai făcut alegerea corectă.

Să discut despre eșecul căsniciei mele cu un străin era foarte jos pe lista dorințelor mele. Și cu siguranță nu aveam chef să dezvolt subiectul de față cu Kyle și Beth. Și cu atât mai puțin de față cu Des! Am aruncat o privire imploratoare în direcția lui Fontaine. *Ajută-mă, te rog!*

El a prins semnalul SOS-ului meu.

— Ăă, hei, Sade, a spus, întorcându-se cu spatele, blugii ăștia îmi fac fundul ca de păpușă Ken?

Nu chiar salvarea la care mă așteptam, dar destul de bună.

Jasper i-a tăiat calea, trăgând-o pe prietena lui de încheietura mâinii.

— Sadie, ea e Beth.

Mulțumesc lui Dumnezeu! O distragere mai utilă.

— Beth! Ce bine îmi pare să te cunosc în sfârșit! Jasper mi-a spus atât de multe lucruri minunate despre tine.

Am îmbrățișat-o cu mult prea mult entuziasm, vocea ajungându-mi subțire ca a unui delfin. Încă mă simțeam vinovată de răspunsul meu nu prea încântat cu privire la discuția lui Jasper despre căsătorie, urmată de rușinea de a fi căzut pe scări.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Ai niște copii adorabili.

— Mulțumesc. Ce drăguț din partea ta să spui asta. Ceea ce îmi aduce aminte că e timpul de culcare!

M-am uitat prin jur și i-am văzut fugind din camera de zi în bucătărie, încercând să se ascundă după șorțurile lui Dody, care atârnau înșiruite de-a lungul peretelui.

— Sadie, dragă. Îi bag eu în pat pentru tine. Nu te deranjează să mă aștepți câteva minute, nu, Bud? a întrebat Dody.

El și-a ridicat paharul pe jumătate gol.

— Nu și dacă cineva îmi face plinul. Dar să nu dureze prea mult, Do. Mi-e așa de foame, că aș putea mânca și găoaza unui bebeluș!

Domnul Wright al lui Dody avea cu siguranță un limbaj colorat.

— Haideți, copii, a spus Dody, ducându-i din bucătărie în sus pe scări. Mi-a surprins privirea și mi-a făcut semn cu capul în direcția lui Des. Subtilă ca o cărămidă în craniu, așa era femeia asta.

— Îți fac eu plinul, i-a spus Fontaine lui Bud, luându-i paharul din mână. Tu ce zici, Des? Mai vrei o bere?

— Sigur.

Paige a țâșnit de lângă Dody și a dat fuga la Des, azvârlindu-și brațele în jurul lui și apropiindu-se periculos de mult de părțile masculine de care voiam să stea departe până la cel puțin treizeci și cinci de ani.

— Noapte bună, Des.

El i-a ciufulit părul.

— Noapte bună, Paige. Pe curând.

Jordan a venit și el, întinzându-i lui Des două figurine de-ale lui.

— Poți să te joci cu astea dacă vrei.

Des s-a uitat la ele și a dat solemn pumnul cu fiul meu.

— Mulțumesc, omule. O să am grijă de ele.

Jordan a încuviințat din cap.

Inima mi-a făcut ping. Apoi pong. Era greu să-i câștigi încrederea lui Jordan. Și nu își împărțea cu nimeni figurinele, nici măcar cu mine. Pe cât de

bucuroasă eram să văd una ca asta, nu-mi pica nici prea bine. Dacă Des începea să însemne ceva pentru Jordan? Pe mine puteam să mă protejez ca să nu fiu rănită, dar chestiunea era cu totul alta când venea vorba de sentimentele fiului meu.

Trebuia să le arăt limpede tuturor celor de față că nu aveam niciun interes față de bărbatul ăsta. Trebuia să le demonstrez cât de oarbă sunt la farmecul lui Des. Pentru că eram, știți voi, oarbă. De fapt, abia dacă observasem cum albastrul cămășii îi făcea ochii să pară că aveau o nuanță mistică de verde cenușiu sau cum nasul îi era puțin ars de soare. Nici tunsoarea cea nouă nu i-o observasem. Dar chiar dacă aș fi observat-o, aș fi fost înclinată să spun că părul tuns scurt îi făcea urechile prea mari. Da, era adevărat. Nu era chiar atât de perfect. Alea erau niște urechi ale naibii de mari. Dar apoi m-a surprins că mă holbam la el și mi-a zâmbit, un zâmbet larg de la o ureche afurisit de mare la alta, făcându-mă să mă simt la fel de vulnerabilă și de expusă ca atunci când purtam tricoul ud.

Și de ce era aici, mă rog frumos? Doar ca să-mi mulțumească pentru că semnasem pentru un pachet stupid? Ar fi putut foarte bine să-mi mulțumească prin telefon. Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că flirtează. Și nu-mi doream să facă una ca asta.

Deci Dody, Fontaine și Penny credeau cu toții că ar trebui să-i sar în pat. Pe ei nu-i costa nimic să mă arunce pe mine în marea învolburată a dragostei, cu albatrosul singurătății atârnându-mi de gât. Nu inima lor ar fi avut de suferit dacă s-ar fi dovedit că nu era decât încă un ticălos afurisit. Ori logodit în secret cu vreo doctoriță în fizică nucleară, care și-a plătit studiile pozând ca model de lenjerie în Paris.

Fontaine a revenit pe terasă, împărțindu-ne băuturi. Mie mi-a dat ceva roz, care părea destul de nevinovat, dar știam eu mai bine. Voia să mă

amețească, fie și numai ca să vadă ce se putea întâmpla în continuare. Se știa că nu țin deloc la lichior. Puteam să beau litri întregi de vin, dar două shoturi de vodcă mă băgau sub masă.

Toată lumea și-a ocupat locul de jur-împrejurul terasei. Kyle și Fontaine stăteau pe aceeași parte cu Bud, Jasper și Beth pe cealaltă. Des s-a așezat pe bancheta de răchită și mi-a zâmbit. A bătut cu palma pe locul gol de lângă el. Întocmai ca băutura lui Fontaine, statul lângă Des avea cu siguranță să-mi ia mințile.

Nu puteam să-i rezist. Evident, folosea trucul Jedi de control al minții. *Ajută-mă, Obi-Wan Kenobi!* Am luat o înghițitură din poțiunea de dragoste a lui Fontaine și m-am așezat.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de pachetul meu de dimineață, a spus Des cu nevinovăție.

— Cum? a izbucnit Fontaine. Sadie s-a ocupat de pachetul tău? Și eu de ce naiba aflu despre asta abia acum?

— Taci din gură, Fontaine, am bălmăjit eu printre hohote de râs.

Des s-a înroșit, dându-și seama de ce tocmai spusese.

— Scuze, nu la asta m-am referit.

Amândoi am luat o gură din băutura noastră.

— Hei, doar din curiozitate, a întrebat Des o secundă mai târziu, de ce ai mutat măsuța de la intrare?

— Ai observat, nu?

— Credeai că n-o să observ?

Richard n-ar fi observat nici dacă aș fi mutat canapeaua.

— Era într-un loc nepotrivit. Intrarea este mult mai primitoare cu măsuța acolo unde am pus-o eu. Dar poți s-o muți la loc dacă vrei.

— Nu prea-mi pasă, a zis el, ridicând din umeri. Doar că mă întrebam de ce ai mutat-o.

Soarele a coborât și mai mult, învăluind totul într-o lumină aurie și magică. Briza rece care adia

dinspre apă răcorea terasa fierbinte, iar sunetul făcut de valuri era aproape hipnotizant. Cocktailurile lui Fontaine începeau să-și facă efectul, fiind cuprinși de o senzație încântătoare și jovială. După ce i-a dus pe copii la culcare, Dody s-a întors, iar ea și Bud și-au văzut de drum, lăsându-mă pe mine cu Des, Fontaine, Kyle, Jasper și Beth.

— Am putea comanda niște pizza și să rămânem aici, i-a spus Jasper lui Beth. Asta doar dacă nu vrei să mergi neapărat la filmul ăla.

Ea a scuturat din cap.

— E o noapte prea frumoasă ca să stai înăuntru. Hai să rămânem aici.

S-a dus seara mea de liniște și solitudine. Brațul lui Des l-a atins pe al meu și, brusc, o noapte de singurătate nu mai suna atât de bine oricum.

— Ce zici, Kyle? Vrei să rămânem și noi aici? a întrebat Fontaine.

Kyle s-a uitat lung la băutura lui.

— O să mai faci drăcovenii dintr-astea?

— Sigur.

— Atunci rămân.

Zis și făcut. Am comandat pizza, iar băuturile nu au încetat să curgă. Beth s-a dovedit a fi prietenoasă și amuzantă, o completare desăvârșită la comentariile sarcastice ale lui Jasper. În plus, am început să-l suspectez pe Kyle ca fiind îndrăgostit de Fontaine. Dar, pe de altă parte, tot eu am crezut nu de mult că se dădea la mine, așa că poate nu mă pricepeam atât de bine să-l citesc. Chiar și așa, umorul lui Kyle m-a făcut să râd cu grohăieli, un sunet pe care n-aș fi vrut în veci să-l audă Des.

Cineva a propus că ar trebui să spunem pe rând cele mai proaste glume pe care le știam, iar acela care râdea trebuia să bea ceva. Provocarea de a *nu* râde făcea până și din cea mai idioată glumă una amuzantă, așa că, atunci când Des a întrebat „Ce i-a spus englezul scoțianului?”, după care a dat

răspunsul „Mureai dacă-ți puneai niște pantaloni?”, absolut toți a trebuit să bem.

— Ar trebui să jucăm „Niciodată”, a propus Jasper după ce ne-am săturat de poante.

— Ce-i asta? a întrebat Des.

— N-ai auzit de „Niciodată”? Unde ai făcut colegiul? a întrebat Jasper, uimit până peste poate de această eroare a sistemului educațional.

Des a ridicat din umeri.

— În… Massachusetts.

— Massachusetts? Adică Harvard? a întrebat Fontaine.

Des s-a scărpinat în cap.

— Mda.

Firește că fusese la Harvard. Unde altundeva să se ducă un doctor sexy, cu accent bengos? Am auzit întrebarea răsunându-mi în cap și m-am gândit dacă nu cumva vorbea băutura din Fontaine. În fine, ce mai conta dacă Des fusese la Harvard sau nu? Nu conta nici dacă fusese la colegiu pe afurisita de Lună. Nu eram interesată.

— Unde ai făcut Facultatea de Medicină? a continuat Fontaine.

Se încăpățâna să nu lase baltă subiectul.

— Tot la Harvard. Am reușit să nu fiu dat afară. Deci, cum se joacă jocul ăsta? a întrebat Des, frecându-și palmele împreună.

M-am trezit că-i zâmbesc. Părea ca un copil încântat peste măsură din pricina unui joc prostuț. Așa arată un bărbat de la Harvard? Des nu înceta să mă surprindă. Vreau să spun, în afara universității de elită, a felului criminal în care arăta și a slujbei grozave pe care o avea, semăna cu noi. Nu se lăuda tot timpul, așa cum făcea Richard mereu. De fapt, Des nu se lăuda deloc. Și ar fi putut, dacă ar fi vrut. Avea cu ce. I-ar fi ieșit de minune.

Într-un ungher al minții mele a început să încolțească o idee. Dacă Des era unul dintre tipii buni despre care-mi vorbise Penny?

— E destul de simplu, a explicat Jasper, întrerupând șirul gândurilor mele. Spui „Niciodată…” și continui cu ceva ce nu ai făcut. Acela dintre noi care a făcut ce-ai zis tu trebuie să bea ceva.

— E un joc pe băute? a întrebat Des.

Părea entuziasmat.

— Voi nu aveați jocuri pe băute la Harvard?

— O, ba da, aveam o groază.

— Mda, a făcut Fontaine, doar că voi beați din pahare de whisky, purtând cravată la gât.

Des a scuturat din cap.

— Nici pe departe. Hai să jucăm!

— Mă duc să-i verific pe copii mai întâi. Nu vreau să tragă cu urechea la ce vorbim aici.

Paige și Jordan erau înfofoliți în pătuțurile lor și sforăiau nevoie mare, deși tot a trebuit să-i dau jos lui Paige diadema de pe cap și să-l întorc pe Jordan la 180 de grade. Îi plăcea să doarmă cu picioarele pe pernă.

Am ajuns înapoi pe terasă tocmai când Jasper spunea poanta unei glume:

— În rect? La naiba, aproape l-a dat gata!

Nici nu vreau să-mi închipui care fusese începutul.

∵

Jocul nostru a început destul de nevinovat, cu Kyle care a spus:

— Niciodată nu mi-am căutat numele pe Google.

El, Jasper și Fontaine au luat o înghițitură din băuturile lor.

— Mai e vreun Fontaine Baker pe-aici? a întrebat Beth.

— Nu, eu sunt singurul și unicul, a răspuns Fontaine cu îngâmfare.

— Da, așa e, a adăugat Kyle.

— De ce ți-ai căuta numele pe Google?

Ea era încă nedumerită sau poate că băutura îi începoșa gândirea.

— De amuzament, a răspuns Kyle. Așa am găsit alți patru Kyle Tanners numai în Michigan.

— Dar niciunul nu e ca tine.

Fontaine l-a atins pe picior, iar eu am început să mă întreb dacă nu era ceva dubios la așa-zisul lor parteneriat de afaceri.

— Niciodată n-am pus copci cuiva, a spus Jasper.

— Hei, nu-i corect, s-a plâns Des, dar și-a băut porția.

Beth era următoarea:

— Niciodată nu am furat nimic.

Toți în afară de Beth am tras o dușcă.

— N-ai furat niciodată nimic? Nici măcar o bomboană? a întrebat Kyle. Beth a scuturat din cap.

— Nu cred. Aș muri de vinovăție.

Jasper s-a aplecat către ea:

— Vai, dar mie mi-ai furat inima.

S-a auzit un sunet colectiv mimând voma, timp în care Beth s-a înroșit și l-a sărutat pe Jasper pe obraz.

Apoi, Fontaine a spus:

— Niciodată n-am mers pe monociclu.

Nimeni nu o făcuse.

Fiecăruia ne-a venit rândul de câteva ori, spunând lucruri ca „Niciodată nu m-am vopsit în albastru… nu am făcut pipi în duș… nu am purtat pantofi de la două perechi diferite”.

Apoi a venit din nou rândul meu:

— Niciodată n-am condus pe stânga.

Nu era o idee prea grozavă, dar mă distrăgeau genunchii mari ai lui Des, care-i ieșeau de sub pantalonii trei sferturi. Până și genunchii erau drăguți la el și nimeni nu avea genunchi drăguți. Cum reușea?

A urmat el:

— Niciodată… nu am sărutat o fată.

Toată lumea a băut, cu excepția lui Fontaine.

— O, ai făcut-o și tu, trișorule! am țipat eu la el. Ți-o aduci aminte pe Delores DeForrest?

Des a rămas cel mai tare, aplecându-se înspre Fontaine:

— Ai cunoscut o fată pe nume Delores DeForrest?

— Da, a chicotit Fontaine. E florăreasă. Delores DeForrest florăreasa. Îți poți închipui una ca asta?

Băutura ne prostise pe toți, fără drept de apel. Cu fiecare rundă, hohotele de râs deveneau din ce în ce mai zgomotoase și mai respingătoare.

Fontaine a spus:

— Niciodată n-am fost în Scoția.

Des s-a plesnit peste picior.

— La naiba, de ce te tot iei de mine?

— Pentru că e prea ușor să mă iau de Sadie, a răspuns Fontaine.

— Mulțumesc, am zis eu. Pentru asta, niciodată nu mi-am epilat părul de pe piept.

— Touché, a făcut Fontaine, ridicându-și paharul. Apoi a adăugat: niciodată n-am făcut sex cu o oaie scoțiană.

— Ha! Nici eu! a exclamat Des și, confuz, a mai băut o dată.

Apoi s-a încuiat singur, spunând:

— Niciodată n-am locuit în altă țară. Rahat, ăsta-s eu!

Mi s-ar fi făcut milă de el, doar că primea mult prea bucuros faptul că toată lumea îl făcea să bea. Plus că începea să fie amețit bine.

Beth a zâmbit dulce și a spus:

— Niciodată n-am purtat kilt.

Des a oftat teatral, ridicându-și încă o dată paharul.

— Mai spuneți-mi o dată, cum se numea jocul ăsta? „Îmbătați-l pe tipul cel nou?

— Ai purtat kilt? l-am întrebat eu, neputând să mi-l imaginez într-unul. Sexy și scoțian cum era, nu prea îl vedeam arătând ca Inimă Neînfricată, chiar și cu genunchii lui drăguți.

— Nu prea des. Am purtat unul la nunta vărului meu. De fapt…

S-a oprit pentru o secundă, arătând cu degetul spre nimeni anume, pe când râsul punea stăpânire pe el.

— De fapt, trebuie să ai grijă… când te așezi… și porți kilt.

— Ai lăsat la vedere monstrul din Loch Ness, ai, Des? a întrebat Jasper.

Des a dat iute din cap.

— Pe-aproape.

Am izbucnit toți în râs.

Apoi, Fontaine, cu spiritul lui diabolic de provocator, a spus:

— Niciodată nu am avut vreo fantezie sexuală cu cineva de-aici de față!

Un rânjet colectiv a străbătut masa. Jasper și Beth și-au zâmbit unul altuia și au ciocnit paharele.

În acel moment, toată lumea s-a întors spre mine!

Ce naiba?

Fir-ai să fii tu, Fontaine! Știa că aveam fantasme reprobabile cu Des, ascunse într-un cotlon îndepărtat al minții mele, dar nu aveam de gând să recunosc. Dacă n-aș fi băut, oare mi-ar mai fi făcut-o? În felul ăsta, Fontaine mă strângea cu ușa.

I-am adresat o grimasă, dar el s-a mulțumit să ridice din sprâncene și să-mi împingă paharul mai aproape de mână. Eu am rămas nemișcată, încremenită ca o statuie, rezistând impulsului de a-mi strânge brațele la piept. Nu voiam să mărturisesc asta nimănui.

La stânga mea, Des a scos un mic pufnet. Și-a ridicat paharul, l-a stors și l-a trântit înapoi pe masă cu un gest care se voia a fi sfidător.

Ceilalți s-au îndoit de râs, în vreme ce mi se învârteau în minte tot felul de gânduri scăpate de sub control.

Avea fantezii cu mine? Nu se putea. O, Doamne, asta era atât de stânjenitor! Mi-am mușcat limba. Au trecut câteva secunde, până când am îndrăznit într-un final să mă uit cu coada ochiului spre Des. Rânjea la mine ca un copil în fața ultimului cornet cu înghețată de pe pământ. Voia să mă provoace, ticălos înfumurat. Câți ani credea că aveam, doisprezece?

Ei, la naiba!

Cu degetul mic ridicat, am sorbit delicat din băutura mea, ștergându-mi apoi ușor colțurile gurii și azvârlind paharul peste umăr.

De-acum, râsetele noastre cred că se auzeau până în Wisconsin.

Capitolul 10

Mi-am întins prosopul de plajă, dorindu-mi din tot sufletul ca ochelarii mei de soare să fi fost mai mari și mai închiși la culoare. Soarele ardea cu putere, lucru deloc bun pentru mahmureala mea. Din fericire, Paige și Jordan urmăreau un film în casă cu Dody, așa că aveam și eu câteva minute doar pentru mine. M-am instalat frumușel cu noua mea carte, *Manualul prostului pentru a începe o nouă afacere*. Un cadou de la Fontaine.

Mirosul nisipului fierbinte și al apei răcoroase era un tonic care mă îmbia la o somnolență letargică. Am închis ochii și mintea mi-a fugit înapoi la seara trecută. Ultima parte era puțin pierdută în ceață. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era Des mergând împleticit pe plajă înspre casa familiei Pullman.

Mi-am deschis ochii somnoroasă. Iată-l acolo, înaintând la fel de greoi. Am clipit, crezând că era un miraj. Dar nu, chiar era acolo, croindu-și drum spre mine mult mai lent decât de obicei.

— Hei, cum te simți? am întrebat eu, când a ajuns într-un final în dreptul prosopului meu și s-a așezat cu un bufnet puternic.

— Tu cum crezi? a replicat el.

Și-a dat jos ochelarii de soare, făcându-mă să scot un strigăt de uimire.

Ochiul stâng îi era umflat și roșu, cu vânătăi negre în jurul lui. Arăta de parcă doar ce terminase de turnat scena finală dintr-un film cu box.

— Doamne, Dumnezeule! Ce-ai pățit la ochi?

— M-ați cam îmbătat aseară, a bombănit el.

O, vai. Cred că dădusem de belea. Am șovăit să întreb:

— Și?

— Și, când am ajuns acasă, era foarte târziu și foarte întuneric.

Eu mi-am mușcat limba.

— Și?

— Și știi măsuța aia pe care ai mutat-o din hol ca să-l faci să pară mai *primitor*?

A pronunțat cuvântul *primitor* cu aceeași silă cu care alții ar spune *balegă.*

— Ei bine, am intrat pe ușă, m-am împiedicat de afurisita de pisică și am căzut peste masă în drumul meu spre podea.

Era nervos. Iar eu ar fi trebuit să mă simt îngrozitor! Totul era numai din vina mea, la fel cum fusese și când Dody se împiedicase de camionul lui Jordan. Dar imaginea mintală cu el împiedicându-se, bălăbănindu-se prin casa cufundată în beznă și căzând cât era de lat pe podea era prea mult de îndurat.

Am încercat să mă abțin. Chiar am încercat. Dar am izbucnit într-un hohot răsunător, care mi-a dat capul pe spate. Nu mă puteam stăpâni! Mi-am acoperit gura mea mare și zgomotoasă cu palma, însă râsetul ieșise deja la suprafață.

— Ți se pare amuzant? a întrebat el.

Mi-am strâns buzele și am scuturat din cap, doar că gâlgâielile de râs îmi umpluseră deja gâtlejul, ajungându-mi până în nas.

— Sadie, nu e amuzant! a pufnit el din nou, doar că unul dintre colțurile gurii începea deja să i se ridice.

— Știu! am zis eu, izbucnind și mai tare în râs.

El m-a privit lung, până când, în cele din urmă, a început și el să râdă.

— Îmi pare rău, Des! am zis eu înăbușit.

— Nu arăți ca și cum ți-ar părea rău.

— Vai, dar chiar îmi pare. Am vrut să mă arăt cât mai sinceră, încercând să fac fața mea de Sadie cea Tristă.

El a dat încet din cap.

— Te doare?

— Și încă cum. Dimineață când m-am trezit am crezut că o să-mi explodeze capul. Credeam că era doar de la băutură, dar apoi m-am văzut în oglindă.

Am râs din nou, imaginându-mi scena.

— Firește, abia dacă m-a durut când s-a întâmplat! Pisica mi-a mai atenuat căderea. Oricum, sunt dispus să te las să te revanșezi față de mine.

Celălalt ochi i s-a încrețit amuzat.

— Și cum ar trebui să fac asta? am întrebat eu.

El și-a pus la loc ochelarii de soare.

— Să iei mâine cina cu mine.

Tot alcoolul care mai era în sistemul meu mi s-a urcat la cap. M-a cuprins brusc o amețeală și o senzație de rău. Îmi dădea întâlnire. Nu voiam să am o întâlnire. Aveam o reacție alergică la întâlniri. Nu eram sigură ce să răspund.

— Știi, eu stau aici doar pe perioada verii.

Des a zâmbit.

— Cina nu durează decât câteva ore. O să-ți rămână timp suficient ca să împachetezi și să te întorci la Glenville.

Senzația de rău s-a întețit. Tremuram de speranță, de panică. O întâlnire. Mă scotea în oraș. Mi se învârteau în cap un milion de motive ca să spun nu, ciocnindu-se și scoțând tot felul de sunete de avertizare. Puternice.

— Deci, ce zici? a întrebat el.

— Ăă, sigur, am auzit pe altcineva răspunzând.

Cineva care vorbea exact ca mine. Ar fi drăguț.

— Super. S-a întins pe prosop, și-a acoperit ochii cu brațul și a adormit numaidecât. Nu era asta tipic unui bărbat?

∵

Ajunsă înapoi la căsuță după baia de soare de după-amiază, i-am găsit pe Dody, Fontaine, Jordan și Paige tolăniți pe canapeaua din camera de zi și înconjurați cu pungi de covrigei, ambalaje de bomboane și doze de suc. Se uitau la *Fantoma de la Operă*.

— Ăă, Dody, cred că filmul ăsta nu e potrivit pentru copii. M-am aplecat și am început să strâng ambalajele.

— Nu fi ridicolă! E un musical. Mama ta nu te lăsa să te uiți la musicaluri când erai mică?

— Ba da, la *Chitty Chitty Bang Bang.*

— Vezi? a făcut ea, luând o gură din doza pe care o avea în mână și pe care i-a întins-o apoi lui Jordan.

— Nu e același lucru.

— Sst, sst! a sâsâit Fontaine, fără să-și dezlipească privirea de la televizor. Fantoma o atrage pe fată în bârlog.

— Știu! E cam întunecat și dubios pentru o fată de șase ani și un băiat de patru, nu crezi?

Paige stătea în poala lui Fontaine, absorbită de film.

— De ce poartă mască? a întrebat ea în șoaptă.

— Pentru că e un geniu muzical mutant, i-a răspuns Fontaine. Ca Lady Gaga.

Am privit de jur-împrejurul încăperii, gânduri contradictorii trecându-mi valvârtej prin minte. Dacă m-aș fi dus să iau cina cu Des, ar fi trebuit să-i rog pe unul dintre ăștia doi să aibă grijă de copii. Chiar puteam face asta?

Jordan își sprijinea capul în poala lui Dody, în vreme ce ea îl mângâia ca pe un cățel. Richard ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut asta. Unde era îndrumarea mea părintească? Unde era supravegherea de adult? Mi-am mușcat limba și m-am gândit la părul lui Des și la cum era tot timpul puțin ciufulit, implorându-mă să-mi trec degetele prin el. Mâna a început să mă furnice. Aproape că-i simțeam părul sub palma mea.

O, la naiba! Copiii mei aveau să fie foarte bine.

Mi-am luat inima în dinți:

— Dody, poți să ai grijă mâine seară de copii, ca să pot ieși în oraș?

Capul lui Fontaine a țâșnit în sus ca al unui câine de preerie. A pus numaidecât pauză la film, iar el și Dody m-au privit de parcă doar ce aș fi anunțat că fusesem nominalizată la Premiul Nobel pentru Pace.

— Cu cine ieși?

Mi-am încrucișat brațele peste piept. Nu era nevoie să se arate atât de surprinși.

— Doar iau cina cu Des.

Mătușa și vărul meu au bătut palma. Mda, foarte matur.

— Firește că o să stau cu copiii, a spus Dody.

Fontaine a sărit în sus, uitând de Paige, care s-a rostogolit din poala lui la podea.

— Mă duc să-ți aleg ținuta!

— Bine, am zis. Eu mă duc s-o sun pe Penny.

Penny nu a răspuns la telefon, ceea ce era o problemă uriașă pentru mine. Aveam nevoie să mă convingă s-o las mai moale. La ce naiba mă gândisem când acceptasem să iau cina cu Des? Aș fi putut să-i răspund că aveam deja planuri. Ar fi trebuit să-i spun că aveam de sortat colecția de unicorni a lui Dody sau că trebuia s-o ajut să vopsească o față de masă. Poate că nu era prea târziu să anulez. Aș fi putut aștepta până mâine, după care să-i spun că Jordan a făcut febră. Numai că Des era medic. Ar fi vrut să vină aici și să ajute. Fir-ar să fie de jurământ al lui Hipocrate!

Fontaine s-a dus în dormitorul meu și a început să-mi împrăștie hainele peste tot.

— Ce faci? am țipat eu. Erau sortate și puse pe categorii!

— Pe ce categorii? Haine urâte și haine și mai urâte? Muream de nerăbdare să fac asta, fato. Trebuie să te ducem la cumpărături. Ce naiba e asta?

A ridicat în aer cea mai de preț avuție a mea, un pulover luat în vacanța de primăvară din ultimul meu an la facultate. Era spălăcit, scămoșat și numai bun de purtat când mâncai unt de arahide cu degetele și te plângeai de căsnicia ta de rahat. Am încercat să i-l smulg din mâini.

— Hei, dă-mi-l înapoi!

— Nicio șansă! Se duce direct la reciclat, împreună cu restul grămezii de gunoaie pe care le

numești haine. De parcă chestiile astea ar putea fi reciclate. Nici nu-i de mirare că mi se înfundase nasul. Sunt numai materiale sintetice aici.

Atacul lui Fontaine la adresa hainelor mele amărâte nu făcea decât să mă calce și mai mult pe nervi.

— Și ce naiba o să port?

— N-avem cu ce lucra aici, a oftat el. Încalță-te! E timpul ca Poliția vestimentară să intre în acțiune.

— Te aștepți să mă duc la cumpărături doar pentru că m-a invitat un tip în oraș?

— Firește că nu. Te duci ca să-ți cumperi lucruri frumoase, care să te facă să te simți drăguță. O meriți. Nu o faci pentru el, ci pentru tine.

Două ore mai târziu, Fontaine schimbase deja placa, pe când eu eram în cabina de probă a unui butic din Bell Harbor.

— Lui Des o să-i placă la nebunie asta! a exclamat el.

Eu eram îndesată într-o rochie roșie, strâmtă, cu un decolteu generos și cu extrem de puțin material. Până și picioarele le simțeam dezbrăcate în sandalele cu toc înalt și barete cu strasuri.

— E prea scurtă. O să creadă că mă străduiesc prea mult.

Fontaine a scuturat din cap.

— Singurul lucru la care o să-l facă rochia asta să se gândească este să ți-o dea jos.

Stomacul mi s-a strâns de parcă aș fi primit un pumn în plex. Să mi-o dea jos? Nici nu mă gândisem la asta! Ei bine, ba mă gândisem, dar numai în scenariul cel mai fantasmagoric. Așa cum îmi închipuiam și că balsamul perfect mi-ar înfoia părul așa cum arată în reclame sau cum visam eu cu ochii deschiși că voi face ceva atât de uimitor pentru omenire încât voi fi felicitată de Bono.

Fanteziile erau un lucru, dar să intru în contact fizic real cu o altă ființă omenească? Fontaine vorbea de atingere piele pe piele. Nu eram pregătită pentru asta. Brusc, mi-am adus aminte de

ultima mea întâlnire de groază. De data asta, aveam să fiu pregătită.

— Pantofii sunt exagerați. Am cu ce să mă încalț.

— Sandalele alea albe pe care le-am văzut în șifonierul tău? În niciun caz, scumpete! Șoarecii ăia au fost donați la teatrul local, ca recuzită pentru piesa *The Golden Girls*. Următoarea oprire, Victoria's Secret.

∵

A doua zi, pe când stăteam în fața oglinzii, mai având doar câteva minute înainte de ora la care trebuia să vină să mă ia, nu mă simțeam mai bine nici în privința rochiei, nici a pantofilor, nici a celor-care-nu-trebuie-numiți din mătase. Am tras de decolteu, dar asta a făcut ca rochia să pară și mai scurtă. Nu era bine. Iar sandalele îmi strângeau degetul mare cu așa o cruzime, de ai fi zis că eram sora vitregă cea urâtă a Cenușăresei, care se alesese din întâmplare cu o întâlnire cu Făt-Frumos. Dacă el venea și zicea: Hei, nu pe tine te voiam. Unde e cea drăguță? Au început să mă treacă toate transpirațiile.

— Fontaine, trebuie să mă schimb. Lasă-mă să port pantalonii mei negri.

— Revino-ți, femeie! m-a dojenit el. Nu te duci la un atelier meșteșugăresc cu Dody. Asta e o întâlnire. Nu mă face să te pocnesc, pentru că știi c-aș face-o!

Știam c-ar face-o. O mai făcuse o dată, când îi terminasem exfoliantul cu miros de căpșune și kiwi.

— Știu, asta e și problema.

Mi-am mușcat buza. Mi-am coborât vocea până la șoaptă.

— Fontaine, dacă începe să-mi placă de el? Adică, pe bune?

Fontaine m-a bătut ușor pe brat.

— Dă-ți voie să-ți placă de el pe bune. Alternativă e plictiseală pură, iar tu ești mult prea

amuzantă pentru asta. Acum, mă duc să-ți fac un cocktail. Ești foarte agitată, mă faci și pe mine să fiu. Relaxează-te!

Fontaine a coborât la parter, iar eu am rămas în dormitor să-mi vin în fire. Puteam să fac asta. Firește că puteam. Asta nu era o întâlnire pe nevăzute și siropoasă cum fusese cea cu ultimul tip. Era cu Des. Des era un tip de treabă. Avea să fie în regulă.

Dody și copiii erau în bucătărie, iar eu tocmai coboram de la etaj, când partenerul meu a sosit. Fontaine a deschis ușa ca să-l primească înăuntru, iar eu le-am fost recunoscătoare pentru distragerea oferită. Dumnezeule! Des arăta atât de bine că-ți tăia răsuflarea. Nu-l văzusem decât în halatul de medic și în hainele mototolite de plajă, și până și în alea arăta beton. Dar aranjat? Era nemaipomenit. Avea părul pieptănat, purta o pereche de pantaloni frumoși și o cămașă călcată. Ideea că stătuse dinaintea unei mese, călcându-și hainele pentru o seară în oraș cu mine, mi-a stârnit niște fiori în locurile cele mai ușor de înfiorat.

Copiii săreau în jurul lui ca niște cățeluși nerăbdători, iar el îi mângâia pe cap, ca și cum chiar ar fi fost niște căței. Din fericire, Leneșu' și Grăsanu' fuseseră încuiați pe terasă, altminteri Des ar fi fost acoperit din cap până în picioare de bale. Dar, pe de altă parte, scenariul ăsta putea încă să devină realitate. Brusc, mi-am simțit limba prea neîncăpătoare pentru propria gură.

În cele din urmă, Des s-a uitat înspre mine. A început de la pantofi, ridicându-și privirea încet, încordându-mi nervii atât de mult încât am crezut că se și aude. A șovăit doar puțin asupra decolteului rochiei mele roșii. La naiba, cred că Fontaine avusese dreptate!

Eu m-am îndreptat ușor de spate, aducându-mi umerii la același nivel, întocmai ca un atlet care îndrăznește să iasă pe teren pentru o ultimă

repriză. Bagă-mă pe mine, domnule antrenor! Sunt pregătit!

I-am văzut umflătura mărului lui Adam pe când a înghițit în sec.

— Arăți bine.

Cuvintele erau simple și banale, dar felul în care le rostise m-au înfiorat pe dinăuntru.

— Mulțumesc, și tu.

— Oh! a făcut Fontaine, ducându-și pumnul la gură. Și-a petrecut apoi brațul pe după o Dody care radia toată. Voi doi ar trebui să plecați. Ne descurcăm noi aici.

Capitolul 11

Pe drumul scurt către restaurant am încercat să nu mă gândesc la ce-i făcea vântul părului meu atent coafat, alegând în schimb să mă entuziasmez în privința faptului că Des îmi deschisese portiera mașinii când plecaserăm de la Dody. Richard nu-mi ținuse vreo ușă nici măcar când eram în travaliu. Era prea preocupat ca nu cumva să mi se rupă apa în Lexusul lui. *Nu te gândi la Richard în seara asta*. Eram la întâlnire. O întâlnire adevărată, sinceră și veritabilă, cu cineva care mă știa și care totuși mă invitase în oraș.

Des a parcat mașina la colțul restaurantului Chic and Picturesque, într-o zonă atât de veche din Bell Harbor încât totul era aproape în alb și negru. Clădirile istorice se înșirau de-a lungul bulevardului pietruit și umbrit de copaci.

Des a ieșit din mașină, iar eu am tras de poalele rochiei, întrebându-mă dacă avea să-mi mai deschidă portiera și de data asta. M-am făcut că-mi aranjez o bretea de la pantof, trăgând de timp suficient cât să văd dacă vine pe partea mea. Ah, ce cavaler! Dacă ar fi fost o băltoacă în drum, ar fi acoperit-o cu pelerina lui? O, stai. Nu purta nicio pelerină. Nu mai contează.

Totuși, gândul m-a făcut să zâmbesc.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat el.

— O, nimic. Sunt doar fericită că am găsit un loc de parcare atât de bun.

El a ridicat privirea înspre strada aproape pustie.

— Aha.

BMW-ul lui sport era destul de jos, iar cu tocurile mele care strigau „Trage-mi-o” era ca și cum aș fi mers pe picioroange. M-am chinuit să cobor din mașină fără să-mi sucesc vreo gleznă. Ce-o fi fost în mintea mea când am lăsat un bărbat gay, purtător de mocasini cu ciucuri, să-mi aleagă încălțările?

Des mi-a întins atunci mâna, ajutându-mă să ies din mașină.

La naiba! Fontaine era un geniu pentru că m-a convins să port pantofii ăștia!

Atingerea nevinovată a lui Des mi-a stârnit un fior neastâmpărat prin tot corpul. Strânsoarea lui era blândă, dar fermă, cu doza potrivită de apăsare. Și nu mi-a dat drumul nici când am început să ne îndreptăm spre restaurant. Mi-am stăpânit un chiot de fetiță și mi-am înfrânat dorința de a ne bălăngăni mâinile înainte și înapoi. Lui Richard nu i-a plăcut niciodată să ne ținem de mână. Ar fi spus că-l constrânge. Fir-ar să fie, nu te mai gândi la Richard!

Des și cu mine am trecut pe lângă un butic șic, care deborda de ghivece cu flori, și pe lângă bistroul unde luasem prânzul cu Kyle și Fontaine. Peste drum era un magazin de zmeie, unul de bomboane și un local de înghețată cum se găseau pe vremuri, cu prelată în dungi roșii. Trotuarul pavat cu cărămidă de sub tălpile noastre era curat lună, iar la fiecare câteva străzi dădeam peste o bancă făcută să arate ca o roată veche de căruță. Și toate păsările din copaci ciripeau *Oda bucuriei* a lui Beethoven. Ei bine, posibil ca asta să fi fost doar în închipuirea mea.

— Ce zici de sushi? a întrebat Des, arătând spre un restaurant de pe strada următoare, care avea un dragon din piatră la intrare. Un prieten de la muncă spune că se mănâncă bine acolo.

— Super, am răspuns eu, nevrând să recunosc că nu mâncasem niciodată sushi. Gama variată a prejudecăților lui Richard includea și restaurantele în ale căror meniuri întâlneai cuvinte străine, încât le eliminai din start pe cele asiatice, indiene, ba chiar și câteva italienești.

Am traversat străduța, încă ținându-ne de mână, și am intrat. Restaurantul era elegant, cu o fântână din piatră în mijloc și cu un perete înalt de geamuri care dădeau spre lac. Era frumos, luminos și atât

de elegant și nici măcar nu avea o fereastră prin care să servească clienții din mașină.

O gazelă zveltă, cu un păr des și superb, s-a apropiat de noi, fluturând din genele ei ca de căprioară înspre Des.

— Bună seara. Bine ați venit la Matsusaka. Eu sunt gazda voastră, Eliza, s-a prezentat ea, făcând o plecăciune din cap.

Eu m-am simțit brusc invizibilă și totodată ca o amazoană. Am început să trag în sus de decolteul rochiei.

— Mulțumim, a răspuns Des. Am vrea o masă lângă fereastră, te rog.

— Firește, cu plăcere. Aveți rezervare?

I-a aruncat o privire seducătoare, iar eu i-am prins mesajul ascuns din vocea ei ademenitoare. Spusese rezervare, dar voise să spună *Scapă de garguiul ăla în rochie roșie și vino să ne întâlnim la garderobă.*

El a încuviințat din cap.

— Da, am. Pe numele McKnight, pentru două persoane.

— A, da, pe aici.

Des m-a atins ușor pe spate, îndemnându-mă s-o iau înaintea lui. Dar asta însemna să merg alături de ea. Și, sinceră să fiu, nu voiam să ne vadă fundurile amândurora în același timp. Comparația ar fi fost în defavoarea mea.

Eleganta Eliza ne-a condus până la o masă mică și comodă dintr-un colț.

El mi-a tras scaunul, înscriind un alt punct și aproape făcându-mă să uit de gazda slabă ca o scândură.

— Să aveți o seară plăcută la noi. Vocea îi era calmă și hipnotizantă și aproape că m-a făcut s-o iert pentru că se dăduse atât de pe față la partenerul meu. Chelnerița a apărut câteva secunde mai târziu, înmânându-ne meniuri legate în piele. Încă o frumusețe mlădioasă, cu părul negru, cu sâni care sfidau gravitația și cu o talie de viespe. Unde

le găsiseră pe fetele astea? Într-un catalog de lenjerie?

Mi-am mușcat buza și m-am dojenit în sinea mea. Richard flirta cu chelnerițele în cel mai nerușinat chip, insistând că era singura modalitate prin care obțineai o servire mai bună. N-am îndrăznit niciodată să întreb la ce fel de servire se referea. Însă Des nu le acorda vreo atenție deosebită. Mi-am dat mintal o palmă în cap. Dacă-mi lăsam nesiguranța să pună stăpânire pe mine, aveam să stric seara asta înainte să fi început măcar. *Vino-ți în fire, Sadie!*

Des și-a dat jos ochelarii de soare, iar eu am tresărit când i-am văzut ochiul vânăt. Nu mai era umflat, însă cercul vinețiu din jurul ochiului era încă acolo. Oricum, nu-l prindea rău, însă tot mă simțeam vinovată.

— Îmi pare rău că am mutat măsuța din hol, am zis eu.

El a zâmbit.

— O să te las să te revanșezi.

— Credeam că mă revanșez prin faptul că am ieșit cu tine.

— Ăsta e doar începutul. Ai vrea să bei ceva?

Meditând la apropoul lui nu prea subtil, am spus *Da!* cu mult prea mult entuziasm.

Des a chicotit și a luat meniul de vinuri.

— Roșu sau alb?

Mă întreba? Richard niciodată – *O, la naiba!* Aveam să-l alung pe Richard din mintea mea, chiar dacă ar fi fost nevoie de un exorcist.

— Hotărăște tu.

M-am foit în scaun, încercând să-mi mai acopăr din picioare cu rochia mea roșie. Era o încercare zadarnică, așa că am luat șervetul și l-am pus peste coapse, ca o păturică.

Des a citit cu atenție meniul de vinuri, menționând detalii despre diversele tipuri de struguri și alegând în cele din urmă ceva foarte piperat la preț. Nu m-a lăsat inima să-i spun că

irosea vinul scump pe mine, pentru că îl beam și pe cel ieftin la fel de repede. Dar dacă voia să mă impresioneze cu vastele lui cunoștințe despre podgoriile din sudul Franței, așa să fie.

Am deschis și eu meniul, după ce el a comandat vinul. Era plin de cuvinte criptice, iar în afară de rulou California, nu înțelegeam nimic. Sashimi suna ca mișcarea pe care o făcea Dody când își punea costumul de baie. Tempura era un tip de saltea, nu? Iar miso? Ca în *miso horny*[9]?

— Ce te îmbie? a întrebat Des.

— Doamne, totul! am mințit eu.

Atunci a venit și vinul, iar eu am tras o dușcă din paharul meu, înainte ca Des să apuce să-ți țină toastul.

Am înghițit cu greu.

— Ups, scuze. Paharul meu s-a atins de al lui cu un clinchet. Pentru…?

— Pentru prieteni noi.

Nodul din piept semăna ciudat de mult cu o senzație de dezamăgire. *Păi și ce m-aș fi așteptat să spună? Pentru Sadie și corpul ei de milioane?* Am afișat un zâmbet forțat și am ciocnit încă o dată paharul.

— Sigur, pentru prieteni noi.

Restul vinului din paharul meu s-a dus pe gât repede și ușor, iar eu am început să mă relaxez. Melodia cântată la harpă se împletea cu sunetul bulbucilor din fântână. Am vorbit relaxați despre lucruri obișnuite, despre cât de drăguț era restaurantul și despre cât de frumoasă fusese vremea. Nu era atât de greu. Puteam face asta.

Am luat din nou meniul, iar pacea mea de moment a dispărut pe dată. De fapt, nu avea să funcționeze deloc. Trebuie să-i mărturisesc ignoranța mea în privința bucătăriei japoneze, altfel riscam să comand cine știe ce caracatiță, apoi să fiu obligată s-o mănânc.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Des și-a coborât circumspect meniul.

— Da?

— N-am mai mâncat niciodată sushi.

— N-ai mai mâncat niciodată sushi? a făcut el, căscându-și ochiul bun.

— Nu, niciodată.

— Dar cum e posibil așa ceva? Nu-ți place?

— Probabil că îmi place. Am lăsat jos meniul. Richard ura peștele. Și orezul. Și asiaticii. Și mexicanii care arătau ca niște asiatici.

Des a luat o gură de vin.

— Pare un bărbat nemaipomenit.

— E unic. Să sperăm.

Des și-a trecut o mână prin păr.

— Vrei să mergem în altă parte?

— Nu, îmi plac peștele și orezul. Doar că nu am idee ce să comand. Mi-am coborât vocea: Și, ca să știi, nu am nicio problemă cu asiaticii ori cu mexicanii.

El a zâmbit.

— Mă bucur să aud asta.

Apoi a început să-mi explice complexitatea bucătăriei asiatice. Era atât de deștept.

— Probabil că ar trebui să comandăm și niște sake. Dar ai grijă, e foarte tare, m-a avertizat el.

— Nu e un fel de apă din orez?

El a scuturat din cap.

— Nu te lăsa păcălită de asta. Nu are cine știe ce gust, dar te ia tare și pe nepregătite.

— Cam așa făcea și fostul soț.

Des a chicotit.

— La fel și la mine.

Chelnerița s-a întors și am dat comanda. Des a fost politicos, dar nu a flirtat cu ea câtuși de puțin. M-am relaxat ceva mai mult și am început să sorb din al doilea pahar cu vin. Apoi, doar de amuzament, mi-am încrucișat brațele pe masă și m-am aplecat înainte, așezându-mi sânii peste ele, imitând într-un fel mișcarea pe care Penny o numea „să-ți afișezi marfa”. Ea era maestră la asta și, de fiecare dată când o făcea, se găsea vreun tip

care să-i facă cinste cu ceva de băut. Firește, marfa ei era mai generoasă decât a mea și nu trecuse prin două sarcini. De cum m-am gândit la asta, m-am îndreptat de spate.

Sake-ul ne-a fost adus într-o sticlă micuță de ceramică, împreună cu două cești în miniatură. Îmi aducea aminte de seturile de ceai ale lui Paige. Des a umplut cu vârf una dintre ceșcuțe și mi-a întins-o mie, apoi și-a turnat și lui. De data asta, am așteptat să văd dacă mai propune un toast. Firește, a ridicat din nou mâna.

— Pentru noi aventuri, a spus el.

Asta era mult mai încurajator.

— Pentru noi aventuri, am zis, încuviințând din cap.

Apoi, curajoasă, am dat pe gât ceșcuța dintr-o singură înghițitură. Sake-ul era călduț, lucru care m-a surprins. Și s-a încălzit și mai mult pe gât în jos. L-am privit surprinsă pe Des, doar ca să-l văd că se holba la mine cu o expresie la fel de uimită.

— Uau! am exclamat eu.

El a început să râdă.

— Sadie, se presupunea că sorbi din el. Nu e un pahar de dat de dușcă.

Eu m-am uitat la ceșcuța din palma mea.

— Nu e? Ești sigur?

El a râs și mai cu poftă.

— Sunt foarte sigur.

— Oh. Căldura de la sake s-a amestecat cu fierbințeala rușinii mele, înroșindu-mă toată din cap până în picioare.

El a scuturat din cap și mi-a reumplut ceșcuța.

— Soarbe, a zis el încă o dată.

Așa că am sorbit. Dar era foarte gustos, și tot mi se părea că beau mult mai repede decât Des.

Mesele din jurul nostru au început să se umple, pe măsură ce noi vorbeam și ne savuram băuturile. Apoi a venit și mâncarea, iar eu am descoperit că-mi place sushi-ul la fel de mult ca sake-ul. Până acum, seara decursese chiar bine. M-am bătut

mintal pe umăr. Fie aveam un farmec natural, fie alcoolul îmi conferea niște superputeri de seducție.

Des mi-a zâmbit larg pe când eu îi povesteam cum a plâns Paige când și-a pierdut primul dințișor, crezând că era „dințișorul de dulciuri”[10]. Apoi mi-am amintit că Fontaine mă avertizase ca nu care cumva să vorbesc toată seara despre copiii mei, așa că am schimbat subiectul.

— Tu ai trei surori, nu?

Chiar îmi aminteam că spusese ceva de ele înainte, iar acum părea un subiect sigur, numai bun. Iar cu cât vorbea mai mult, cu atât puteam asculta mai mult accentul ăla delicios.

El a încuviințat din cap.

— Da. Bonnie, sora cea mare, este medic pediatru. Shannon e profesoară, iar Robin este curator de muzeu. Singurul băiat.

— Doi doctori în familie, ai? Interesant.

El a luat cu pricepere o bucată de sushi cu bețișoarele.

— Bonnie și cu mine eram destul de competitivi unul cu celălalt, așa că atunci când a intrat la Harvard, mi-a fost greu să rezist provocării. Dar s-a dovedit a fi un lucru bun pentru noi. Ne-a silit să ne ajutăm unul pe celălalt, de vreme ce eram acolo, iar restul familiei în Illinois.

— Acum sunteți toți împreună?

El a terminat de mestecat înainte să vorbească. Dacă mi-aș fi permis să fac vreo comparație între el și Richard, aș fi făcut observația că fostul meu soț vorbea deseori cu gura plină, în vreme ce Des nu o făcea.

— Da, acum suntem toți împreună, a răspuns în cele din urmă Des. Dar m-am mutat mult în ultimii ani, așa că nu ne-am văzut prea des. Întotdeauna e frumos să faci o vizită acasă.

— Ce te-a făcut să te apuci de acel loc de tenis… cum ziceai că-i spune? am făcut eu, sorbind din sake.

— Locum tenens.

A ridicat din umeri.

— Sincer să fiu, după ce-am divorțat, nu prea știam unde-mi doream să stau. Chicago era ca acasă, dar aveam nevoie de o pauză, știi?

Am încuviințat din cap, iar el mi-a reumplut ceșcuța.

— Am avut o groază de oferte de muncă atunci, dar niciuna nu părea potrivită. Nu voiam să mă mut în altă parte de dragul mutatului. Apoi, un prieten de-al meu mi-a sugerat să încerc asta o vreme, până când aveam să găsesc un loc care să facă clic.

— Și? L-ai găsit?

Mi-am mușcat limba, sperând să răspundă da, însă mi-am dat seama că întrebarea mea semăna mult prea mult cu ceva ce-ar fi spus Dody.

El a zâmbit misterios. A luat o gură de vin înainte să răspundă.

— Unele locuri au mai multe avantaje decât altele.

Asta nu era tocmai aprobarea radioasă pe care o așteptam, dar apoi mi-a făcut cu ochiul, iar eu am răsuflat cu un ușor suspin. La naiba, era delicios!

Conversația s-a mutat apoi la alte subiecte. I-am spus despre incursiunea mea în domeniul organizării, iar el a avut bunul simț să se poarte ca și cum ar fi fost fascinat. În timp ce vorbeam, am încercat să-i imit dexteritatea în mânuitul bețișoarelor, însă nu am avut prea mult noroc. În cea mai mare parte a timpului, nu reușeam decât să împing sushi-ul de jur-împrejurul farfuriei. Câteodată, când nu se uita, băgăm o bucată în gură cu mâna. Cu paharul de vin nu aveam însă nicio treabă. Asta era ușor de făcut, așa că am tot băut.

În timp ce Des vorbea și-mi zâmbea, eu mă minunam de faptul că eram la o întâlnire. Cu el. Înaltul, brunetul, chipeșul de el.

Dar nu era numai arătos. Era și bun, dulce, amuzant, ba chiar vulgar câteodată. Râdea la glumele mele stupide și îmi spunea povești

amuzante de pe vremea când era la Facultatea de Medicină sau alte întâmplări nebunești care se petreceau la secția de urgențe. M-a întrebat despre viața mea din Glenville, despre copilăria și familia mea. Am mai luat o gură de vin și am observat că nasul îi e ușor strâmb și că vârful lui se ridică puțin de tot când mestecă. M-am uitat apoi la cicatricea micuță de sub ochi și m-am întrebat cum și-o făcuse. Paloarea ei ieșea în evidență pe fundalul vinețiu. Tehnic vorbind, acestea erau defecte, dar toate îl făceau cu atât mai uimitor de real. Nu mai era o ființă anonimă, frumoasă, scoasă din paginile unei reviste, care trecea pe lângă mine, alergând pe plajă. Era Des.

Iar eu începeam să mă îndrăgostesc de el.

Gândul m-a speriat cu mult mai mult decât o făcuse sake-ul cald. Pentru că nu voiam să mă îndrăgostesc de nimeni. Nu ar fi fost nici practic, nici logic, nici înțelept. Nu făcea parte din planul meu. Când el și-a plecat privirea în farfurie, eu am luat altă înghițitură de sake. Simțeam cum se apropie un atac de panică. Avusesem câteva de când îl prinsesem pe Richard cu roșcata aia, dar am crezut că scăpasem de ele.

Încăperea se învârtea cu mine. Era cald aici, cu toți oamenii ăștia. Mi-am întors privirea spre partenerul meu, cu cămașa lui călcată și cu părul pieptănat, iar neliniștea mi s-a dublat. Asta era prea mult. El era prea mult. Des, cu privirea lui intensă care mă învăluia din cap până în picioare precum lava fierbinte, făcându-mi pielea să sfârâie până la os. Nu eram pregătită pentru asta.

Dar nu eram sigură că asta mai depindea acum de mine.

Rumoarea mulțimii se întețea, iar mie îmi venea din ce în ce mai greu să aud ce zice. Dar nu-i ascultam atât cuvintele, cât îi urmăream buzele mișcându-i-se. Erau niște buze voluptuoase, pline, dar nu prea pline. Gropițele din obraji i se adânceau când zâmbea.

La lumina lumânărilor, Des, cu bronzul lui arămiu, părea o statuie a fertilității. A luat o înghițitură din paharul cu apă și, brusc, mi-am dorit să fiu paharul din mâna lui mare și puternică. Sau, și mai bine, apă, prelingându-mă pe dinăuntrul lui.

Stai.

Ce?

O… nu…

O, rahat!

Eram mangă.

La naiba! Eram mangă! Să mă preling pe dinăuntrul lui? Ce naiba mai însemna și asta? Rahat, *rahat*, *rahat! Dacă eram beată*, *cum naiba se presupunea să-mi țin pe mine rochia roșie?* Am fost cuprinsă în totalitate de panică.

Trebuia să mănânc mai mult, repede. Ceva care să absoarbă băutura. Dar bețișoarele mă necăjeau, refuzând să-mi ducă mâncarea la gură.

M-am uitat neajutorată la Des. El mi-a zâmbit înapoi, fără să aibă habar de alarmele care îmi sunau în cap. Trebuia să înceteze să mă mai privească așa, de parcă aș fi fost interesantă și atrăgătoare, pentru că eram suficient de băută cât să-l cred. Eram pilită bine și ametită. Capul și stomacul mi se învârteau în direcții opuse. Eram beată turtă. Și, pe lângă asta, eram beată turtă.

El s-a aplecat înainte să spună ceva, ceva murdar și convingător, eram sigură. Și-a întins mâna peste masă spre a mea. Era pe cale să mă invite la el acasă. Iar eu aveam să spun da.

Dar, înainte să deschidă gura, ceva i-a atras atenția. S-a lăsat brusc pe spate, lăsând mâna să-i cadă în poală.

Am simțit un curent de aer rece, apoi am văzut-o. Era înaltă, cu părul blond spălăcit și buze pline, țuguiate, curbate într-un zâmbet seducător. Pe când se apropia de masa noastră, rochia ei neagră și mulată făcea ce știa să facă mai bine o rochie neagră și mulată.

Des s-a foit în scaun. Am văzut cum se înroșește, în timp ce-și aranja gulerul cămășii.

— Vai, Des, ce surpriză! Te ascundeai de mine? Ce-ai pățit la ochi?

El s-a ridicat, iar ea s-a lipit de el, sărutând aerul de lângă urechea lui.

El s-a depărtat.

— Poveste lungă. Și nu, nu mă ascundeam. Doar că n-am avut timp să sun.

— Ce păcat. Știi că oferte ca ale mele nu durează veșnic.

Degetul rece al realității m-a împuns în chipul cel mai neplăcut. Era de parcă aș fi fost din nou cu Richard. Limbajul trupului acestei femei practic urla în gura mare că fuseseră iubiți. Sau, dacă nu fuseseră, că voia să fie. Ea era uimitoare, eu, pe de altă parte, aveam doi copii, o cicatrice de la cezariană și o sută patru kilograme de fost soț pe care le duceam în cârcă. De ce-ar fi fost Des interesat de o femeie ca mine, când putea avea o femeie ca ea? Adevărul era că nu putea fi. Făcusem o greșeală.

Am dat pe gât încă un shot de sake, lăsându-i fierbințeala să-mi ardă măruntaiele.

Des a zâmbit.

— N-am uitat. Dar nu e momentul potrivit să discutăm acest lucru.

A privit spre mine. Eu mi-am încrucișat brațele la piept și i-am întors privirea, sperând să arăt mai degrabă plictisită decât abătută.

— A, înțeleg. Și ea cine e?

A întins spre mine o mână cu manichiura frumos făcută.

— Bună, eu sunt Reilly Sommers.

I-am strâns șovăitoare ghearele, dar, înainte să pot răspunde, Des a spus:

— Reilly, ea e vecina mea. După cum vezi, ne luăm cina. Vrei să ne scuzi? Noi doi putem vorbi mai târziu.

O vecină? M-a făcut vecină? Nu parteneră, nici măcar o prietenă. Doamne, nu eram nici măcar o cunoștință. Eram cineva de la care puteai să împrumuți zahăr. Îmi confirmase temerile. Nu era interesat. Sake-ul mi s-a zvârcolit în mațe și aproape că s-a reîntors pe masă.

— Desigur. Scuze de întrerupere. Dar nu uita să mă suni, Des. Chiar trebuie să vorbim.

El a încuviințat din cap.

— O să sun. Promit.

Ea s-a îndepărtat, iar eu m-am surprins că mă întreb dacă purta ceva pe sub rochia aia.

Des s-a trântit înapoi pe scaun.

— Scuze. Unde rămăsesem?

Zâmbetul lui larg nu i se citea și în ochiul bun. Mă gândeam serios să-l învinețesc și pe celălalt.

Unde rămăsesem? Ajunsesem la partea în care eu sunt vecina ta.

M-am silit să-i răspund tot cu un zâmbet.

— Cred că eram pe cale să plecăm, nu?

Lui i-a căzut fața.

— Te rog, nu te supăra din cauza ei. V-aș fi făcut cunoștință, dar…

— E în regulă, l-am întrerup eu. Suntem doar vecini. Nu contează.

De câte ori nu spusese și Richard același lucru? „Nu fi supărată.” De parcă faptul că mă supăram din cauza comportamentului lui necioplit era problema.

Dar pe Des nu aveam să mă supăr. Cel puțin, nu aveam să-l las să vadă acest lucru. Făcuse un gest frumos, mă scosese la cină. Probabil îi era milă de mine, biata fată, divorțată și singură, locuind cu mătușa ei nebună. Pariu că ea îl pusese să facă asta. O, Doamne! Probabil că așa se întâmplase! Ar fi fost în stare. Am mai luat o gură de vin. Eram deja băută bine, dar voiam să știu o treabă.

El a oftat.

— Ai vrea niște cafea?

Gazda noastră abia coborâtă de pe podium tocmai trecea pe lângă noi, iar eu am urmărit-o cu privirea, dorindu-mi din suflet să semăn mai mult cu ea.

— Sadie? a făcut Des.

— Ce-i? am răspuns eu, mai tare decât mă așteptam.

— Ai vrea niște cafea?

Cafea? La naiba, *nu.* Voiam să-mi bag fața într-un acvariu plin de sake și să beau până nu mai știam de mine. Dar asta ar fi fost nepoliticos, așa că am răspuns: „Sigur, să bem niște cafea”. Mi-am fluturat mâna de parcă aș fi avut o baghetă care putea să aducă (pââf!) ca prin magie cafea.

Des i-a făcut semn chelneriței. Mergea și așa. A început să vorbească ceva despre cum era în Bell Harbor, dar nu pricepeam mare lucru. Eram oricum în Bell Harbor. Poate că și el era beat. Poate că de-asta vorbea în dodii.

Ce mai spunea acum? Sarcini noi? În cele din urmă, s-a lăsat tăcerea. Greutatea ei mă strivea, la fel cum o făcea orice urmă de speranță rămasă cum că ar fi fost interesat de mine. *Doar o vecină?* Dă-l naibii!

Cât de naivă am putut să fiu? Normal că nu era interesat de mine. Nu-mi dăduse deja de înțeles că pleacă din oraș de cum primește o ofertă mai bună? Îmi dădusem voie să cred că noaptea asta era începutul a ceva. Dar mă înșelasem. Din nou.

— Bună, Des. Bună, Sade.

Am auzit vocea lui Jasper. Părea atât de îndepărtată, dar, brusc, stătea chiar în dreptul nostru. La naiba! Toată lumea venise la restaurantul ăsta?

Răspunsul lui Des a fost scurt.

— Jasper! Salut! Ce faci aici?

— Verificam doar competiția, a răspuns el. Beth e la toaletă. S-a uitat la mine: Sadie? ce s-a întâmplat?

Asta umpluse paharul. Nu m-am mai putut stăpâni și am izbucnit în lacrimi.

— Hei! Ce naiba? Doamne, Des! Ce i-ai făcut?

Nu i-am auzit răspunsul, pentru că am început să plâng și mai tare, dând să-mi torn încă o ceșcuță de sake, înainte ca Des să mi-o smulgă dintre degete. L-am lăsat să ia sticla, întinzându-mă în schimb spre paharul cu vin. M-am lăsat pe spătarul scaunului, nedumerită că aveam amețeli, ceea ce era chiar ciudat, pentru că nu stăteam întinsă în pat.

Jasper a spus ceva, dar suna înfundat și fără noimă, așa că nu l-am luat în seamă. Și, oricum, ce știa el? Prostul, naivul de Jasper, care voia să se căsătorească. Ce cretin! Probabil că într-o zi ar fi ajuns să locuiască la Dody, cu copii cu tot. Așa, ca mine. A mai vorbit cu Des vreun minut, s-a încruntat la mine, apoi a plecat.

Des s-a ridicat, a dat ocol mesei și a început să-mi tragă scaunul, ceea ce era grosolănie pe față, fiindcă cu nu terminasem de băut.

— Să mergem acasă, Sadie, a zis el, ridicându-mă de umeri.

Pe când am traversat holul restaurantului, am simțit ca și cum niște scorpioni mă mușcau de tălpi. Am dat să-i lovesc cu picioarele, după care am observat instrumentele de tortură din satin pe care Fontaine mă obligase să le încalț. Erau pantofii ăia afurisiți. I-am dat jos și am mers desculță până la mașină. Am auzit foșnetul tapițeriei scumpe de pe scaunul meu. Mă oprisem din plâns, dar încă simțeam urma rece a lacrimilor de mai devreme, pe când Des pornea mașina. Nu voiam decât să-mi dau rochia asta stupidă jos și să mă bag în patul meu plin de dâmburi.

Ceva mai târziu, Des a tras pe aleea din fața casei lui Dody și a oprit mașina. S-a întors spre mine ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar eu am deschis ușa și am coborât, trăgându-mi în jos de rochie. Dumnezeule, o uram din tot sufletul!

Portiera de pe partea lui s-a deschis, apoi s-a închis.

— Sadie! a strigat după mine.

Eu m-am întors șovăitoare.

El a întins mâna și mi-am văzut pantofii atârnând între degetele lui.

Fir-ar probabil că-i lăsasem în mașină. Puteam să plec și fără ei. Nu era ca și cum aveam să-i mai port vreodată. Dar poate că îi voia Dody pentru cursul de salsa.

M-am apropiat timid de el, abia acum dându-mi seama cât de dur se simțea pietrișul sub tălpile mele goale.

El a zâmbit, afurisitul.

Când am întins mâna după pantofi, el și-a retras-o, fiind nevoită să mă apropii și mai mult. Am făcut încă un pas șovăitor, întinzând din nou mâna. De fiecare dată când făceam asta, el își trăgea brațul. Nu știa că era răutate curată să amăgești cu o pereche de pantofi frumoși o fată beată? Am bătut din picior frustrată, gemând pe când îmi înfigeam călcâiul în pietriș. Am resimțit durerea până în suflet.

— Au!

Vocea îmi era irascibilă.

El a chicotit și mi-a dat în sfârșit pantofii. M-a întors de umeri și m-a condus spre ușa din față.

— O să fii în regulă? a întrebat el.

— Nemaipomenit.

— Bine. Du-te și te culcă, Sadie.

Apoi s-a urcat înapoi în mașină și dus a fost.

Capitolul 12

O mulțime de piloți kamikaze îmi bombardau creierul fără oprire. M-am trezit cu o durere cumplită de cap, de parcă cineva îmi operase țeasta cu niște andrele ruginite. Când m-am întors pe-o parte, stomacului meu i-au trebui nu mai puțin de unsprezece secunde ca să vină din urmă. Amintirea purtării mele rușinoase din seara trecută m-a invadat. Plânsesem. Fusesem la restaurantul ăla drăguț, în rochia mea roșie, strâmtă, cu sandalele mele cu baretă, și îl lăsasem pe băiatul ăla stupid să mă facă să plâng. Ba nu, chiar mai rău de-atât. Lăsasem o zdreanță să mă facă să plâng. Mă făcusem completamente de râs. Un videoclip pe YouTube cu mine dansând goală cu o nevăstuică pe cap ar fi fost mai puțin umilitor.

Des probabil a crezut că am probleme la cap. Și ce? Eram doar vecini, nu? Nu era ca și cum dădeam o ceapă degerată pe ce credea el. Iar acum măcar nu trebuia să mă mai întreb dacă era atras de mine. Mi se spulberaseră toate șansele, scutind astfel o grămadă de timp și de efort.

Atunci de ce mă simțeam ca și cum corpul meu refuza un organ transplantat?

Afară, cerul superb de albastru și soarele strălucitor își băteau joc de mine. Era o nouă zi frumoasă. Împotriva voinței mele, am izbucnit din nou în plâns. Nu voiam încă o zi plină de aceleași rahaturi ca și ieri. Nu voiam să fiu singură. Dar nici nu aveam curajul să nu fiu.

— Mami?

Paige a deschis ușa de la dormitor și a aruncat o privire înăuntru.

Eu mi-am șters repede lacrimile fierbinți. Asta era! Nu eram singură! Îi aveam pe copii. Ei aveau să-mi aline bătrânețile, când aș fi început să umblu cu pantofi ortopedici și cu sutienul pe afară. Jordan avea să mă ia de la căminul Vârsta de Aur în

fiecare duminică și să mă ducă la biserică, apoi ne-am fi dus în parc, să hrănim rațele. Miercurea, aveam să port cardiganul meu gri-șobolan, iar Paige avea să mă ducă la cumpărături. Nu era un viitor foarte îmbucurător, dar mi-era suficient.

— Intră, scumpo, am spus eu sfârșită.

Ea a țâșnit înspre mine, exuberanța ei căscând și mai mult prăpastia dintre vitalitatea ei și alunecarea mea iminentă înspre bătrânețea mizerabilă. S-a urcat în pat și peste mine, lovindu-mă cu genunchiul în stomac și făcând astfel durerea să se întoarcă.

— Te-ai distrat la întâlnirea cu Des? a întrebat ea.

— Da, scumpo.

N-avea rost să-i spun adevărul, de vreme ce nu era absolut necesar. Lasă să mai fie prințesa din povești o vreme.

— Ce-ați făcut?

— Am luat cina la un restaurant.

— Ați mâncat macaroane cu brânză? a vrut să știe, începând să se joace cu franj urii de la una dintre pernele de pe pat.

— Nu, pește.

Ea a strâmbat din nas.

— Îh, nu-mi place peștele. Ai mâncat înghețată la desert?

— Nu.

— Hmm.

S-a uitat apoi la fața mea.

— De ce ai ochii umflați?

Eu am început să-i frec cu ambele mâini.

— Sunt doar obosită.

— De ce ești obosită? E dimineață.

Să-i răspund că din cauza tatălui ei, care e un bărbat jalnic și care mi-a distrus orice perspectivă asupra vieții? Sau că mă îmbarcasem în Expresul Singurătății, cu un bilet dus spre Orașul Singuraticilor? Sau, și mai bine, s-o avertizez că,

indiferent cât de mult ar pretinde un bărbat că o place, tot o să se uite după alte femei?

— O, n-am un motiv anume, am zis eu. Unde-i Jordan?

— E jos, se uită la Fontaine cum face yoda.

— Ce?

Vă rog, spuneți-mi c-a vrut să zică altceva.

Paige și-a ridicat brațele în aer, bătând din palme deasupra capului, apoi coborându-le ușor până în dreptul stomăcelului.

— Exercițiile în care te apleci. Yoda.

— A, yoga. Bine. Mami trebuie să se îmbrace acum. De ce nu te duci jos? Vin și eu într-un minut.

Am dat la o parte păturile și am tras adânc aer în piept.

— Putem să mergem să înotăm?

— O să vedem, scumpo. Mami nu se simte prea bine.

— Des spune că pare o zi bună pentru înot.

Stomacul meu îndurerat aproape că mi-a ajuns în gât.

— Când a spus asta?

— De dimineață.

— Ai vorbit cu el de dimineață?

Neuronii au început să-mi țâșnească prin creier în toate direcțiile, fără să facă vreo conexiune logică.

Paige a încuviințat din cap, buclișoarele venindu-i în față.

— Când de dimineață?

Ea s-a dat jos din pat.

— Când ne luam micul dejun pe terasă și el a trecut la alergat.

Numai instinctul matern m-a împiedicat să-mi apuc prețioasa fiică și să încep s-o scutur de umeri.

— Ce-a mai zis?

Interpretând literalmente întrebarea mea, mi-a răspuns:

— A zis așa: „Bună, Paige. Salut, Jordan”. După, cred că a spus: „Cum merge, Fontaine? și după a spus o glumă de oameni mari, pe care n-am putut s-o aud.

— De unde știi că era o glumă de oameni mari?

— Pentru că l-am întrebat ce era așa amuzant și ei mi-au spus că e o glumă de oameni mari.

Iată. Asta fusese. Cel puțin, fusesem scutită de rușinea de a fi de față.

— E încă aici?

Paige a scuturat din cap și s-a îndreptat spre ușă.

— Nu. Ne vedem mai târziu.

A plecat cu o fluturare din bucle. Eu m-am ridicat în capul oaselor, cu mare efort, încercând să-mi amintesc ultimele douăzeci și patru de ore și temându-mă că următoarele douăzeci și patru aveau să fie cu mult mai rele.

Am tras pe mine niște pantaloni largi și un tricou uriaș și am încercat să mă spăl pe dinți. Era mai greu decât de obicei să fac spumă din pasta de dinți. Poate pentru că gura îmi era uscată de parcă aș fi dormit toată noaptea cu un aspirator în ea.

Am coborât tiptil la parter, auzind un murmur de voci venind de pe terasă. Dacă aș fi putut să ajung la cafea și la ibuprofen înainte să mă vadă careva, poate aș fi reușit să le iau și să mă furișez înapoi în cameră. Dar, de cum am atins cu degetul mare podeaua din lemn, Fontaine a sărit ca un paparazzo pe cea mai nouă vedetă adolescentă.

— Stai așa, pisicuțo! Aici erai!

Eu m-am strâns toată, corpul meu încă crezând că se poate ascunde, în ciuda vitezei de reacție cumplit de lente. Nu observasem până acum ce voce ascuțită are Fontaine. Oare așa fusese dintotdeauna? Putea să sperie și liliecii cu țipătul ăla.

A intrat în bucătărie, îmbrăcat cu niște colanți scurți de ciclism și un tricou elastic de culoarea arahidelor.

— Cum a fost întâlnirea de aseară?

— Ce glumă bună, am zis eu, întinzând o mână tremurătoare după cana de cafea.

El a încruntat din sprâncenele lui negre.

— Ce-nseamnă asta?

— Deja știi că m-am făcut de râs.

Sprâncenele încruntate s-au ridicat.

— Despre ce vorbești? Ce s-a întâmplat?

Am pus cafetiera înapoi în aparat și am băut o înghițitură zdravănă. Mă ardea pe gât, și totuși nu mi-a lăsat nicio senzație umedă. M-am uitat la Fontaine cu ochii mei injectați.

— Nu ți-a spus Des?

Fontaine a scuturat din cap, bretonul bălăngănindu-i-se dintr-o parte într-alta. A tras un scaun și s-a așezat.

— Nu, nu mi-a spus, așa că ai face bine să-mi spui tu!

Era posibil ca Des să nu fi făcut publică umilința mea? Richard ar fi făcut un caz uriaș dintr-o asemenea ocazie. Îi plăcea la nebunie să repete povestioarele ratărilor mele. Ca atunci când mi-a scăpat un pârț teribil de puternic în timpul unei slujbe de înmormântare, tocmai când preotul întrebase dacă are cineva ceva de împărtășit. Sau ca atunci când am ieșit la cină cu șeful lui Richard, iar eu am descoperit că aveam toată mâneca murdară de căcuță de la Jordan.

— Nu ți-a zis Des nimic?

Fontaine a bătut cu palma în masă de nerăbdare.

— Nu a spus decât că v-ați simțit bine. Deci, care e varianta ta?

— Am plâns.

— Ce-ai făcut?

— Da. M-am smiorcăit ca o fetiță.

Puteam foarte bine să recunosc verde-n față.

Fontaine s-a plesnit cu ambele mâini peste obraji, îngrozit de-a dreptul.

— De ce? De ce-ai făcut una ca asta?

A doua gură de cafea nu m-a mai ars atât de tare pe gât, acum, că era deja amorțit de la ultima

înghițitură.

— O… aș zice că 30% de la sake, 70% din cauză că m-a prezentat unei zdrențe superbe drept „*doar o vecină*”.

Fontaine a tras aer în piept printre dinții încleștați.

— Nenorocitul.

Eu am încuviințat din cap.

— Știu.

Dody a dat buzna în bucătărie, purtând o tunică galbenă din mătase.

— Bună dimineața, soare! Cum ți-a fost seara?

— Acum discutam despre asta, a spus Fontaine. Se pare că Sadie, aici de față, a avut o ușoară cădere nervoasă.

— N-a fost chiar atât de ușoară, am zis eu.

— Nu glumește. Am fost de față, a strigat și Jasper, coborând câte două trepte o dată.

Minunat. Acum puteam împărtăși cu toții detaliile post-mortem ale serii trecute.

Jasper a sărutat-o pe Dody pe obraz, i-a dat un bobârnac în ureche lui Fontaine, iar mie mi-a adresat o strâmbătură. Apoi și-a turnat o cană de cafea.

Fontaine și-a pus coatele pe masă și și-a împreunat degetele.

— În regulă. Să-i dăm drumul. Care-i treaba?

Eu am ridicat din umeri și am scuturat din cap.

— Am băut prea mult. M-a prezentat drept vecina lui. Am început să plâng. N-o să mă mai invite în oraș a doua oară. Ce mai e de spus?

Fontaine s-a încruntat.

— Când spui că ai plâns, ți-a curs o lacrimă delicată pe obraz sau s-a lăsat cu gâfâit, sughițat și grimasele care te bagă în sperieți?

— Aș zice că a fost o combinație între astea două, a răspuns Jasper.

— Ba nu! N-a fost așa rău.

— Sadie, ți-ai șters nasul cu fața de masă.

— Ba nu! Era șervetul!

— Ba nu era, crede-mă Ai tras de fața de masă. Des a trebuit să țină de pahare ca să nu se verse.

O, Doamne! *Era* posibil să te simți mai prost de atât? Nu-mi aminteam nimic din toate astea!

Dody m-a îmbrățișat strâns și m-a bătut ușor pe spate.

— Nu-ți face griji, scumpo. Se mai întâmplă. Des o să înțeleagă. Ți-ai amintit măcar să-i gâdili vulturul[11]?

— Poftim? am exclamat eu.

— Egoul, a făcut Fontaine, traducând pentru noi.

— Ăă, da, cred.

— N-are cum să fi fost atât de rău. Des a trecut pe aici de dimineață, a spus Fontaine, încuviințând din cap.

— Poate că voia să vadă cadavrul, m-a necăjit Jasper.

Eu l-am ciupit de braț.

— Nu-mi ești de niciun ajutor!

— Nici nu încerc.

— Se vede!

Jasper a început să râdă, depărtându-se cât să nu-l mai pot ajunge.

— Bine, bine. O să fiu drăguț cu tine. Nu a fost chiar *atât* de rău aseară.

— Nu a fost? Să înțeleg că nu mi-am șters nasul cu fața de masă?

— O, ba da. Chiar ai făcut asta. Dar mă gândesc că Des a găsit faza drept amuzantă.

— Da?

Fontaine nu era deloc convins.

— Mie mi se pare dezgustător.

— De parcă tu nu ai făcut ceva mai rău de atât, l-am provocat eu.

— Hei, nu discutăm despre ce decid de bunăvoie doi adulți să facă în intimitatea propriului dormitor sau într-un lift. Iar eu nu mi-am suflat niciodată nasul în fața de masă a unui restaurant.

— Nu mi l-am suflat. Mi l-am șters, începeam să-mi amintesc.

Jasper a înclinat aprobator din cap.

— Mai degrabă și l-a șters decât să și-l sufle.

— Vezi?

— Sunt confuză, a spus Dody. De ce ai plâns?

— Pentru că m-a prezentat drept vecina lui.

Jasper a pufnit.

— Păi ești vecina lui, cap sec. De când e asta o insultă?

— Tu nu înțelegi, m-am bosumflat eu.

— Să știi că nu.

— Mi-e teamă că nici eu nu înțeleg, scumpo. De ce te-a supărat asta? a întrebat Dody.

Doamne, ce era în neregulă cu oamenii ăștia?

— Lăsați-o baltă, nu mai contează acum. Pentru că Des e atât de…

Mi-am fluturat mâinile prin aer, de parcă vorbele potrivite pluteau nevăzute în jurul meu, iar eu nu le puteam prinde.

— Iar eu sunt atât de… în fine, e mai bine așa, am încheiat eu hotărâtor.

Am privit în jur, să văd dacă înțelesese cineva ce voisem să spun.

Dody m-a dojenit:

— Vai! Domnișoară, crezi că în ziua aia ploioasă, când m-am urcat în mașina lui Walter pentru prima oară, nu aveam emoții? El era matur și cu un aer nonșalant, iar eu eram o slăbătură de fată, udă leoarcă, într-o rochie de căpătat și cu pistrui din cap până-n picioare. Știi, n-am fost dintotdeauna atât de împlinită!

Și-a dus mâna la păr, scoțând un bigudiu roz din spumă.

— Dar mi se pusese pata pe el și nimic nu ar fi putut să mă oprească.

Fontaine și Jasper și-au zâmbit unul altuia. Mai auziseră povestea asta.

— M-a condus acasă în ziua aia și îți zic că s-a întors și în următoarea, și în următoarea, și tot așa.

Și știi de ce?

Eram tentată să răspund: „Pentru că unchiului Walter îi plăceau sânii mari”?

Dar Dody a continuat:

— Pentru că a spus că eram cea mai veselă față pe care a întâlnit-o vreodată. Era fericit când era cu mine, pentru că și eu eram fericită. Spunea că poate vedea un cer senin și pe fundalul unui nor-ciupercă, ce-o mai fi însemnând și asta. Așa că, pe atunci, poate nu eram cea mai drăguță, cea mai deșteaptă și nici cea mai bogată, dar îl făceam fericit. Așa că s-a căsătorit cu mine.

— Mă bucur pentru tine, Dody. Dar eu nu sunt genul acela de persoană. Și, oricum, nimic din toate astea nu mai contează acum. Plec la sfârșitul verii, așa că, chiar dacă mi-ar fi plăcut de el, iar lui i-ar fi plăcut de mine, ce rost are?

Ea mi-a vârât un deget în față:

— Glenville nu e atât de departe, domnișoaro. Te folosești de asta drept scuză. Găsești scuză pentru orice, dar niciun motiv bun.

— Deci tu crezi c-ar trebui să mă prefac fericită ca Des să mă placă? Asta sună a *Neveste perfecte,* nu ți se pare?

— Nu, prostuțo. Nu te preface că ești fericită. *Alege* să fii fericită!

Nu avea nicio noimă. Nu puteai să alegi fericirea. Era un noroc chior. Fie te întâlneai cu ea, fie nu.

— Dody, nu e atât de simplu.

— Ba da, este. Doar tu faci să fie complicat.

M-am uitat înspre verii mei, sperând să-mi vină în ajutor. Jasper a scuturat din cap și a plecat, iar Fontaine a încuviințat, cu buzele strânse aprobator.

Dody m-a bătut încă o dată pe umăr.

— Știi vorba aia, scumpo: Când viața îți dă portocale, fă suc[12]!

Poate că sora mea avea să înțeleagă despre ce vorbeam. Penny se pricepea destul de bine la lucrurile astea.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, a bombănit ea în telefon, trage-ți-o odată cu cineva!

— Ăsta e sfatul tău?

M-am trântit pe pat, cu picioarele pe perete, poziția standard de vorbit la telefon cu Penny.

— Da! Serios, Sade! Toată chestia asta cu sufăr-atât-de-mult, o-soțul-meu-m-a-înșelat e atât de învechită. Richard era un ticălos. *Treci peste!* Serios acum, și ce dacă Des ăsta a ieșit cu blonda de la restaurant? Nu a fost cu ea seara trecută. Te-a scos pe tine în oraș, deci a fost evident că voia să fie cu tine.

— Dar se dădea pe față la el și el a lăsat-o. Chiar în fața mea.

— Și ce trebuia să facă? S-o pocnească?

— Ar fi putut măcar să mă prezinte pe nume. Dar, în fine. Am făcut o încercare. Nu are rost să continui să mă întâlnesc cu el.

— De ce? Pentru că nu vrei să te căsătorești a doua oară? E în regulă, dacă nu vrei. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să mai ieși cu niciun bărbat niciodată. Asta e stupid!

Am bătut cu picioarele în perete.

— Tu ești stupidă!

În cele din urmă, Penny a râs.

— Nu, tu ești stupidă, pentru că te porți de parcă fiecare întâlnire este un interviu pentru următorul tătic al copiilor tăi. Chiar trebuie să despici firul în patru? Ieși în oraș, distrează-te și nu-ți mai face tot timpul griji! Mă obosești.

Era unanim. Toată lumea din familia mea, inclusiv eu, credea că sunt o idioată.

Capitolul 13

De când mi-am instituit abilitățile organizatorice de expertă în bucătăria lui Dody, strânsul vaselor era floare la ureche. Acum, dacă-i puteam face să adopte și sistemul meu de etichetare a rafturilor din frigider, viața ar fi fost încă și mai ușoară. Dar se părea că nu prea le păsa. L-am certat pe Fontaine când a pus borcanul cu muștar de Dijon lângă cartonul cu ouă de la găini nestresate, hrănite cu grăunțe adevărate și crescute în ritm propriu.

— Hei, uite! Am bătut cu degetul pe eticheta raftului potrivit. Scrie chiar aici: *condimente.* Muștarul este un condiment.

El s-a scărpinat la nas cu degetul din mijloc.

— Cuvintele TOC[13] îți zic ceva?

— Alea nu sunt cuvinte, sunt litere. Și tu mi-ai spus să mă apuc de organizat.

— Habar n-am avut ce câmp minat o să creez.

— Pune muștarul unde trebuie și nimeni n-o să fie rănit. Bine?

— Cu o singură condiție. Să-l suni pe Des.

— Asta e extorsiune.

— Extorsiune, persuasiune, cum vrei. Probabil crede că ești supărată pe el.

Fontaine a pus un borcan de castraveți murați lângă laptele de soia doar ca să mă scoată din sărite.

Eu am mutat murăturile pe raftul de murături.

— Sunt supărată. A fost umilitor. Doamne, Fontaine! Era ca și cum nu-și mai aducea aminte cum mă cheamă.

— Poate că încerca să te protejeze. Poate că tipa aia era o psihopată care ar fi venit după tine cu o macetă.

— Spaghete? Cine mănâncă spaghete? Doar ce am stat la masă, a intervenit Dody, intrând în sufragerie împreună cu Paige și Jordan.

— Eu vreau tort la desert. Nu masghete, a spus Jordan bosumflat.

— Vezi ce-ai făcut? a zis Fontaine.

— Sună-l!

Mi-am acoperit ambele urechi.

— La ta, la. Nu te aud.

— Vrei să-l suni pe tati, mami? Mergem mâine la el? a întrebat Paige.

Așa trebuia, da. Dar el nu sunase să confirme, așa că nu puteam fi sigură. Lui Richard nu-i plăcea să fie legat de asemenea detalii neimportante, cum ar fi promisiunile făcute propriilor copii. Plus că încă era supărat pe mine pentru că stăteam aici împreună cu Fontaine.

— O să-l întreb, Paige. Îl sun chiar acum.

— Alo? a răspuns Richard pe un ton tărăgănat.

— Bună, Richard. Sunt Sadie. Voiam să știu dacă a rămas să aduc copiii mâine.

Dacă reușeam să mențin conversația asta scurt și la obiect, poate că n-am fi sfârșit certându-ne.

— A, da. Chiar voiam să te sun.

Eram pregătită. Uite cum venea anularea planurilor cu o scuză deplorabilă, ca de exemplu, că trebuia să doneze un rinichi în ziua aia sau că șeful lui îl trimitea în Barbados.

— Ascultă, vreau să-mi cer scuze că m-am enervat pe tine data trecută. Fontaine are dreptul să stea unde vrea el. Iar dacă nici copiii nu se sperie de el sau altceva, bănuiesc că n-ar trebui să-ți scurtezi vacanța din cauza asta.

Am luat telefonul de la ureche și l-am cercetat cu atenție. Trebuia că era de jucărie, dorințele mele închipuite formulând cuvinte rostite pe vocea lui Richard. El era de părere că cerutul scuzelor e pentru fătălăi. (Expresia lui, nu a mea.) Dar telefonul era cât se poate de adevărat. L-am pus înapoi la ureche.

— Richard, te-a pus un terorist să spui asta? Ai o armă ațintită la tâmplă?

El a chicotit.

— Nu. Dar m-am examinat mult în ultima vreme. Am obosit să mă cert cu tine tot timpul și aș zice că nu a fost corect din partea mea – cu statul la Dody. Vreau să spun, e vorba doar de câteva luni, nu? Și mi-ai promis că Fontaine se poartă frumos, așa că sunt în regulă cu asta.

M-am prăbușit grămadă pe podea. Oare chiar vorbea serios? Era o schimbare de atitudine de 180 de grade.

— Richard, asta e… atât de înțelegător din partea ta.

— Mda, poate că un câine bătrân poate învăța totuși trucuri noi, nu? M-am tot dus la psihologa asta, știi, și m-a învățat o groază de lucruri. Ar trebui să fii mândră de mine.

Mi-am mușcat limba. Și ce dacă se culca cu psihologa? Dacă ea putea face din el un om mai bun, atunci fie. Oricum nu era treaba mea.

Richard a continuat:

— Îți mai zic ceva, doar ca să-ți dovedesc că vorbesc serios. Ce-ai zice să mă lași să vin eu să-i iau de data asta? Pot s-ajung în Bell Harbor până-n prânz și îi duc la casa fratelui meu, Chet, pentru câteva zile. Mă gândeam să-i țin puțin mai mult de data asta, dacă nu te deranjează. Am câteva zile de concediu rămase și mi-e un dor nebun de P și J.

Mi-am prins capul cu mâna. Să fiu a naibii, asta era de meganecrezut! Extratereștrii puseseră stăpânire pe corpul fostului meu soț și, cumva, procesul îl transformase într-o ființă umană. Am simțit cum mă topesc pe dinăuntru. Mă simțeam ametită și moale ca o cârpă. Dody îmi tot spunea să uit și să iert. Dacă se dădea în sfârșit pe brazdă, poate că acum era momentul să pun acel sfat în aplicare.

— Copiii sunt nerăbdători să te vadă, Richard. Și sunt sigură că or să se bucure de cele câteva zile în plus. Ești sigur că nu te deranjează să-i iei?

— Nu, nu e o problemă. Chiar îmi e în drum. Numai să nu uiți să le împachetezi și vestele de

salvare, în cazul în care mergem cu barca lui Chet.

— Sigur, s-a făcut.

Devenea oare și conștient de normele de siguranță? M-am uitat pe fereastră, așteptându-mă să văd vreun porc care zboară.

— Super. Mulțumesc, Sadie. Apreciez mult că ești atât de înțelegătoare. O să fie acolo și Chet cu copiii lui. O să mergem la pescuit și o să punem cortul, cum obișnuiam să facem când eram o familie. Chiar de-abia aștept.

După ce ne-am luat la revedere, am închis telefonul și m-am așezat pe podea cu picioarele încrucișate, până când m-a găsit Jordan.

— Mami, ce faci acolo? Ne ducem la tati?

— Da, puiule, vă duceți. Și cred că o să vă distrați de minune.

Capitolul 14

A doua zi, Richard a fost într-un du-te-vino continuu, de-ai fi zis că era băiatul care livrează pizza. A ajuns la timp, a fost politicos și cordial și i-a urcat pe copii în mașină fără urmă de dramatism.

— Nu știu ce să zic, Dody. Crezi că pune ceva la cale? am întrebat eu după ce Richard a plecat.

Dody a scuturat încet din cap.

— Întotdeauna să le acorzi oamenilor prezumția de nevinovăție, dragă. Dar, trebuie să recunosc, e un lup pe care nu l-am crezut în stare să-și schimbe năravul.

Mi-am mușcat buza și, pe când intram în camera de zi, am cântărit sumedenia de posibilități dubioase. Poate că voia să-i răpească pe copii și să-i treacă granița? Nu, nu putea agăța gagici cu doi copii pe bancheta din spate. Plus că îi ura pe canadieni. Poate că îi ducea la cine știe ce tabără creștină și avea să mi-i aducă înapoi niște sfinți? Nu, Richard și religia nu se împăcau deloc bine. Prea multe reguli referitoare la monogamie. Oricât am încercat, n-am putut să-mi dau seama. Așa că poate, doar poate, chiar era sincer de data asta.

— A plecat progenitura Satanei? a întrebat Fontaine, venind de pe terasă.

— Sper că te referi la fostul meu soț și nu la adorabilii mei copii.

— Da, cum spui tu. Deci, ai rămas fără copii acum ai? Ai chef de niște vești bune?

Am încuviințat din cap, luând un pămătuf de șters praful din cămară și trecându-l peste un raft.

— Doar ce am vorbit la telefon cu Kyle. S-a dus la petrecerea de casă nouă a lui Owen și Patrick și, aparent, au fost încântați de ce treabă bună ai făcut pentru ei săptămâna trecută. Iar acum o grămadă de alți prieteni de-ai lor vor să te angajeze! Și ghici ce?

— Ce?

Brațul mi-a încremenit în aer, un vălătuc de praf plutind deasupra bibeloului de porțelan cu Abraham Lincoln al lui Dody.

— Vreo doi dintre ei vor ca eu să mă ocup de reamenajare. În același timp. Nu e fantastic? Tu și cu mine, să lucrăm împreună. Gândește-te numai, plăcințico! Acesta ar putea fi începutul unui parteneriat mii-nuu-nat, nu crezi? Decorăm, organizăm. Suntem decorganizatori! Am putea să ne facem firma noastră, împreună cu Kyle, firește.

Fontaine a început să măsoare camera cu pașii, ținând mâinile în aer, ca și cum ar fi vrut să cuprindă toate acele idei fabuloase care erau pe cale să dea pe afară.

— Avem nevoie de un nume. Ceva deștept, care să prindă.

A pocnit din degete și s-a întors încă odată cu fața spre mine.

— Sfinte Sisoe, am găsit! Stash-in-Fashion!

Am fluturat pămătuful de praf peste fața președintelui Lincoln.

— Stai așa, Fontaine. Sunt niște vești bune, într-adevăr, dar nu te entuziasma prea tare. Vreau să spun că trebuie să mă gândesc bine mai întâi. Nu sunt pregătită să mă apuc de așa ceva.

Ochii lui Dody au licărit. A bătut din palme, izbucnind:

— O, voi doi o să fiți atât de fericiți împreună! Am sperat și am tot sperat să apară ceva care să te facă să rămâi aici, draga mea.

Am scăpat pămătuful și aproape că l-am dărâmat pe Cinstitul Abe de pe piedestalul lui.

— Poftim? Haide, Dody, nici măcar nu vorbeam despre asta.

— Nu chiar, dar gândește-te, dacă te-ai muta aici, copiii ar putea merge pe jos la școală. Poteca din spatele curții mele duce direct la școala primară. Deja am vorbit cu directoarea. Mergem împreună la cursul de pictură pe sticlă. Și ați putea

locui aici. Fontaine o să se întoarcă cât de curând la el acasă, Jasper e mai tot timpul la Beth, așa că e loc destul. O, Sadie, mi-ar plăcea așa mult să vă mutați aici!

Aș fi izbucnit în râs dacă nu ar fi fost totul atât de caraghios.

— Îți bați joc de mine cu toată treaba asta, Dody? Nu mă pot muta aici.

— De ce nu? au sărit Fontaine și Dody într-un glas.

I-am privit lung o clipă, așteptând să vină partea cu „ha, te-am prins!”. Dar n-a venit.

Dody s-a așezat pe canapea.

— Dar am crezut că-ți place aici, draga mea.

M-am așezat lângă ea, în timp ce Fontaine și-a reluat mersul prin încăpere, mușcându-și degetul mare și manichiurat.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, Dody. Adică, îmi place aici, dar viața mea este acolo, în Glenville.

— Dar nu ești mai fericită aici decât acolo?

— Compari merele cu perele, Dody. Firește că sunt mai fericită aici. Sunt în vacanță. Dar Glenville este căminul meu, am zis eu, începând să aranjez teanc revistele de pe măsuța de cafea.

— De ce? Ce te așteaptă acolo, în afară de o casă care e prea mare?

— Ei bine, Penny, mama, prietenii mei.

Chiar atunci mi-am dat seama că niciunul dintre așa-zișii mei prieteni nu mă sunaseră de săptămâni bune ca să vadă ce fac ori măcar ca să îmi spună ultima bârfă. Iar de fiecare dată când mă întorceam în oraș ca să las copiii, niciunul dintre ei nu era vreodată dispus să luăm prânzul ori să bem o cafea. Fusesem cumva exclusă din cercul lor și nu știam eu?

Dody a scuturat din capul ei încăpățânat.

— Penny călătorește mult, iar mama ta e ocupată pe veci cu comitetele ei. Chiar tu mi-ai spus asta.

Într-adevăr, Penny călătorea mult, dar avea să rămână însărcinată în curând și voiam să fiu pe aproape când se întâmpla asta.

— În regulă, dar cum rămâne cu Richard? Ar trebui să se fâțâie cu mașina întruna ca să-i ia și să-i aducă pe copii.

— Stash-in-Fashion, Sadie! Nu-ți place la nebunie cum sună? a strigat Fontaine în gura mare. Încă putem s-o facem, chiar dacă te întorci acasă.

— Taci din gură, Fontaine. Trebuie să se mute aici.

Dody m-a bătut ușor pe mână.

— Glenville aparține de trecut. Dar cred că Bell Harbor este viitorul tău. Ar trebui să ne consultăm cu Madame Margaret. Ea o să-ți spună ce ai de făcut.

Am sărit în sus de pe canapea.

— Nu, Dody! Nu o să las o clarvăzătoare nebună să decidă unde să locuiesc. Cât privește parteneriatul nostru, Fontaine, poate ar fi amuzant să lucrăm la proiectul ăsta împreună, dar va trebui să mă mai gândesc.

Capitolul 15

Să mă mut în Bell Harbor? Ce idee ridicolă! Trebuia să-mi alung din minte gândul ăsta fără întârziere. Puțină singurătate pe plajă avea să-mi liniștească agitația interioară. Păcat însă că nu puteam avea parte de așa ceva. De cum mi-am întins prosopul albastru cu dungi pe nisip, Dody și Fontaine și-au făcut și ei apariția. Au coborât cu zgomot scările terasei, încărcați cu umbrele, scaune pliante și lăzi frigorifice. Dody purta pălăria ei roșie de soare și un costum de baie cu margarete. Jasper a venit și el douăzeci de minute mai târziu, împreună cu trei dintre prietenii lui deșirați, fiecare ducând câte o parte dintr-o plasă de volei. Probabil că nu văzusem invitația la petrecerea de pe plajă, dar se pare că eram singura.

Până la prânz, pe plaja noastră se îngrămădiseră vreo duzină de oameni. Kyle era și el acolo, dat bine cu ulei și arătând ca un model de lenjerie de la Calvin Klein. Cea mai bună prietenă a lui Dody, Anita Parker, venise cu niște ochelari de soare mov și cu o bere învelită într-o cămășuță cu pene în mână.

— Bună, Anita, am zis eu. Mă bucur mult să te văd din nou.

— Și eu mă bucur să te văd, Sadie. Dody mă ține la curent. Îmi pare rău să aud despre soțul tău bun de nimic.

A sorbit zgomotos din bere cu paiul.

Eu am schimbat o privire cu Fontaine.

— Mulțumesc. Îmi pare rău că pisica ți-a mâncat pasărea.

— Vai, a fost groaznic, trebuie s-o recunosc. Un adevărat măcel! Numai pene și smocuri de blană, iar eu n-am putut face nimic ca să-l opresc. Ia aminte, nu dau vina pe pisică. A fost autoapărare. Păsăruica era mereu rea cu ea, dar nu mă așteptam să se ajungă la asta. Acum stăteam pe canapea,

urmărind o emisiune la TV, și în câteva secunde mai târziu m-am trezit că papagalul a luat-o razna și că ciugulește din biata mea pisicuță bătrână.

Fontaine și-a dat ochii peste cap, dar, înainte să formuleze un răspuns care mai mult ca sigur era grosolan de nepotrivit, l-am tras de tricou și l-am târât până pe treptele de la terasă, unde ne-am prăbușit amândoi grămadă, râzând în hohote.

— Ce-i așa amuzant? l-am auzit pe Des întrebând din spatele meu.

Râsul mi-a pierit numaidecât. De unde naiba apăruse? Nici nu îl văzusem venind! Brusc, am simțit nevoia acută de a suge o parte din corp la interior și de a scoate o alta la înaintare. Chiar dacă eram supărată pe el, nu voiam să arăt durdulie în costumul meu de baie.

Fontaine a ciripit ca o pasăre și a început iarăși să râdă, însă de data asta râdea de mine.

Mi-am dus mâna streașină la ochi și am ridicat privirea spre Des.

— O, bună. Nimic. Pisica doamnei Parker i-a mâncat papagalul. A fost mai amuzant când a spus-o ea.

— Mhm.

S-a scărpinat absent în cap și a privit în jur. Părea să evite contactul vizual.

— Fontaine, poți să ne lași singuri un minut?

— Cum să nu, cowboy!

Fontaine a sărit în sus și dus a fost, înainte s-apuc să-l trag iarăși de tricou. Era un susținător groaznic.

Des s-a așezat pe o treaptă lângă mine și și-a dres vocea. Și-a împreunat mâinile și a început să-și bată iute degetele mari unul de celălalt.

Eu m-am lăsat pe spate.

— Cum îți mai merge, vecine?

Voiam să par indiferentă, dar nu aveam cum să-mi ascund iritarea din voce. Aș fi putut foarte bine să-i zic: „Cum îți mai merge, nemernicule?”

El a chicotit, lăsându-și capul în jos pentru o clipă.

— Cred că-ți datorez niște scuze.

Scuze? Mi-am frecat locul unde obișnuise să fie verigheta.

— Te-am avertizat în privința sake-ului, a zis el. Dar presupun că ar fi trebuit să insist mai mult. Nu mi-am dat seama cât de rău te-a luat până când nu a venit agenta aia de recrutare. După care ai început să plângi. Atunci mi-am dat numaidecât seama.

Ceva a început să-mi bâzâie în cap.

— Cine?

— Reilly, cea care recrutează medici. Mă bate la cap de săptămâni bune să accept un post de lungă durată în Bell Harbor. I-am spus că nu sunt hotărât încă, dar nu renunță. Ăsta e motivul pentru care nu te-am prezentat. Ți-ar fi făcut și ție capul calendar.

Vârtejuri mici de nisip mi se încolăceau pe la picioare. O pasăre albă zbura deasupra. Valurile continuau să mângâie țărmul și, pretutindeni în jur, auzeam oameni vorbind și râzând. Nimic nu părea diferit față de cum era acum zece secunde. Și totuși nimic nu mai era la fel. Pe măsură ce prindeam mai bine înțelesul cuvintelor lui Des, am început să mă simt ușoară, imponderabilă, precum cineva care sfidează gravitația. Bâzâitul s-a întețit, în loc să se domolească.

— Recrutări de personal ai zis?

Des a încuviințat din cap.

— Da. Stan Pullman a hotărât să se pensioneze și să se mute în Arizona, așa că spitalul vrea să-i țin locul până când îi găsesc un înlocuitor.

S-a întors spre mine, zâmbind:

— Asta încercam să-ți explic la restaurant, dar deja începusei să plângi. Apoi a apărut Jasper și m-am rușinat.

Gravitația a mai scăzut cu un nivel. Aproape că mă ridicam de pe treaptă.

— Te-ai rușinat?

El a încuviințat din cap.

— De obicei nu fac femeile să plângă decât la a treia sau a patra întâlnire. Ăsta a fost un nou record pentru mine.

Ziua asta era din ce în ce mai bună. Mai întâi, Richard s-a arătat politicos, eu am aflat că aveam o slujbă, dacă o voiam. Iar acum Des își cerea scuze? Și îmi spunea că femeia aia era un agent de recrutări de personal? Era oare posibil? Bănuiesc că putea și să mintă, dar de ce s-ar fi deranjat?

— Părea teribil de… prietenoasă.

Des a privit înspre apă.

— N-am să te mint, Sadie. Am ieșit de câteva ori, dar nu e chiar genul meu.

— Superbă nu e genul tău?

— Îngâmfată nu e genul meu.

Eu mi-am încrucișat brațele la piept. Nimeni nu mă făcuse îngâmfată. Măcar cu atât puteam să mă laud și eu. Și poate că Penny avea dreptate. Ar fi putut să fie cu blonda aia, dar ieșise cu mine în schimb. Pentru prima oară, eram și eu cealaltă femeie.

— M-am făcut de râs seara trecută, am zis eu în cele din urmă. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

El a scuturat din cap și a chicotit.

— Nu, nu e nevoie. Știu ce efect are sake-ul asupra mea, așa că ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie prea puternic pentru tine. Plus că ai băut cam un galon.

Eram încă mahmură, acum, că mă gândeam.

— Ce efect are asupra ta?

— Ei bine, să vedem. O dată m-a făcut să susțin că urinatul în public ar trebui să fie un drept constituțional. Aproape că am fost deportat pentru asta. Altă dată m-a făcut să șterpelesc un semn de circulație chiar din fața secției de poliție. Cred că poza mea încă se mai află pe panoul micii închisori comunale din nordul Illinoisului.

— Serios?

Dacă era adevărat ce spunea, poate că mica mea criză de plâns nu fusese un șoc atât de mare până la urmă. Era posibil să fi reacționat exagerat? Eu?

Am zâmbit și pe dinăuntru, și pe dinafară. Să stau lângă Des, încălzită de lumina soarelui și de înțelegerea lui, era o senzație plăcută. Pur și simplu încântătoare, cum ar spune Dody. Pentru prima oară în ultimele două zile, puteam să respir fără să mă doară în capul pieptului.

Des și-a pus ochelarii de soare pe cap. Ochii lui, chiar și cel vânăt, erau luminoși, frumoși și fermecători. Brusc, m-am trezit că am rămas mută și cu respirația tăiată. Am zâmbit prostește, neavând nimic inteligent de spus. Mi-am apăsat genunchii strâns unul de celălalt.

Des a scos un sunet ciudat din gât și și-a întors capul.

După vreun minut, am spus:

— Ei bine, în orice caz, n-am fost în cea mai bună formă. Îmi pare rău că ți-am stricat seara.

— Și mie. Motiv pentru care, știi, mă gândeam, poate ar trebui să…

Nisipul mi-a sărit în față, pe când o minge de volei mi s-a izbit de picioare, a sărit și m-a lovit în obraz.

— O, hei, Sadie! Îmi pare rău! a strigat Jasper, râzând.

A luat mingea, făcând un semn din cap către Des:

— Ai grijă, omule, că e plângăcioasă.

Am încercat să mă scutur de nisip, dar se lipise așa cum se lipește părul Grăsanului de pantalonii negri. Des m-a ajutat să mă ridic.

— Vino, să te clătim cu puțină apă. Sper să nu ajungem amândoi cu ochii vineți.

Și uite așa ne-am bălăcit în lac ca niște puști de șaisprezece ani care jucau leapșa pe plajă. Mica Sirenă nu se distrase în viața ei atât de bine. Valurile mă împingeau în el, iar eu le lăsam, bucurându-mă din plin de senzație. Când un val

înspumat mai puternic m-a aruncat la pieptul lui, Des m-a prins de mijloc și m-a ținut acolo. Preț de-o clipă scurtă și ispititoare, am crezut că o să mă sărute. Dar el și-a plecat doar capul spre urechea mea și mi-a șoptit:

— Doamne, mă termini.

Apa a început să fiarbă.

∵

În cele din urmă, ne-am întors pe plajă, iar Des s-a alăturat lui Jasper și prietenilor lui la un meci de fotbal. Eu mi-am luat prosopul de unde îl lăsasem, lângă Dody și Anita Parker, care pălăvrăgea acum despre ultimul ei periplu medical.

— Doctorul mi-a spus că am nevoie de mai multe fibre. Am mâncat trei boluri de tărâțe săptămâna asta și tot n-am reușit să ies afară cu niciun chip.

— Ți-am spus, Anita. Încearcă niște semințe de in, a încercat Dody s-o liniștească.

După care și-a ridicat borul pălăriei ei uriașe și roșii ca să-mi zâmbească:

— A fost frumos la înot, scumpo?

— Da, Dody, a fost.

— Nu e absolut încântător?

M-am dus să mă așez lângă Kyle, înainte ca Anita să mai apuce să zică ceva despre problemele ei intestinale.

— Femeia aia tace vreodată din gură? a întrebat Kyle, dând din cap în direcția Anitei Parker.

— Nu prea cred. Te deranjează dacă stau și eu aici?

— Deloc. Ia ceva de băut.

Și-a aranjat spătarul scaunului și a scos o sticlă din lada frigorifică.

— Deci, care-i treaba cu tine și omul din Atlantis? Pare o chestie nouă.

Eu am luat sticla.

— Mersi. Hm, e mai degrabă dinainte să fie nouă. Nici nu a început măcar.

— O, ba a început, crede-mă. Din ce-am văzut eu, aș zice că a trecut la nivelul doi.

Am lăsat să-mi scape un chicot de fetiță.

— Ce înseamnă nivelul doi pentru un cuplu de gay?

Kyle a zâmbit și a scuturat din cap.

— Nu, nu, nu. Nu schimba subiectul. Tu prima.

— Chiar nu e nimic de spus, serios. Locuiește acolo, am zis, arătând spre casa familiei Pullman. Stă aici doar câteva luni, la fel ca mine, așa că nu știu. E drăguț, nu crezi?

Kyle și-a lăsat în jos ochelarii de soare, ca să vadă mai bine. Des, Jasper și ceilalți jucau fotbal chiar în fața noastră.

— Nu-i rău deloc. Și, ești îndrăgostită?

Eu m-am înecat cu băutura.

— O, Doamne, nu! Asta ar fi un dezastru! Un coșmar!

— Doamna protestează prea mult, mi se pare[14].

— Poftim?

— Shakespeare.

— Hmm.

Îl știam pe Shakespeare la fel de bine ca orice proaspăt absolvent de Litere, dar eram distrasă de soarele care se revărsa peste mușchii lui Des. Practic, străluceau, nu alta!

— Mă rog, nu e nimic serios. Doar, știi tu, exersez, în cazul în care decid să ies din nou la întâlniri.

— Întâlnirea de exercițiu nu este și ea o întâlnire în sine?

— Ei bine… este, nu știu. Ar fi teribil de nepotrivit să-mi placă de el mai mult decât îmi place deja.

Kyle a privit înspre apă.

— Dragostea este o gravă boală mintală.

— Shakespeare?

Kyle a scuturat din cap.

— Platon.

Eu mi-am încrucișat brațele și l-am studiat un minut.

— În regulă, e rândul tău. Care-i faza cu tine și Fontaine?

El mi-a întâlnit privirea pe deasupra ramelor ochelarilor lui de soare.

— Ar fi teribil de nepotrivit să mă îndrăgostesc de el, nu? De vreme ce e angajatul meu.

În ciuda faptului că-mi împărtășise fiecare detaliu al vieții lui amoroase, nu mi s-a părut niciodată că Fontaine vorbea despre Kyle dintr-o perspectivă romantică. Aveam bănuielile mele, dar, de vreme ce nu puteam fi sigură, hotărâsem să-mi țin gândurile pentru mine.

Restul după-amiezii a trecut ca într-o ceață binecuvântată. Mă simțeam ca și cum totul pe lume mergea minunat. Nu mă gândeam la ce avea să-mi aducă ziua de mâine. Mă bucuram de fiecare moment pe rând. Întocmai cum îmi spusese și Madame Margaret să fac – nu că aș fi crezut vreo boabă din ce-mi spusese ea.

Când soarele ardea mai puternic, ne-am dus să înotăm. După ce apa ne-a răcorit, ne-am tolănit pe nisip ca niște lei de mare. Nu-mi aminteam când fusesem ultima oară atât de leneșă și de lipsită de griji. Nici măcar nu mi-am împăturit prosopul înainte să plec.

Câteva ore mai târziu, când soarele s-a lăsat la orizont, Des s-a aruncat pe scaunul pliant de lângă mine și mi-a întins o bere.

— Astea sunt ultimele două, mi-a zis el, deschizând una pentru mine cu o singură mână.

— Mulțumesc.

Kyle a trecut pe lângă noi în drumul lui spre casă.

— Hei, Sadie! m-a strigat el.

— Ce-i?

— Platon era un idiot.

Am râs și nu m-am obosit să-l lămuresc și pe Des. Lasă-l să se întrebe ce și cum.

Larma de peste zi se mai domolise. Oamenii își strângeau lucrurile și fie plecau, fie plecaseră deja. Curând, nu aveam să mai rămânem decât Des și cu mine.

— Știi, am vrut să-ți zic ceva înainte să te lovească mingea de volei în față și n-am mai apucat să termin.

O fierbințeală s-a aprins în adâncul meu, întinzându-se cu repeziciune. Era pe cale să mă scoată la o a doua întâlnire.

El a luat o înghițitură de bere.

— Știu că n-o să mai stai mult aici, iar eu nu știu unde o să fiu repartizat mai departe. Așa că, având în vedere toate acestea, cred că e mai bine dacă noi doi am păstra o relație, știi tu, platonică. Dacă am fi doar prieteni. Ce zici?

Prieteni.

Prieteni?

Prieteni!

Faci mișto de mine?

Își petrecuse toată ziua înfoindu-și penele ca un păun, pipăindu-mă prin apă, înfășurându-și mrejele în jurul meu ca un maestru pescar, doar ca să mă arunce înapoi din năvod? *Ce naiba?*

Mă perpelisem din cauza lui de ore bune, iar acum, în loc să mă apuce îndrăgosteala, mă apuca o arzătoare deznădejde.

Serios acum, *ce nemernic.* Eram nervoasă și se vedea prea bine.

El s-a uitat la fața mea îmbufnată și a izbucnit în râs. Cât de sadic putea să fie? Își bătea joc de mine! Era de necrezut!

După care și-a petrecut brațul după talia mea și-a apropiat fața de gâtul meu și mi-a șoptit:

— Te necăjeam doar, Sadie. Vreau să te dezbrac cu orice preț.

Asta m-a lăsat fără cuvinte. Complet fără cuvinte. *Să mă dezbrace? Asta spusese?*

Ei bine!

Ar fi trebuit să mă arăt indignată.

Ar fi trebuit să mă arăt oripilată.

O fată cuminte l-ar fi plesnit peste față. O fată bună s-ar fi ridicat și ar fi plecat. Dar bănuiesc că nu eram nici cuminte, nici bună, pentru că am început și eu să râd. Și de ce nu? Dansul nostru de împerechere fusese stângaci și aiurea de la bun început, așa că de ce m-aș fi așteptat la altceva?

— A fost răutăcios din partea ta, am răspuns eu în cele din urmă, având încă în voce o urmă de neliniște.

El m-a prins și mai strâns.

— Îmi pare rău. Dar, uau, ar fi trebuit să te vezi!

— Da, da, cum zici tu.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Ești foarte sigur pe tine, nu-i așa?

Râsul i-a dispărut, pe când a răspuns simplu:

— Nu.

Nu-mi închipuiam cum putea fi posibil așa ceva. Dar nu l-am contrazis, pentru că vedeam în ochii lui că avea în sfârșit de gând să mă sărute.

Primul meu sărut fusese cu un băiat care avea gust de gumă de mestecat și care mirosea a iarbă proaspăt cosită, o combinație înțepătoare și dulce, pe care nu am uitat-o nicicând. Niciun alt sărut nu a mai avut același gust, același miros și nici nu s-a mai simțit atât de bine, până la ăsta. A fost desăvârșit. Timid, bâjbâit, apoi înflorind într-o intensitate perfectă. A fost mai bine decât mi-am imaginat că putea fi, și mi-l imaginasem destul de in amănunt. Brațul lui Des îmi apăsa mijlocul, pe când eu mă lăsam în îmbrățișarea lui. Sărutul s-a sfârșit mult prea repede, iar eu am suspinat ca Julieta care tânjește de la balcon după Romeo al ei.

∵

Am urcat treptele, sărind mai multe deodată, aproape împiedicându-mă de Fontaine și de Kyle, care stăteau turcește pe terasă.

— Ei bine, cum a fost? m-a întrebat Fontaine, rânjind de la un perciune gelat la celălalt.

— Voi mă spionați, mojicilor?

— Normal.

— A fost de parcă ne uitam pe *National Geographic*, a adăugat Kyle. Parcă urmăream maimuțele împerechindu-se.

— Frumos din partea voastră, băieți, am zis eu, sărind peste ei. Și, ca să știți, n-a fost nicio împerechere. N-a făcut decât să mă sărute.

— Și? A fost umed și alunecos? a întrebat Fontaine, frecându-și mâinile.

N-am putut să mă abțin și am izbucnit în râs.

— Nu.

— Uscat și crispat? a întrebat Kyle.

— Nu, băgăcioșilor. A fost așa cum trebuie.

Am intrat în casă și m-am îndreptat spre scări.

— Iar acum mă duc acasă la el, să luăm cina.

Am auzit cum au bătut palma în spatele meu.

M-am grăbit să fac duș și să mă pregătesc. Dacă îmi lăsam timp de gândire, aș fi devenit prea neliniștită. Dar, chiar dacă mă grăbeam, nu-mi folosea la nimic. Cineva ar trebui să inventeze antiperspirantul pentru tot corpul tocmai pentru asemenea urgențe. Transpiram până și în spatele genunchilor.

Am pus pe mine o rochie de plajă și m-am trezit că mă holbez la sertarul cu lenjerie. Nu eram pregătită pentru marele pas cu Des, de asta eram sigură. Am scos o pereche de chiloți de graviduță, pe care îi țineam anume pentru zilele în care mă simțeam grasă. Nimic n-ar fi dezgustat mai mult un bărbat decât niște chiloți zdrențăroși, de culoare bej, suficient de largi cât să adăpostească o familie de șase persoane. Dar i-am dat deoparte. Chiar dacă nu i-ar fi văzut niciodată, cu siguranță că i-ar fi simțit.

Nu aveam de gând să merg la polul opus și să port o pereche de tanga. Singurul motiv pentru care aveam o pereche era pentru că mi-i cumpărase Richard. I-am îndesat înapoi în sertar, hotărându-mă în cele din urmă asupra unor chiloți drăguți și pastelați, din dantelă, pe care îi luasem când

fusesem la cumpărături de rochii pentru întâlnire. Perechea asta nu ieșea nici prea mult în evidență, nu era nici prea timidă.

În sfârșit, m-am trezit înapoi pe treptele casei familiei Pullman, aproape la fel de neliniștită și de încordată ca prima oară când sunasem la soneria lor.

Des a deschis ușa, cu părul încă ud de la duș. Avea un prosop bleumarin atârnat pe după gât și o pereche de blugi pe el, dar niciun tricou. Asta mă tulbura și nu înțelegeam de ce. Îl mai văzusem fără tricou de zeci de ori, inclusiv mai toată ziua de azi. Dar ceva din combinația aceea de pantaloni fără tricou o făcea să pară obraznică și riscantă. Mi-am mușcat limba.

— Hei, intră. Sunt aproape gata.

Am observat că măsuța era încă în locul unde o mutasem eu. Scârba de pisică și-a făcut apariția, căscând. Dacă era posibil ca pisicile să-și dea ochii peste cap, sunt sigură că ar fi făcut-o.

— Am fost până la magazin, de-asta am întârziat. Te rog, simte-te ca acasă, mi-a spus el și s-a întors în dormitor.

Eram agitată, atât de agitată încât nu voiam să spun nimic, ca nu cumva vocea mea să sune ca și cum aș fi înghițit heliu. Am înghițit în sec și am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Dody despre respirația adâncă și purificatoare.

— Ești bine? m-a întrebat el când a ieșit din cameră, găsindu-mă în același loc în care mă lăsase. Vrei ceva de băut?

Am încuviințat din cap.

— Fără sake în seara asta, bine?

A cuprins camera cu un gest al mâinii:

— În zona asta e interzis plânsul.

Era amuzant. Am început să respir normal, în sfârșit. Totul avea să fie bine.

A deschis o sticlă de vin și mi-a întins un pahar.

L-am ridicat pe al meu și am spus:

— Pentru *National Geographic*! Fir-ai să fii tu, Fontaine!

Des a zâmbit nedumerit, dar, chiar și așa, a ridicat și el paharul:

— Dacă spui tu.

M-a însărcinat cu tăiatul legumelor. Mă gândeam să mă tai la deget, doar ca să-mi ia mâna și s-o examineze, dar mi s-a părut o măsură puțin cam drastică. Poate că aș fi putut să-i captez atenția fără să mă automutilez. A pus niște muzică și am început să fredonăm amândoi, în timp ce el gătea cina. Trebuia să-mi fi dat seama că știe să gătească. Mă pricepeam și eu destul de bine la asta, dar Paige și Jordan nu aveau niște gusturi foarte pretențioase, așa că repertoriul felurilor pe care le pregăteam se redusese la orice cu tăieței și unt.

— Cred că e o oală sub presiune în debara. Sadie, vrei să te uiți, te rog?

— Sigur.

M-am dus în cămăruța de lângă bucătărie, care servea și ca spălătorie. Două dintre halatele de medic ale lui Des atârnau pe o sârmă la uscat. Mi-am trecut mâna peste mânecă, neputând să mă abțin. După care am zărit oala pe raftul de sus. Mi-am pus un picior pe raftul de jos, gândindu-mă să mă folosesc de el ca de o treaptă.

— O vezi? a strigat el din bucătărie.

Vocea mi-era gâtuită, pe când încercam să ajung la oală. Abia dacă-i atingeam marginea.

— Da, dar e puțin cam prea sus.

Des a venit în spatele meu, întinzându-se pe deasupra mea. S-a aplecat înainte, iar fabuloasele lui părți masculine au intrat în contact delicios de direct cu fundul meu de fetiță. Am scos un oftat atât de surpriză, cât și de plăcere, ca o bibliotecară nemăritată, care descoperă secțiunea cu materiale pornografice.

M-am apăsat de el, un spirit năzbâtios punând deodată stăpânire pe mine. Trupul lui Des a rămas

nemișcat, chiar pe când respira ușor, simțindu-i răsuflarea caldă pe tâmpla mea. Preț de o clipă, am încremenit amândoi în loc, deși explodam pe dinăuntru. M-a cuprins apoi cu brațele. Mi-a adulmecat gâtul o clipă infimă, înainte să-mi lase un sărut fierbinte în golul de după ureche.

∵

Am dat buzna în casa lui Dody și am țâșnit pe scări în sus, la adăpostul sigur al dormitorului meu. Am trântit ușa și m-am sprijinit de ea. Cu degete tremurătoare, am luat telefonul de pe noptieră și am format numărul lui Penny.

A răspuns după al treilea ton de apel.

— Sunt condamnată! am izbucnit eu, aruncându-mă pe pat și făcându-mă ghem.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

Tonul vocii ei era cam blazat, subestimând vestea-șoc pe care eram pe cale să i-o dezvălui.

— Să te îmbeți și să începi să plângi la restaurant? Joacă de copil! M-am umilit oficial dincolo de orice posibilitate de reabilitare.

— Cum?

Am simțit greaua povară a regretului apăsându-mi pieptul:

— M-am dus la Des să luăm cina, pentru că s-a dovedit că tipa blondă de seara trecută era doar o agentă de recrutare de personal, da? Deci, eram acasă la el, găteam, flirtam și altele de genul ăsta. Dar un lucru duce la altul, așa că, până să-mi dau seama, m-am trezit cu chiloții pe podea și pipăită în spălătorie.

— Spălătorie? Ăsta e un eufemism?

— Nu, cap sec. Chiar eram în spălătorie.

— De ce erai în spălătorie?

Doamne, de ce era atât de grea de cap?

— E lângă bucătărie, Penny! Dar nu asta e partea care contează. Ne-am dus în debara ca să luăm oala pentru legume. M-am întins după ea și s-a întins și el în același timp, iar când pachetul lui

s-a atins de mine, m-am transformat într-o starletă porno nimfomană!

Penny a pufnit în râs.

— N-ai făcut așa ceva!

— O, ba da! Am sărit pe el, pur și simplu.

Dar e din ce în ce mai rău. Abia dacă-mi venea să-i spun și restul. Dar trebuia. Nu puteam ține povara asta doar pentru mine.

— Penny, eu mi-am… mi-am dat drumul.

— Ți-ai dat drumul? Abia dacă putea vorbi printre pufneli și chicoteli. Cum adică, ți-ai dat drumul?

— Adică… știi tu!

A trebuit să-mi cobor vocea și să-i șoptesc:

— Am avut orgasm. Dar n-a făcut decât să mă atingă, vreo două minute, nu mai mult!

Am strâns receptorul mai puternic, lăsând criza de râs isteric a lui Penny să-și urmeze cursul.

— Deci, stai așa, a îngăimat ea, ai făcut sex cu el?

— Nu! NU am făcut sex! Doar ne-am sărutat, ne-am frecat puțin unul de altul, știi tu. Și ne-am pipăit. De fapt, ne-am pipăit mai mult. Toate amintirile erau învăluite într-o ceață stârnită de testosteron și disperare. A lui și a mea, deopotrivă.

— Dar totul s-a petrecut atât de repede. Nu am văzut-o venind.

Alegerea nefericită de cuvinte a făcut-o pe Penny să izbucnească într-o nouă criză de isterie.

— Îți bați joc de mine?

— Haide, Penny! Sunt și așa destul de rușinată. Se presupune că ar trebui să mă ajuți.

— Să te ajut cu ce? Să nu mai fi o gogomană? De când e asta o problemă?

— Eram în spălătorie, pentru numele lui Dumnezeu! Nu e deloc stilul meu. Asta e ceva ce ar face Richard.

Penny a făcut o pauză.

— Aha, m-am prins acum. Ascultă la mine, Sadie Turner, nu e nimic greșit la doi adulți care

consimt să se bucure unul de altul unde și cum au chef, atâta vreme cât niciunul dintre ei nu este căsătorit. Ce-a făcut Richard se numește adulter. Ce ați făcut voi se numește distracție de modă veche.

— Atunci de ce m-am simțit ca o proastă?

— Pentru că ești. Nu pentru că îți făceai de cap cu Des, ci pentru că-ți faci griji din pricina asta. Nu poți să te relaxezi și tu? Începi să semeni din ce în ce mai mult cu mama pe zi ce trece.

— Nu semăn deloc cu mama!

— Ba normal că semeni. Îți faci atâtea griji despre ce cred alții despre tine încât nu poți hotărî ce-ți dorești tu însăți. Treci peste! Și, spune-mi, ce s-a întâmplat mai departe?

Nu aveam energia să răspund insultei ei. Puteam să amânăm cearta despre cum nu semănăm deloc cu mama pentru data viitoare.

— Mai departe?

— Da, ce s-a întâmplat după ce v-ați pornit?

Am tresărit.

— Doamne, Penny, n-ar fi trebuit să-ți spun nimic.

Ea a râs din nou.

— Ești așa o pudică. În regulă, atunci. Ce s-a întâmplat după ce ai răspuns la stimularea lui digitală atât de nepotrivită pentru o doamnă?

Eu am apropiat receptorul de gură.

— Am fugit.

— Ai… fugit? Ce vrei să spui cu ai fugit?

— Am fost atât de rușinată după… știi tu, că l-am împins de pe mine și am zbughit-o afară din casă. Am fugit tot drumul până aici și te-am sunat pe tine.

— Vai, Doamne, Sadie! Ești așa o proastă! Și el ce-a făcut?

— Nu știu! am strigat eu. Adică, nu era în măsură să alerge după mine, știi tu. Avea o… ei bine, știi și tu! Băieții nu pot să alerge când au așa ceva, nu?

Penny a scăpat telefonul din mână, care s-a izbit de ceva tare ca piatra, în timp ce sunetul hohotului ei de râs avea să-mi rămână de-a pururi întipărit în minte.

Când, în cele din urmă, a vorbit din nou, mesajul ei a fost unul simplu:

— Întoarce-te acolo! Spune-i că suferi de o boală sau ceva, ca orgasmofobia. Și promite-i că n-o să se mai întâmple niciodată.

— E doctor, Penny. Știe și el că orgasmofobia nu e o boală adevărată.

— Bine. Atunci spune-i adevărul. Că-l găsești extrem de atrăgător, dar că te pierzi când vine vorba de bărbați și că ești prea speriată să intri într-o relație.

— Și se presupune că asta l-ar face să mă placă?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Deja te place. Adică te plăcea, asta până când l-ai lăsat în aer în propria spălătorie. A fost intenționat jocul de cuvinte, a adăugat ea.

— Te rog, nu începe să râzi din nou, am zis eu, cuprinzându-mi capul cu mâna.

— Scuze, dar trebuie să te duci acolo chiar acum. Cu cât amâni mai mult, cu atât se îngroașă treaba. Ha, de data asta n-a fost intenționat. Sunt în formă în seara asta! am auzit-o pocnind din degete.

Era clar că nu mă putea ajuta mai mult.

— În regulă. Mă duc. Te sun mâine.

∵

Des a deschis ușa, primindu-mă cu mult mai puțin entuziasm decât o făcuse mai devreme. Nu părea surprins să mă vadă. Și nici bucuros.

— Hei, a făcut el.

Eu am început să mă joc cu rochia.

— Bună. Pot să intru un minut?

— Sigur.

Tonul lui era sec. S-a dat la o parte, deschizând larg ușa.

— O s-o las așa, în cazul în care decizi s-o iei la fugă din nou.

Aha, deci așa vrei să joci?

Mă simțeam rușinată, ca atunci când Grăsanul era certat pentru că șterpelise un sandviș de pe masă. Am închis timid ușa în urma mea. Apoi am rămas acolo, mintea devenindu-mi surprinzător, orbitor de goală, pe când Des mă privea lung, așteptând.

— Îmi pare rău, am zis eu în șoaptă.

— Îți pare rău? m-a dojenit el. Ce naiba, Sadie?

— N-am vrut să fug așa.

— În regulă.

Părea să găsească scuza mea drept una nefondată.

— Dar nu sunt sigur că înțeleg ce s-a întâmplat. Adică, într-un minut, totul mergea bine, foarte bine, în următorul, mă împingi cât colo și o iei la sănătoasa? a făcut el, încrucișându-și brațele.

Am simțit cum încep să-mi apară pete roșii peste tot, pe gât și pe față.

— Ai auzit vreodată de orgasmofobie?

El a scos o pufnitură pe nas și a mormăit ceva.

Eu am oftat.

— M-am panicat, bine?

— Te-ai panicat?

— Da.

Mă holbam la propriile unghii, ca să evit contactul vizual.

El a înclinat capul într-o parte.

— Panicat? Ce vrea să-nsemne asta?

— Adică am devenit agitată, neliniștită.

El și-a lăsat brațele înapoi pe lângă corp, ca și cum nu știa ce să facă cu ele. A oftat puternic.

— Știu ce înseamnă *cuvântul*, Sadie. Dar nu știu ce-ai vrut *tu* să zici. De ce te-ai panicat?

Mi-am mușcat buza.

El și-a strâns pumnii. Frustrarea i se citea în fiecare mușchi de pe față.

— Uite, nu încerc să mă port ca un nemernic. Încerc doar să înțeleg ce-am făcut de te-ai supărat.

Am rămas surprinsă. Asta credea? Că fusese vina lui?

— N-ai făcut tu nimic.

— Atunci de ce ai plecat?

Vocea îi tremura de enervare.

— Pentru că m-am speriat! am izbucnit eu.

Iată. Adevărul enervant pe care încercasem din greu să-l țin ascuns ieșise la iveală. Atracția pe care o simțeam față de el amenința să mă copleșească. Nu puteam să las un bărbat să aibă o asemenea putere asupra mea, nu din nou. Nu după ce se întâmplase cu Richard.

Des s-a scărpinat în bărbie și a oftat ușor.

— Sadie, nu sunt lupul cel mare și rău.

— Știu.

Undeva, departe, în adâncul intelectului meu atât de puțin folosit, știam asta.

— Doar că, nu obișnuiesc să fiu atât de… spontană. Și să… reacționez atât de rapid.

Am văzut cum îi zvâcnesc buzele.

— M-ai prins cu garda jos, presupun.

El s-a dus până la canapea și s-a așezat, trecându-și ambele mâini prin păr. După o pauză îndelungată, m-a întrebat:

— De cât timp ești divorțată?

— Cam de un an.

Treisprezece luni și douăzeci și trei de zile.

El m-a privit încă o clipă, după care mi-a făcut semn să mă așez lângă el.

— O să-ți fie din ce în ce mai ușor de-acum.

M-am așezat lângă el, uimită de răbdarea pe care mi-o arăta. Se pare că, în timp ce eu citeam *Cum să ieși la întâlniri*, *ghidul începătorului*, el citise *Cum să ieși la întâlniri cu începătorii.*

— Sper să ai dreptate. Chiar te plac, știi asta. Dar m-ai cam dat peste cap.

Fața i s-a destins puțin.

— La fel și tu. Deci, ce facem în cazul ăsta?

Asta era șansa mea de a ieși grațios din scenă. Aș fi putut să-i spun*: „Îți mulțumesc foarte mult*,

dar nu sunt pregătită pentru tine”. Sau aș fi putut rămâne ca să văd ce urmează.

— Am putea s-o luăm puțin mai încet? Poate nu atât de fizic? Am putea încerca așa? am întrebat eu.

— În regulă, a zis el, dând din cap și lăsându-se pe spătarul canapelei.

— Serios?

Eram plăcut surprinsă. Richard ar fi… aș, cui îi pasă ce-ar fi făcut Richard?

Des mi-a oferit primul zâmbet sincer de când venisem.

— Firește că o putem lua ușor, Sadie. Nu cunosc prea mulți oameni în Bell Harbor, bine? Vreau doar pe cineva care să-mi țină companie. Cu sau fără avantaje.

Companie? Da, puteam face asta. Și bănuiesc că puteam să mă răzgândesc mai târziu în privința avantajelor. Sau nu. Se părea că era dispus să lase asta pe seama mea.

— Bine, am zis eu.

— Bine, a încuviințat și el.

Stăteam amândoi acolo, lăfăindu-ne în strălucirea ironică a acordului de a *nu* face sex. Când a devenit stânjenitor, Des și-a frecat palmele și a zis:

— Deci, vrei să vedem un film?

Cu asta se ocupau cuplurile care nu făceau sex? Așa aș fi zis.

— Sigur.

Ne-am așezat pe o canapea moale, cu băuturi și gustări la îndemână, și am pus un film de băieți, cu multe împușcături și violență. Nu mă interesa povestea, dar eram fericită să mă cuibăresc lângă Des. El stătea pe partea lungă a canapelei în formă de L, cu picioarele întinse înainte. Eu m-am așezat pe cealaltă parte, lipindu-mă de el. În cele din urmă, am avut tupeul să-mi las capul pe umărul lui, iar el și-a petrecut brațul după mine. Ce zi! Eram sfârșită.

Deodată am fost trezită de propriul meu sforăit. Confuză, mi-a luat o secundă să-mi dau seama că adormiserăm amândoi. Filmul se terminase. Des stătea cu celălalt braț deasupra capului, cu fața îndesată în adâncitura cotului. Eu îl cuprinsesem de mijloc, având capul pe stomacul lui, aproape în poală. M-am ridicat puțin, observând o pată mică și neagră pe tricoul lui (o, Doamne!) a ceea ce părea a fi propria mea salivă! Adormisem și salivasem pe burta lui! La naiba! M-am șters la gură cu dosul palmei, întrebându-mă cum ar fi ieșit din această situație domnișoara Bune-Maniere.

M-am uitat la fața lui Des, atât de relaxată în somn, cu buzele aproape țuguiate. A scâncit puțin, oftând într-un vis în care speram să fiu atracția principală. Am profitat de ocazie ca să mă holbez la el. Era superb. Și știam că, dacă ar fi văzut pata de pe tricou, ar fi râs și ar fi făcut o glumă. Pentru că era genul lui. Indiferent de ce prostie aș fi făcut, el m-ar fi acceptat așa cum sunt.

Mi-a crescut inima în piept când mi-am dat seama de acest lucru. Poate că farmecul și puterea lui de atracție nu erau o simplă plăsmuire a imaginației mele. Poate că nu era un alt ticălos deghizat în băiat bun. Poate chiar era un băiat bun. Existau de-adevăratelea! Iar norocul îmi scosese și mie unul în cale. (Ce avea să urmeze oare, unicorni?)

Apoi am avut încă o revelație încântătoare, chiar și mai ispititoare decât prima. Chiar dacă asta nu avea să fie decât o relație de-o vară, chiar dacă eu aveam să mă întorc la Glenville la începutul toamnei, iar Des urma să accepte un post în îndepărtata Mongolie, eu tot voiam asta. Tot îl voiam pe el. Aveam la dispoziție momentul aici și acum, iar asta îmi era suficient. Dody îmi tot spunea că viața e prea scurtă ca să nu te distrezi deloc. Copiii mei aveau să se întoarcă în T minus nouăzeci și șase de ore, așa că, dacă voiam să

profit la maximum de aceste zile, mai bine începeam chiar acum.

M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe gură, trezindu-l brusc.

El a clipit, încercând să se dumirească.

— Sadie?

— M-am răzgândit, am zis eu în șoaptă, sperând să par mai seducătoare.

— Ce?

Era încă somnoros.

L-am sărutat din nou.

— Nu mi-e frică. Hai să adăugăm și avantajele alea.

L-am tras de tricou, ridicându-i-l ușor deasupra abdomenului și făcându-mi clare intențiile (ascunzând totodată pata de salivă).

El s-a prins de ce voiam eu și m-a prins de încheietură.

— Nu e nevoie, Sadie. Nu e obligatoriu.

— Nu vrei și tu?

— La naiba, ba da! a zis el cu voce răgușită.

Mi-am lăsat privirea să se plimbe încet în josul trupului lui și înapoi.

— Și eu, sunt sigură de asta.

El m-a privit lung, cu ochi întunecați, apoi a oftat adânc, de parcă până atunci și-ar fi ținut respirația. Mâna lui s-a strecurat pe sub brațul meu, prinzându-mă de ceafa. M-a tras mai aproape și, deși nu aveam nevoie de mai mult curaj ca să continui, ajutorul a fost bine primit. L-am sărutat apăsat, iar el a scos un chicotit din fundul gâtlejului. Am zâmbit, cu buzele lipite de ale lui, și mi-am trecut mâna peste abdomenul lui, simțind cum îi tremură și i se încordează mușchii. Căldura pielii lui aproape că-mi topea degetele, atât era de fierbinte și de netedă. Am continuat să-l explorez și mai mult pe sub tricou, sărutându-l și mângâindu-l, până când a izbucnit într-un geamăt de plăcere frustrată, ridicându-se de pe canapea ca să mă cuprindă strâns în brațe.

Dorința a luat locul rațiunii, pe când i-am scos tricoul peste cap, iar el mi-a dat jos bretelele rochiei. Am avut doar o clipă să fiu mulțumită datorită faptului că-mi pusesem unul dintre sutienele cu dantelă, înainte ca el să-și treacă degetul mare peste încuietoare și să-l desfacă, azvârlindu-l în celălalt colț al camerei. Am râs, simțindu-mă din nou rușinată și agitată, până când el și-a lipit fața de a mea și mi-a șoptit:

— Ești frumoasă, Sadie.

Iar în momentul acela l-am crezut.

Capitolul 16

M-am strecurat înăuntru la Dody pe ușa de la intrare, cu un zâmbet grandios pe față și cu o iritație teribilă la păsărică. Dody și Fontaine stăteau la insula din bucătărie și își beau cafeaua.

— Bună dimineața, obrăznicătură mică, a spus Fontaine. Afurisitul te-a ținut trează toată noaptea? Vai, aș putea spune că ți-a fost întinată reputația.

I-am dat lui Fontaine un sărut pe obraz.

— Am fost într-adevăr întinată.

Dody m-a îmbrățișat.

— Dragă, dar asta e absolut încântător! Nimic nu aduce culoare în obrajii unei fete ca o porție bună de haleală.

— Tăvăleală, am zis eu.

— Ce-i cu tăvăleala? a făcut ea, privindu-mă expectativ.

— Nimic. Deci, am pierdut ceva?

Fontaine a scuturat din cap.

— Chiar nimic, dar vreau să aud fiecare detaliu înfiorător de hetero al serii tale.

Mi-am turnat niște cafea și am privit în tavan, fără să văd ceva anume. Noaptea trecută fusese parcă ruptă din rai, dar nu voiam să împărtășesc niciun detaliu. Voiam să mă bucur de gândurile mele frumoase fără comentariile grosolane ale lui Fontaine. Voiam să savurez amintirea comportamentului meu indecent înainte ca mintea să-mi fie asaltată de inevitabile reproșuri.

— A fost minunat.

Fontaine și-a ridicat mâinile în aer.

— Și?

— Și atât. Mi-e prea somn ca să vorbesc acum despre asta. Du-mă la cumpărături mai târziu și îți povestesc atunci.

— S-a făcut, a răspuns Fontaine numaidecât. Penny vrea s-o suni. Spunea ceva de dusul la spălătorie?

Eu am urcat cu pas sprinten în camera mea. Am înfoiat pernele și m-am trântit pe pat, abia azi observând că era înnebunitor, batjocoritor de gol. Noaptea trecută fusese senzațională. Și nu doar prima oară, care fusese cam pe grabă. (Nu din vina lui, având în vedere cum îl lăsasem mai devreme.) A doua oară a fost perfecțiune pură, cum e plutitul pe o saltea gonflabilă acoperită cu blană de nurcă, în timp ce mănânci ciocolată elvețiană și primești un masaj la picioare de la Bradley Cooper. Atât de bine a fost. A treia oară, deja obosisem, așa că am făcut-o în stilul unei dimineți lenețe de duminică, când nu ai nimic de făcut decât să stai în pat și să aștepți să treacă timpul. Uitasem că sexul poate fi chiar distractiv. Distracție pură. M-am întins, simțind cum mă înțeapă niște mușchi pe care nu-i folosisem de prea mult timp.

Am format numărul lui Penny, iar ea a răspuns aproape imediat. Am vorbit amândouă deodată, cuprinse de entuziasm:

— Ghici ce!

— Ghici ce!

— M-am culcat cu Des!

— Sunt însărcinată!

— Ești?

— Ai făcut-o?

— Dumnezeule mare!

— Dumnezeule mare!

Penny și cu mine nu ne mai hliziserăm așa din clasa a șasea, când Scott Nickleson intrase cu skateboardul drept într-o cutie poștală, după ce ea îl lăsase să-i vadă puțin din bustieră.

— De ce nu mi-ai zis de aseară?

— Pentru că încă nu știam aseară. Am făcut testul de sarcină abia de dimineață. Tu cum de-ai ajuns în patul lui Des?

Ne-am bombardat una pe cealaltă cu întrebări în stilul nostru caracteristic. Eu eram nespus de bucuroasă pentru ea – și recunoscătoare. Am întrebat-o când trebuia să nască, ce nume voia să-i

pună copilului și ce au spus viitorii nași când le-a dat vestea.

— N-am spus nimănui încă. Doar ție.

— Serios?

— Da. Mi-e cam frică. E foarte devreme încă. S-ar putea ivi ceva neașteptat.

— Dody mereu îmi spune că n-are rost să-ți faci griji pentru ceva ce nu poți controla.

— O citezi pe Dody acum? Trebuie să te scoatem de acolo.

— A, nu, nu acum. Întreabă-mă din nou săptămâna viitoare.

— Ce se întâmplă săptămâna viitoare? a întrebat ea.

— Până atunci, voi descoperi vreo dovadă incriminatorie la adresa lui Des și voi fi nevoită să părăsesc Bell Harbor.

— Ca, de exemplu, că i-a omorât pe soții Pullman și i-a îngropat în curte?

— Exact. Și, ai de gând să-i spui și mamei?

— Nu încă. Aș vrea să aștept până la sfârșitul primului trimestru. Așa că, te rog, nu-i spune, bine? Nu spune nimănui.

— Ascultă-te numai, mămicuțo, cum vorbești deja de trimestre. Sunt atât de mândră de tine. Promit să nu spun nimănui, atâta vreme cât nici tu nu-i spui mamei de mine și Des. Nu am nevoie de criticile ei acum. S-a făcut?

— S-a făcut.

∵

— Am auzit cumva că mergeți la cumpărături? a întrebat Jasper.

Eu eram în bucătărie și mă încălțam cu sandalele, în timp ce Fontaine bătea nerăbdător din picior, zdrăngănind din chei în ușă. Era îmbrăcat cu un tricou polo alb și cu pantaloni din batist, de culoarea mentei.

Fontaine a încuviințat din cap.

— Da, după ce verific cum merg lucrările acasă la mine. Astăzi pun bordurile și vreau să mă asigur

că folosesc lemnul corespunzător. De ce întrebi? a zis Fontaine.

— Vine și mama?

— Nu, ea și cu Anita pictează pancartele pentru protestul împotriva instalării celui de-al doilea semafor.

Jasper s-a așezat lângă mine.

— Ți-aduci aminte când mi-ai spus că nunțile, inelele de logodnă și celelalte sunt scumpe?

M-am întins spre el și l-am atins pe braț.

— N-ar fi trebuit să zic asta, Jas. Eram prost dispusă în ziua aia. Beth este o fată minunată, iar tu ești un băiat deștept c-ai pus ochii pe ea.

Jasper a încuviințat din cap.

— Știu asta. Dar mă întrebam dacă poți să mă ajuți la partea cu inelul. Adică să mă ajuți să aleg ceva care arată bine, dar care să nu mă lase falit.

M-am lăsat cuprinsă de un val de sentimentalism, azvârlindu-mă de gâtul lui.

— O, Jasper! Mă simt așa onorată!

El s-a crispat.

— Doamne, Sadie! Nu e așa mare lucru. Ce te-a apucat?

I-a aruncat o privire lui Fontaine, care a răspuns:

— Sadie și-a tras-o în sfârșit.

Jasper s-a mulțumit să dea din cap, ca și cum asta explica totul.

∵

Tilly Mason, membrul celei de-a patra generații de proprietari ai Bijuteriei Mason, ne-a întâmpinat în ușă.

— Bună, Fontaine. Ai venit să te uiți de niște butoniere noi? a spus el, trimițându-și unul altuia câte două sărutări prin aer.

— Aș fi vrut eu. Dar astăzi am venit pentru ceva superspecial. Fratele meu crede că a sosit timpul să-și pună pirostriile. Avem nevoie de ceva sclipitor și fabulos, dar care să coste cât o tinichea plictisitoare.

Tilly a încuviințat din cap.

— Sunt sigur că putem găsi ceva minunat.

L-a așezat pe Jasper într-un scaun căptușit cu mătase și i-a adus în față un tabel laminat, începând să-i vorbească de culori, finisări, transparență și carate, până când l-a zăpăcit de tot.

— Stai, care e diferența dintre culoare și transparență? a întrebat Jasper pentru a treia oară.

— Ce-ar fi să ne uităm la niște modele? am sugerat eu.

Tilly a încuviințat din cap.

— Vă rog.

Jasper și-a aruncat privirea prin vitrina de sticlă.

— Ce spui de astea de aici? a întrebat el, șovăitor.

— Acelea sunt verighete aniversare, a răspuns Tilly.

— Care e diferența?

— Sunt pentru aniversări.

Jasper s-a uitat la mine, implorându-mă în tăcere.

— Ce fel de inel își dorește Beth? a întrebat Fontaine.

— Nu știu, n-am întrebat-o.

— Vrei să spui că nici măcar nu i-ai pomenit despre asta?

— Nu, vreau să fie o surpriză.

— O surpriză? Atunci de unde știi că o să spună da?

L-am lovit pe Fontaine peste braț.

— Fontaine! Firește că o să spună da! Nu se întreabă așa ceva!

Jasper s-a înroșit tot.

— Of, Fontaine, uite ce-ai făcut acum, l-am dojenit eu, petrecându-mi brațul pe după Jasper. Sunt sigură că o să spună da. E îndrăgostită nebunește de tine, se vede.

Fontaine l-a îmbrățișat și el pe cealaltă parte.

— Normal că o să spună da. Nu am vrut să sune așa. Deci, cum ai de gând s-o ceri?

— S-o cer?

Jasper a trecut de la a fi abătut la a fi complet nedumerit.

— Da, cum ai de gând s-o ceri?

— Of, nu știu. M-am gândit s-o scot în oraș sau ceva asemănător.

— Nu, nu, nu! a făcut Fontaine, bătând din piciorul lui încălțat cu sandale scumpe, de manufactură italienească. Asta e atât de comun. Trebuie să fie ceva mai romantic de-atât.

Jasper a scuturat din cap.

— Lui Beth nu-i plac chestiile de genul ăsta. Nu-i pasă de așa ceva.

— Oricărei fete îi pasă, l-a certat Fontaine. Povestea cererii în căsătorie o să fie cea pe care o s-o repete la nesfârșit, așa că trebuie să te asiguri că o să fie una bună. Străduiește-te și tu mai mult!

— La naiba, Fontaine! De-asta nu-mi place să-ți spun nimic. Așa le exagerezi pe toate!

— Chiar asta face, am fost eu de acord. Dar are dreptate de data asta, Jas. Trebuie să fie ceva memorabil.

— Eu cerându-i să-și petreacă restul vieții cu mine nu e destul de memorabil?

— Nu și dacă sunteți la un restaurant ieftin, a pufnit Fontaine. Și nici să nu te gândești să ascunzi inelul în desert sau în paharul cu șampanie. Nu-mi pot închipui ce neanderthalian lipsit de judecată a venit cu ideea asta.

— Doamne, băieți! Terminați! Putem să le luăm pe rând? Mai întâi să ne ocupăm de inel.

Tilly a plecat de unde ne ciorovăiam noi și a așezat pe tejghea o tavă cu inele cu diamant.

— De ce nu aruncați o privire la acestea? Cred că veți găsi ceva care să vă placă. Așa am avea măcar un punct de plecare.

Ne-am aplecat sincron deasupra tăvii. Erau într-o varietate de stiluri, unele frumoase și simple, altele țipător de mari, iar câteva cu niște pietricele de diamant atât de mici încât ai fi zis că sunt niște simple pete pe banda de metal prețios. Jasper a

ochit unul chiar din mijlocul tăvii. Era superb. Nu prea mare, nu prea mic, nu prea simplu, nu prea complicat. L-a ridicat în mână. Strălucea în lumină, trimițând scânteieri în toate direcțiile. Ne-am mai uitat prin magazin, dar el tot la acela trăgea.

— Îmi place mult asta, Sadie. Dar e prea scump, mi-a spus Jasper în șoaptă. Știi că pusesem niște bani deoparte să-mi deschid un restaurant al meu, dar, dacă cheltui atâta pe inel, o să mă tragă înapoi câteva luni.

Eu consideram prețul ca fiind unul rezonabil, dar, pe de altă parte, aveam niște gusturi cam extravagante. Inelul meu de logodnă fusese unul ostentativ și de prost gust, întocmai ca soțul meu. Se găsea acum pe fundul unei sertar, la Glenville. Nu puteam să-l mai port, dar nici nu mă înduram să-l arunc. Într-o bună zi, când toată karma negativă a căsniciei mele avea să se risipească, plănuiam să montez pietrele într-un colier.

— Poate că ar trebui să strângi bani și pentru el?

El s-a încruntat.

— Da, presupun că asta o să fac. Cele drăguțe sunt scumpe, iar cele ieftine sunt urâte.

L-am bătut ușor pe umăr.

— Putem să mai căutăm.

Dar Mason's era singura bijuterie din Bell Harbor, iar Jasper s-a întors acasă trist și abătut.

∵

În ciuda proastei dispoziții a lui Jasper, eu m-am simțit ca în al nouălea cer pentru tot restul zilei. Richard a sunat să spună cât de bine se simțeau copiii și că se descurcau de minune. Nu a căutat motiv de ceartă și nici nu a spus ceva enervant, lucru remarcabil având în vedere că vorbisem la telefon aproape cinci minute. Și aveam o întâlnire pe care abia o așteptam! Când eram la Des, de dimineață, înainte să plece la muncă, iar eu să fac drumul rușinii înapoi la casa lui Dody, mă invitase din nou la cină. Aveam o ținută nou-nouță, aleasă

de Fontaine, desigur, și o pereche nouă și dantelată de cei care-nu-trebuie-numiți, aleși de mine însămi. Aveam totuși o limită, nu ajunsesem în așa hal încât să-mi aleagă vărul meu chiloții.

Însă Des a sunat tocmai când ceasul bătea de patru. Eu eram pe terasă cu Dody, unde ea tricota un toc din material textil pentru pistolul ei, în timp cerni povestea despre fascinantul e-mail pe care îl primise de la un prinț nigerian.

— Bună, Sadie. Nu prea pot vorbi acum. Sunt prins cu munca, a spus Des. Dar trebuie să anulez cina de diseară. Vărul meu, Charlie, a pierdut avionul și are nevoie să rămână peste noapte la mine. Următorul zbor este abia mâine dimineață la șapte, așa că sunt cam obligat să-i dau o mână de ajutor. Îmi pare tare rău.

M-am dezumflat pe dată, ca un balon. Scuza cu ruda-necunoscută-care-a pierdut-avionul? Voiam să-l cred, dar nu mi-a venit să-l întreb detalii. Putea fi adevărat. Sau nu. Dar nu aveam curajul să aflu.

— O, în regulă. Putem s-o lăsăm pe altă dată, am zis eu, supărată de tremurul care mi se simțea în voce.

— Sunt de gardă în următoarele două nopți, dar după aceea putem lua cina împreună. E bine?

— Sigur, e bine.

Îmi simțeam limba uscată. Am înghițit cu greu.

— Hei, chiar îmi pare rău. M-am simțit foarte bine aseară, apropo.

Serios? Bravo ție, nătărău mare ce ești.

— Mă bucur, am bălmăjit eu.

— Fir-ar! A ajuns ambulanța, trebuie să plec!

Am închis, aruncând telefonul pe masă, unde a căzut cu zgomot.

— Ce s-a întâmplat, scumpo?

Am scuturat din cap.

— Nimic. Des a anulat cina din seara asta.

— De ce? a întrebat ea, luând un ochi pe față și două pe dos.

— Vărul lui e în oraș și trebuie să-l ia de la aeroport.

— O, ce păcat. Dar Harry și cu mine mergem la o partidă de curling diseară. Ar trebui să vii cu noi.

— Oricât de tentant sună, Dody, cred că o să zic pas. Am chestii de făcut. Am cumpărat niște cărți despre organizare astăzi, așa că o să mă apuc de ele diseară.

— Ești sigură? Vai, draga mea, arăți atât de tristă!

— Nu, sunt bine. Doar că mi-e dor de copii.

Îmi venea să plâng, așa cum fac copiii când se lovesc cu capul de ceva sau când se julesc în genunchi. Dar eu eram un om în toată firea. Iar fetele mari nu plâng pentru că cineva anulează o cină. Chiar dacă acel cineva este o persoană cu care doar ce s-au culcat.

∵

Fontaine n-a vrut să mă lase să-mi plâng de milă și nici să-mi înec amarul cu sangria. Nu m-a lăsat nici măcar să mă tolănesc pe canapea în halat și să mă îndop cu bezelele pe care le găsisem în cămara lui Dody.

— Ai nevoie de mișcare și de niște aer curat, scumpete. Și încetează să mai jelești. Dacă a zis că vărul lui a pierdut avionul, ai face bine să-l crezi.

Nevinovat până la proba contrarie, nu?

— Nu și în cazul lui Richard.

M-am smuls din mâinile lui Fontaine, pe când acesta încerca să mă dezbrace de halat.

— Des nu e Richard. Nici nu poate fi vorba de comparație între ei.

— De unde știi? Adică, ce știm de fapt despre tipul ăsta?

— Ha! a zis el, reușind să înhațe halatul. Știm destule. Acum, încalță-te! Vii cu mine să plimbăm câinii. Nu pot să-i duc numai eu pe amândoi.

Șovăind, am făcut cum mi-a spus și, cât de curând, m-am trezit trasă de-a lungul plajei de Grăsan. Era întuneric, doar luna plină luminându-

ne calea. Vedeam înăuntrul căsuțelor de pe debarcader pe lângă care treceam, iar Fontaine se desfăta criticând proastele decizii în materie de design interior făcute de vecini.

— De ce trebuie să plimbăm câinii în lesă? am întrebat eu în cele din urmă.

Fontaine a ridicat din umeri.

— Nu trebuie. M-am gândit că altfel nu te scot din casă.

M-am oprit brusc, câinele aproape smulgându-mi brațul din umăr.

— Vorbești serios?

— Dar nu te simți mai bine la aer curat?

Eu m-am întins și l-am eliberat pe Grăsan din lesă, acesta luând-o de îndată la goană.

— Nu chiar.

Fontaine i-a dat drumul Leneșului, iar noi ne-am continuat plimbarea. Am zărit apoi luminile de la casa lui Des.

— Crezi că te-ai simți mai bine dacă am arunca o privire la acest văr Charlie, ca să știi dacă Des te-a mințit sau nu?

M-am oprit din nou din mers.

— Spune-mi că nu m-ai ademenit aici să trag cu privirea pe fereastra lui Des!

Am văzut strălucirea translucidă a dinților lui Fontaine pe când acesta a rânjit.

— Ba firește că da. Puțin îmi pasă de câini.

Am dat să fac cale întoarsă spre casa lui Dody, când Fontaine m-a prins de încheietura mâinii.

— Haide, fato! Știi că vrei să te uiți. Tot suntem aici. Odată ce-o să-l vezi pe acel Charlie, o să te simți mult mai bine. Crede-mă. Te-am învățat eu vreodată de rău?

— Da.

— Ei, aș! Nu și de data asta, îți promit. Plus că suntem la adăpostul întunericului. Dar or să ne vadă cu siguranță dacă mai stăm mult aici să ne certăm. Vino!

Fontaine m-a apucat de încheietură, trăgând de două ori mai tare decât o făcuse Grăsanul. Am fugit până la casa Albertei Schmidt, care era chiar lângă cea a soților Pullman, și ne-am așezat pe vine în umbră.

Am simțit un val de greață provocat de prostia pe care o făceam.

— Fontaine! Dacă ne prinde?

— O să-i spunem că am ieșit la plimbare.

— Pe *terasa lui*? Asta e ridicol! am șuierat eu printre dinți.

Râsetul unei femei a umplut atunci întunericul, iar eu am încremenit în loc. Părea să se audă din casa lui Des. Ușa glisantă care dădea din camera de zi pe terasă era larg deschisă, lumina revărsându-se afară. Se auzea și muzica cântând.

De unde stăteam noi ascunși, nu prea puteam vedea în bucătărie. Fontaine m-a tras înapoi pe terasă, tocmai când la geam s-a ivit capul lui Des. Probabil era la chiuvetă. Vorbea, dar nu auzeam clar ce zice. Apoi a izbucnit în râs și s-a întors cu spatele. M-am simțit murdară și ridicolă, să spionez pe cineva cu care mă culcasem cu nici douăzeci și patru de ore mai devreme. În halul ăsta ajunsesem?

Am scuturat frenetic din cap.

Fontaine a încuviințat din cap la fel de frenetic, împingându-mă zdravăn și trăgându-mă în conul de lumină care se revărsa din interiorul casei lui Des. Aproape că am scâncit de frică și am făcut trei pași uriași, ajungând astfel pe marginea terasei.

Nici nu respiram, de teamă să nu mă audă! Ce naiba făceam? Asta era nebunie curată! *Fir-ai să fii tu*, *Fontaine!*

Fontaine s-a uitat spre fereastră, apoi a făcut un salt, aterizând lângă mine și lovindu-se de balustrada care înconjura terasa lui Des. Aceasta a trosnit îngrozitor, iar pieptul mi-a bubuit de frică. I-am tras un pumn lui Fontaine.

Ne-am ghemuit în umbră, încercând să ne recăpătăm suflul. O auzeam pe femeie vorbind, dar nu suficient de tare cât să distingem cuvintele. Oricum nu prea conta ce spunea.

— Poate că e soția vărului Charlie, a șoptit Fontaine.

Poate.

Fontaine a arătat în sus:

— Hai să vedem!

Am scuturat iarăși din cap. Nu aveam să-mi ițesc capul ca un câine de preerie ca să trag cu ochiul în casa lui Des! Era și așa destul de rău că trăgeam cu urechea!

Fontaine s-a încruntat și s-a ridicat, aruncându-și privirea peste pervaz. L-am auzit scoțând un sunet de mirare. Am știut atunci că trebuie să mă uit și eu. M-am ridicat, picioarele tremurându-mi.

Era tânără, blondă și stătea în ușă cu un pahar de vin în mână. Gelozia mia inundat instant fiecare venă din corp. Asta nu era soția nimănui. Era o jucărie, o păpușă umană, care să fie admirată și mângâiată. Cred că purta mărimea 34, îmbrăcată fiind într-o fustă scurtă și o bluză fără mâneci. Brățări mari îi decorau una dintre încheieturi, iar părul îi era prins într-o coadă lejeră de cal, care i se revărsa peste un umăr. Dacă aș fi fost bărbat, aș fi adus-o și eu acasă. Slăbănoaga naibii!

Atunci a apărut și Des în cadru, iar eu am simțit cum îmi alunecă pământul de sub picioare, ca atunci când ești în roller coaster și intri în picaj. A zâmbit larg și i-a umplut paharul.

Ea a chicotit.

— Vrei să mă îmbeți?

— Ei, nu te preface c-ar fi pentru prima oară, a zis el, atingând-o ușor cu degetul pe nasul ei afurisit.

Cred c-aș fi vomitat atunci și acolo dacă nu aș fi auzit lătratul atât de familiar. Fontaine s-a lăsat în jos, trăgându-mă după el în umbră. Leneșul și Grăsanul veneau înspre noi, dovedind încă o dată

că nu există câini care să aibă noțiunea timpului. Nu-i părăsisem nici de zece minute, dar săreau în jurul nostru și lătrau de-o bucurie frenetică, de parcă doar ce ne întorseserăm dintr-o misiune spațială intergalactică! Dacă am fi încercat să-i facem să tacă, Des ne-ar fi auzit. Dacă fugeam, ar fi fugit și ei după noi și ne-ar fi dat de gol cu siguranță!

Fontaine m-a prins de braț, înfigându-și unghiile în carnea mea. Am auzit ușa glisantă deschizându-se. În viața mea nu-mi dorisem mai mult să intru în pământ. Eram pe cale să trăiesc cel mai umilitor moment dintotdeauna, și avusesem parte de destule momente absolut îngrozitoare. Am auzit sunet de pași venind pe terasă și balustrada scârțâind. Câinii trădători ai lui Dody urcau treptele. M-am lipit și mai mult de perete.

Te rog, *Doamne*.

Te rog, Doamne.

— Ăștia sunt câinii tăi?

Vocea pisicuței era apăsată și provocatoare. Denota senzualitate, siguranță de sine și inteligență.

— Nu, sunt ai vecinei mele, a răspuns el.

Iar începe cu vecina! Asta eram eu. Dar tipa asta nu era vreo agentă de la recrutări de personal. Nu mai putea să-mi servească aceeași scuză. Fata asta era făcută pentru un singur lucru.

Fontaine răsuflă cu zgomot.

— Sunt tare drăguți, așa lânoși și băloși. Cam ca tine. A chicotit din nou la propria glumă jalnică, în timp ce pe mine m-au trecut iar toate apele, încercând din greu să înghit la loc borcanul cu bezele care se lupta să-mi iasă pe esofag.

Des le-a spus să se așeze.

— Ăsta e Leneșu’. Iar ăsta e Grăsanu’.

Sigur, dă-i înainte! Folosește-te de câinii mei ca să-ți satisfaci tu pofta nesătulă de sex, afurisit în călduri ce ești!

Fontaine s-a folosit de prilej ca să mă apuce de încheietură și să mă tragă după colțul casei. Am zbughit-o de-acolo, călcând în picioare răsadurile atent plantate din grădina Joannei Pullman. Odată ieșiți pe drum, am luat-o la goană de-ai fi zis că eram urmăriți de vârcolaci. Am dat buzna în casa lui Dody, închizând ușa și sprijinindu-ne de ea.

Încercam să-mi recapăt suflul. Dar, chiar dacă aș fi reușit acest lucru, nu mi-ar fi folosit la altceva decât să izbucnesc în plâns. Și nu voiam să plâng. Nu din cauza asta.

— Îmi pare rău, Sadie, a început Fontaine, dar eu l-am întrerupt cu un gest din mână.

— Las-o așa, Fontaine, nu contează.

— Cum să nu conteze! Probabil că nu e ceea ce pare.

— Ba este exact ceea ce pare! M-a lăsat pentru o ofertă mai bună. Dar nu e mare lucru. E liber să facă ce vrea. Doar că mi-aș fi dorit să nu mă fi mințit.

— Trebuie să fie altă explicație, m-a contrazis Fontaine. Poate că ea e verișoara lui.

Am scuturat din cap.

— Uite, am mai trecut prin asta. Cunosc foarte bine semnele. Am avut o noapte împreună. Nu e ca și cum îmi datorează ceva. I-a spus lui Dody că n-are iubită. Poate pentru că nu-și dorește una.

M-am ridicat, simțindu-mă ca și cum aș fi îmbătrânit cu un milion de ani. Mă duc la culcare.

Întinsă pe salteaua mea denivelată, mă miram și eu de stăpânirea de sine de care dădeam dovadă. Nu mă simțeam chiar atât de rău. Îmi plăcuse atât de tare de el, încât era aproape o ușurare să știu că nu era diferit față de alți bărbați. Nu era decât încă un mincinos mâncător de rahat. Noaptea trecută îmi fusese de folos – așa cum îți este o ședință la kinetoterapie. Sau când îți schimbi cauciucul la mașină. Trecusem pe la service. Acum eram bună pentru încă o sută de mii de mile.

Dar, pe măsură ce minutele se transformau în ore, sentimentele au început să-și croiască drum afară prin paralizia mea emoțională. Au crescut în intensitate până când au devenit o vâlvătaie nestăpânită, aprinsă de o simplă scânteie. Nu era ca și cum trebuia să ne vedem numai unul cu celălalt, dar nu trebuia să mă fi mințit! Oare acum îi șoptea la ureche că e frumoasă? Avea să-i prăjească pâinea de dimineață și să-i descheie nasturii pe când ea încerca să se îmbrace? Probabil, scoțian nesuferit și detestabil! Ar trebui să fie deportat! Unde era numărul Inspectoratului general pentru imigrări? Serios acum, nu aveam noi și așa destui tipi americani depravați și de rahat, fără să mai importăm și ticăloși din afară? Securitatea noastră națională era de tot râsul.

La naiba! Era doar o puștoaică! Iar el un pedofil! Pariu că a ademenit-o în mașina lui cu acadele. Pariu că dădea târcoale prin parcarea liceului ei, în halatul lui de doctor, spunând: „Vai, cum, fetița mea, dar eu sunt medic!” Afurisitul! Afurisit trădător și de doi bani! Și când te gândești că lăsasem garda jos!

Asta era numai din vina lui Dody, a lui Penny și a lui Fontaine. Erau complici cu toții, servindu-mi întruna prostii cum că mai există bărbați buni, onești, loiali. Ce aberație! Nu era cu nimic mai bun decât Richard. Vărul Charlie pe naiba! Cât de proastă mă credea? Nu știa că-i pot vedea în casa de pe terasa mea? Doamne, nu numai că mă trata ca pe un rahat, dar nici măcar nu se străduia s-o ascundă!

Pe urmele furiei a venit și negarea. Un loc minunat de vizitat, dar unul periculos de trăit. Nu putea fi adevărat. Trebuia să fie sincer, neprefăcut și de încredere. Trebuia să existe o explicație. Numai că singura explicație la care mă întorceam iar și iar era că, în seara asta, o alesese pe ea în defavoarea mea.

Până dimineață ajunsesem să mă împac cu situația. Până la urmă, așa era cel mai bine. Tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, iar așteptarea încordată de a-l prinde înșelându-mă ar fi fost o adevărată povară. Măcar văzusem bărbatul din spatele măștii încă de la început, înainte să mă atașez prea mult. Și, încă o dată, experiența mă învățase că întâlnirile romantice nu erau pentru cei slabi de înger și naivi. Eram mai bine fără un bărbat care să-mi dea viața peste cap.

Capitolul 17

M-am dat jos din pat mânată de o hotărâre fermă, gata să-mi demonstrez mie însămi că dețineam controlul absolut asupra propriilor emoții. Am coborât la parter și m-am apucat de curățenie. Unii mănâncă pe fond de stres. Eu șmotruiesc. Până când s-au trezit Dody și Fontaine, eu curățasem băile și frecasem podeaua din bucătărie, iar acum dădeam jos perdelele din camera de zi ca să le spăl.

— Bună dimineața, soare! a spus Dody.

Un val de praf s-a desprins dintre faldurile draperiilor, făcându-mă să strănut.

— Când ai spălat astea ultima oară?

— Nici nu știam că se pot spăla. N-or să se agațe cârligele în mașină?

— Cârligele se dau jos. Vrei să-mi spui că nu le-ai spălat niciodată?

— Dacă nu se vede, ce contează? Ești cam pusă pe harță în dimineața asta.

Mi-am mușcat buza.

— Scuze. Cred că mi-e dor de copii, atâta tot.

Nu aveam de gând să-i dau raportul despre cele aflate cu o seară în urmă.

— Ei, prostii. Ia niște semințe de in, s-a mulțumit ea să răspundă.

Fontaine a avut inspirația să-și țină gura, făcându-și de lucru cu niște schițe până când a plecat să se întâlnească cu un client. Nici măcar nu ne-am băut cafeaua pe terasă, nu că mi-aș fi făcut griji să-l văd pe Des alergând prin dreptul casei noastre. Cu siguranță că era încă încârligat în brațele blondei și prea obosit de la exercițiul lui cardio la orizontală ca să mai alerge.

Mi-am petrecut ziua lustruind tot ce mi-a picat în mână. Și, în fiecare secundă a fiecărui minut, țineam să-mi aduc aminte că nu îmi pasă. Nu îmi păsa că nici măcar nu sunase ca să îndruge și mai

multe minciuni. Puteam trece peste asta. Inimile rănite se vindecă. Măcar atât avusesem și eu de învățat de pe urma lui Richard.

Când copiii mei au ajuns acasă, târziu, în seara următoare, eram până peste cap de bucuroasă. I-am îmbrățișat și i-am sărutat până când Jordan a spus: „Gata cu pupăturile, mami. Mă doare fața". Iar când am dus-o la culcare pe Paige, i-am citit toate poveștile ei preferate.

— Pot să-ți spun și eu o poveste, mami?

— Firește că da, am spus eu, înfofolind-o în pături.

Mi-a arătat pozele din cartea cu *Albă-ca-Zăpada*, adaptând basmul după propria ei imaginație. Practic, Albă-ca-Zăpada și piticii aveau o companie de fursecuri care mergea foarte bine, iar când a venit prințul, Albă-ca-Zăpada a fost nevoită să aleagă între a renunța la slujba ei ca să se mărite cu el și a continua să lucreze.

— Dar de ce nu poate să se și mărite cu el și să-și păstreze și slujba? am întrebat-o eu.

— Nu se poate, prostuțo. Când te măriți, treaba ta e să ai grijă de prinț.

— Cine ți-a zis asta?

— Tati.

M-am aprins numaidecât.

— Asta e numai părerea lui tati, scumpo. Dar mami nu e de acord cu el. Când o să fii mai mare, o să decizi tu singură dacă vrei să le faci pe amândouă sau nu. O să fie numai alegerea ta.

— O să mă mărit cu Des.

Pielea a început să mă ardă și mai tare.

— Sau poate cu Fontaine. Sau poate cu tine. Pot să mă mărit cu tine, mami?

Am tras adânc aer în piept. Era atât de dulce, atât de inocentă. Nu puteam strica asta nici pentru toți banii din lume.

— Desigur că poți, scumpo. Mi-ar plăcea mult să te măriți cu mine. Acum du-te la culcare.

Am stins lumina și m-am întors în dormitorul meu. Nu am mai coborât la parter. Voiam s-o evit pe Dody și întrebările ei iminente despre Des. Nu o sunasem nici pe Penny, ca să-i dau raportul. Îmi părea că, dacă nu vorbeam cu nimeni despre asta, nici nu se întâmplase.

∵

Era o dimineață superbă, lucru care m-a prost dispus. Copiii erau nerăbdători să se ducă pe plajă, dar eu tot trăgeam de timp, vrând să mă asigur că ratăm alergarea lui Des. Ceea ce devenea puțin cam ridicol, dacă stăteai să te gândești. Dacă tot aveam de gând să-l evit, puteam foarte bine să mă întorc de pe-acum în Glenville.

— Dody, poți să-i duci tu pe plajă? Eu am stat cam mult la soare ieri și cred că e mai bine să rămân înăuntru astăzi.

— Firește, scumpo. Nu poți ști niciodată cu soarele ăsta. Anita Parker are o aluniță foarte dubioasă pe partea interioară a coapsei. Tot am vrut să-l rog pe Des să arunce o privire. Vrei să-i spui tu când vorbești cu el?

Da, sigur. Primul lucru.

— Sper să țin minte, Dody. Dar cred că ar trebui să vorbească cu doctorul ei. Nu putem să-l tot deranjăm cu chestii dintr-astea.

— Presupun că ai dreptate. În regulă, copii! Vreți pe plajă sau mergem să căutăm potcoave pentru căluții de mare?

— Căluții de mare nu poartă potcoave, mătușă Dody, a răspuns Paige.

— Nu vara. Vara poarta sandale. Haideți, să mergem!

Au coborât târâș-grăpiș scările, iar eu am scos un suspin de ușurare. Evitasem încă o posibilă întâlnire cu partenerul aventurii mele de-o noapte. M-am așezat pe terasă cu o revistă și cu cana mea preferată de cafea, gata să-mi iau doza de cafeină și să lâncezesc la soare. Găseam o bucurie perversă în felul în care-mi plângeam de milă,

poate tocmai pentru că era ceva atât de obișnuit. Bucuria mi-a fost însă întreruptă de sunetul pașilor venind pe terasă și de accentul hipnotic pe care încă nu mi-l scosesem din minte.

— Sadie?

Umbra care se revărsa pe terasă îmi spunea că Des stătea în dreptul ușii. Nu mi-am ridicat privirea. De ce aș fi făcut-o? Aveam revista mea, pe coperta căreia erau ochii albaștri ai lui Alex O'Loughlin în care să mă pierd. Nu aveam nevoie de Des. De stupidul de Des, cu stupidul lui abdomen plat și cu stupidul lui păr grozav. Și cu stupidul lui accent. Probabil că nici nu era adevărat. Nu cumva văzusem pe cineva care semăna cu el în *America's Most Wanted*[15]?

— Hei, Sadie! a spus el din nou, bătând ușor în ușă, apoi deschizând-o.

La naiba! Nu mai aveam cum să mă fac că nu-l văd.

I-am aruncat o privire sfredelitoare.

— O, bună.

El a pășit afară.

— Bună. Mi-a spus Dody că te găsesc aici. Prea mult soare, nu?

Eu am ridicat din umeri cu nonșalanță.

— Da, așa aș zice, am răspuns, întorcând pagina revistei.

— Hmm. Deci, rămâne cina pentru diseară?

Am țâțâit din buze.

— A, diseară era? Fir-ar nu pot.

El și-a încrucișat brațele la piept și s-a încruntat. Aproape că vedeam bula de deasupra capului lui, în care scria: „Femeia asta e supărată. Nu știu de ce. Ce vei spune în continuare are o importanță critică. Pericol! Pericol!"

Puteam citi multe într-o simplă încruntătură.

Am tot așteptat un comentariu răutăcios ori o scuză referitoare la noaptea trecută. Ca, de exemplu, că vărul Charlie era o adolescentă travestită. Dar el a rămas tăcut, privindu-mă lung

și secându-mi universul de oxigen. Am avut nevoie de toți mușchii din corp ca să mă abțin să nu tremur. Am întors indiferentă încă o pagină. Adio, poză cu Robert Downey Jr. Bună, a o mia sută poză reprezentând clanul Jolie-Pitt.

— Sadie, a spus el cu hotărâre în glas.

O, tot aici era? Uitasem cu totul de el. Am ridicat privirea.

— Îmi pare rău că a trebuit să anulez cina de seara trecută. Despre asta e vorba?

Ca să se știe, mi-a trecut prin cap că mă purtam ridicol de copilărește, dar nu mă puteam abține. Îmi venea să explodez de furie. Îmi venea să-l lovesc în fluierul piciorului și să-i dau pumni în brațe. (În brațele lui… groase… musculoase… fir-ar!)

— Nu, doar că acum am multe de făcut.

Privirea i-a căzut pe revistă.

— Văd.

Am dat-o la o parte, ridicându-mă în capul oaselor cu grația unei femele rinocer însărcinate.

— Uite care-i treaba, nu-mi place să fiu mințită. Nu era nevoie să scornești o scuză. Puteai să-mi fi spus adevărul. Așa că hai să sărim peste faza cu prietenia. Bine? Mulțumesc că ai ajutat-o pe Dody, dar nu mai avem nevoie de serviciile tale.

Pfiu! Gata! I-am spus-o! O fi fost el un Don Juan, dar, la naiba, nu mă vrăjise și pe mine, eram prea deșteaptă pentru el! Din clipă în clipă, avea să mă cuprindă un val de virtute indignată! Din clipă în clipă… Pe locuri, fiți gata…

— Despre ce vorbești?

O, se prefăcea bine. Trebuie să-i recunosc meritul ăsta. Avea pe chip expresia unui bărbat sincer nedumerit.

— Vărul Charlie? Am văzut-o pe majoreta micuță și blonduță care ți-a venit acasă și nu aducea deloc cu vărul Charlie!

El a făcut ochii mari.

— Despre asta e vorba? Despre verișoară-mea?

— Da, sigur, *verișoara* ta.

Sarcasmul din vocea mea avea exact nota potrivită.

El a scos un oftat adânc și m-a privit lung preț de o clipă. Firește, probabil că scotocea prin capul ăla mare și greu după o scuză plauzibilă.

— Uau, Sadie, a zis el în cele din urmă. Nici nu știu ce să-ți răspund la asta.

— Ce zici de „Hasta la vista, baby”?

— Ce zici de „majoreta micuță și blonduță e verișoara mea. Charlie”.

— Charlie? Charlie e nume de fată? Hmmmmmm.

— Da! A rămas în aeroport după ce a pierdut avionul care o ducea acasă de la Marquette.

Era cam insistent. Simțeam fiorii nesiguranței trezindu-se în mine, dar i-am înăbușit numaidecât cu încăpățânare. Folosea tactica tipic masculină, la naiba! Mai întâi te fac să crezi că ești irațională, așa că tu începi să te îndoiești de tine, după care, nu știu cum se face, totul se transformă într-o ceartă despre cum ai scăpat *din greșeală* un pahar plin cu ceai cu gheață pe toată tastatura când credeai că el se uită la porno pe internet.

— Se presupune că ar trebui să cred asta? Am văzut-o, Des.

— Când?

— Pe terasă. Când Fontaine și cu mine plimbam câinii.

— De ce n-ai venit să ne saluți?

— Pentru că n-am crezut că era vară-ta. Pe o fată ca aia nu e posibil s-o cheme Charlie!

El mi-a întors-o imediat:

— Tu ai un văr pe nume Fontaine!

Ia stai așa! Doar n-o să mușc momeala asta!

— Da, dar Fontaine nici nu e numele lui adevărat. Adică e numele lui adevărat, dar nu e numele de botez. E al doilea.

Ha, i-am zis-o!

Des a făcut o pauză. Avea pe chip aceeași expresie ca atunci când Leneșu rămâne nedumerit în fața unei jucării chițăitoare.

— Și atunci care e numele lui de botez?

— Tim!

Ha, ia de-aici!

El și-a frecat tâmplele.

— Îl cheamă Tim, dar preferă să i se spună Fontaine?

— E gay, alo!

Nu mai schimba subiectul, *afurisitule!*

— Charlie vine de la Charlotte, alo!

Ăsta era un truc ordinar, să-mi folosească propriul sarcasm împotriva mea. Dar aveam mult prea multă experiență certându-mă cu Richard ca să-l las să scape cu asta.

— Atunci de ce nu mi-ai spus că Charlie e fată?

— Nu mi-am dat seama că nu ți-am spus. Și pentru că nu mi-am dat seama că ai s-o iei razna de cum dai cu ochii de ea. Doamne, Sadie! Care-i problema ta?

Și-a trecut ambele mâini prin păr, strângându-și pumnii în creștet.

— Ai crezut că am anulat cina cu tine ca să mă văd cu altcineva?

Eu m-am menținut fermă pe poziții, cu mâinile în șold.

— Ai tot dreptul să te vezi cu altcineva. Nu avem niciun angajament. Doar că nu-mi place să fiu mințită.

El și-a apăsat mâinile de cap și a izbucnit:

— Dar nu te-am mințit! Și nu m-am văzut cu altcineva!

— Dar eu n-aveam de unde să știu asta! am șuierat eu printre dinți.

— Ei bine, știi acum! a strigat el.

— Atunci n-ar trebui să fiu supărată! Dar totuși sunt!

Des și-a plesnit ambele mâini de față și a scuturat din cap.

Ai avut vreodată vreun vis din acelea ciudate, în care o vedetă superfaimoasă este îndrăgostită nebunește de tine? Și apoi te trezești? Știi că nu e adevărat, și totuși se *simte* atât de real. Emoțiile sunt atât de intense, iar reminiscențele acelor sentimente fac să pară ca și cum nu s-a întâmplat de-adevăratelea? De exemplu, am avut odată un vis teribil de indecent cu Matt Lauer, ceea ce e cam aiurea, pentru că nu e genul meu. Și totuși mi-am petrecut toată ziua de după gândindu-mă că poate voi primi un telefon de la el.

Cam așa mă simțeam și acum. Mă *simțeam* de ca și cum mi se întâmplase ceva de-o importanță semnificativă și reacționam în consecință. Faptul că făcusem o greșeală uriașă era irelevant. Era prea târziu, pentru că plânsesem deja din cauza asta.

Des a deschis gura, dar i-au trebuit alte zece secunde ca să scoată un sunet.

— Ești incredibilă, Sadie! Trebuie să plec.

Apoi a ieșit pe ușă și a coborât scările.

Ar fi trebuit să strig după el, dar eram încă supărată. Supărată din nimic, se părea. Și simțeam că o dădusem în bară.

Câteva minute mai târziu, Dody a urcat tropăind scările, ca să mă găsească stând pe marginea scaunului, cu privirea pierdută în gol. S-a apropiat de mine, fluturându-mi un deget în față.

— Sadie Turner, n-am fost niciodată genul de persoană care să nu-și bage nasul în treburile altora și n-am de gând să încep de-acum. Ce i-ai spus tânărului aceluia? Părea foarte supărat.

— Cine stă cu copiii, Dody?

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Sunt bine. Le-am spus să nu intre în apă. Ce se întâmplă între tine și Des?

Eu am sărit numaidecât în picioare și am coborât scările în fugă.

— Nu poți să-i lași singuri pe plajă!

Ea a fugit după mine.

— Nu schimba subiectul, domnișoară!

Am ajuns pe plajă, iar copiii erau cât se poate de bine. Însă Dody m-a făcut să stau jos și să-i spun ce se întâmplase. I-am povestit totul, recunoscându-mi chiar și propriile greșeli. Acum stăteam sub o umbrelă de soare, în timp ce copiii construiau un castel de nisip și-l decorau cu pietricele și pene.

— Draga mea, știi ce se spune despre presupuneri și cum te pot face să *cazi de fraier.*

— Să *pici de prost,* Dody. Așa e expresia.

— Ei bine, cum o fi, domnișoară absolventă de filologie, dar te porți ridicol. De ce te străduiești atât de mult să îngreunezi și mai mult situația?

— N-o fac.

Chiar obosisem să tot spun asta.

— Ba da, așa faci! Ar fi trebuit să-l întrebi despre fata aia înainte să tragi contuziile!

— Concluziile! Doamne!

— Din când în când, trebuie să le dai și oamenilor ocazia să se explice. Ești exact ca mama ta. Ține supărarea ca un elefant.

Îmi doream să fi fost fumătoare, pentru că aveam cu disperare nevoie de o țigară în momentul ăsta.

— Nu țin supărarea.

— Nu? Nu crezi că dai vina pe Des pentru ceva ce nu a făcut doar pentru că Richard te-a înșelat?

— Dody, asta nu e deloc drept!

Mi-aș fi dorit ca Anita Parker să fi fost aici. Ea probabil că ar fi avut un pachet de țigări în geanta aia uriașă de plajă pe care o căra cu ea.

— Drept? Cine ți-a spus că viața e dreaptă?

Dody a scos un șervețel din sân și și-a șters ușor nasul.

— Tu ai făcut-o! Mereu vorbești de karma și îmi spui că se întoarce roata.

— Da, așa e, dar asta nu înseamnă că viața e mereu dreaptă. Vreau să spun că primești aceeași energie pe care o și eliberezi în univers.

— Vrei să spui că merit rahatul pe care-l primesc?

Ea și-a dat jos ochelarii de soare ca să mă privească lung.

— Nu. Vreau să spun că asta primești, dacă te aștepți tot timpul la ce e mai urât de la oameni. Te simți jignită acolo unde nu este cazul, așa cum face și mama ta. Dar nu a fost dintotdeauna așa, știai asta?

— Nu a fost?

— Nu, obișnuia să fie fericită, dulce și amuzantă. Dar, undeva pe drum, cineva a dezamăgit-o, iar de atunci a continuat să pedepsească fiecare persoană care i-a ieșit în cale. Și, firește, mai e și tatăl tău. El a fost o mare dezamăgire pentru ea. Și ea nu a reușit niciodată să depășească situația. Nu vreau să sfârșești și tu la fel, draga mea. Viața e lăsată să fie trăită și să te bucuri de ea. Fă greșeli, dar fă-le cu măsură și învață din ele. Unii oameni vor continua să te dezamăgească, așa cum se întâmplă cu Richard. El e ca o mâncărime de care nu poți scăpa oricât te-ai scărpina. Dar, îți promit că, dacă vei începe să cauți ce e mai bun în oameni, la final vei fi foarte surprinsă.

Ochii îmi ardeau, înțepându-mă ca atunci când încercam să nu izbucnesc în plâns. Era o senzație bine-cunoscută.

Dody și-a petrecut brațul după mine.

— Cred că-i datorezi niște scuze băiatului ăluia. Poate ar fi bine să-i facem și niște fursecuri.

Capitolul 18

— Chiar crezi că o să meargă? am întrebat eu, cu mâna băgată până la cot în aluat de fursecuri.

Jasper ne urmărea cu privirea, stând pe un scaun de lângă insula din bucătărie.

— Nu poți să-i faci niște fursecuri simple cu ciocolată. Alea nu spun: Sunt specială. Nu mă lăsa să-ți scap.

— Nu? a făcut Dody, netezindu-și șorțul mototolit.

— Nu. Spun: Bucătăreasă singură, dau la schimb fursecuri pentru sex.

— Și ăsta e un lucru rău? a întrebat Fontaine de la masa de unde examina cu atenție niște mostre de material.

Eram fără speranță. Des nu avea să mă ierte niciodată. Pentru cei care nu țin scorul, asta era a treia gafă pe care o făceam.

Dody i-a contrazis.

— Începem cu fursecuri normale, după care adăugăm niște ingrediente speciale.

— Cum ar fi?

Jasper, bucătarul, era sceptic.

— Cum ar fi semințele de in a răspuns Dody.

— Semințe de in? a făcut Jasper, izbucnind în râs. Încerci să-l faci să se îndrăgostească de Sadie sau să aibă un tranzit intestinal demn de invidie?

— Nu băgați semințele de in chestiunea asta, a bombănit Fontaine.

— Fursecurile n-o să facă nicio diferență, am spus eu îmbufnată, optimismul meu fragil devenind și mai șubred.

— Nu fursecurile sunt importante. Ele sunt doar un motiv să te duci până acolo. Odată ajunsă acasă la el, va vedea cât de rău îți pare, iar atunci o să facă toată diferența din lume. O să te ierte uite așa, a zis Dody, pocnind din degete. Iar păstura și nectarul de agave or să-l dea gata cu siguranță.

— Dacă nu e alergic la păstură, caz în care fursecurile or să-l omoare cu zile, a adăugat Fontaine.

Alergic? Asta nu era posibil.

— Fontaine, dragul meu, comentariul tău nu mi-e deloc de ajutor acum. Uite ce i-ai făcut lui Sadie.

Mintea mea începuse să lucreze febril. Care era pedeapsa primită pentru provocarea accidentală a unei intoxicații alimentare obiectului afecțiunii tale cu fursecuri făcute fără răspundere? Închisoare pe viață? Lucru în folosul comunității la vreo doamnă Fields?

Erau prea multe de luat în considerare, și deranjatul la stomac, și alergiile. Poate că ar trebui să-i cumpăr un bax de bere și o pungă de chipsuri în loc. Sau niște batoane cu nuci. Bărbaților le plac batoanele cu nuci, nu?

Jasper avea dreptate. Încercam să-i cumpăr afecțiunea cu dulciuri, iar asta nu avea să meargă.

Mi-am verificat reflexia în oglindă, sperând să arăt și drăguță, și spășită. Am rămas însă la înroșită și neliniștită.

Dody dusese copiii în parc, după ce m-a făcut să-i promit că o să duc la destinație fursecurile mele *mea culpa*.

Am sunat la ușa lui Des cu un coș plin cu bunătăți pe brat de parcă eram Scufița Roșie. Fontaine căptușise coșul și acoperise fursecurile cu un șervet simplu, legându-le cu o fundă cu buline. Mă îndoiam sincer de reușita strădaniilor mele, dar, chiar și așa, eram dispusă să fac o încercare.

Des a deschis ușa, cu o expresie de resemnare pe chip. Purta un tricou alb, pantaloni de doctor și mânca un măr.

Eu am ridicat coșul, fluturând din gene.

El a mușcat din măr.

— Ce-i asta?

Tonul vocii se potrivea cu expresia morocănoasă de pe chip.

— O ofrandă incredibil de lamentabilă de pace, am zis eu, fluturând încă o dată din gene.

El nu m-a luat în seamă, privind în schimb lung la coș și observând micul șervet și funda.

— Pot să mănânc? a întrebat el, tot fără să zâmbească.

— Da.

Am legănat coșul, ca să-l fac să pară mai apetisant.

— Atunci intră. Mor de foame.

S-a întors cu spatele, întorcându-se în bucătărie.

Nu era tocmai primirea călduroasă la care sperasem, dar nu era nici respingerea rece pe care probabil o meritam cu vârf și îndesat. L-am urmat înăuntru, așezând frumos coșul pe bufetul din bucătărie.

El a azvârlit cotorul mărului în chiuvetă și, fără alte ceremonii, a dat șervetul la o parte.

— Fursecuri, a zis el ursuz. Tu le-ai făcut?

Am vrut să fiu sinceră.

— În mare. M-au ajutat și Dody cu Fontaine.

— Dody?

S-a încruntat, a ridicat un fursec și l-a cercetat în lumină.

— A pus vreo prostie de-a ei în ele?

Până aici m-a ținut jurământul de a spune adevărul și numai adevărul.

— Nu cred.

Acum aveam să fiu chinuită de vină dacă sfârșea petrecându-și noaptea pe toaletă. Poate că ar fi trebuit să nu punem totuși semințe de in.

El a scos un oftat, a pus fursecul înapoi în coș și m-a privit lung. Era încă supărat. Asta era evident.

Eu am început să-mi fac de lucru cu marginea tricoului.

— Deci era verișoara ta, să-nțeleg?

El și-a încrucișat brațele, sprijinindu-se de bufet.

— Da.

— Atunci, cred că-ți datorez niște scuze.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Dacă îți pare într-adevăr rău sau nu, Sadie. N-o spune dacă nu ești sinceră. Și să nu crezi că, dacă te porți frumos și îmi aduci prăjiturele, o să mă înduioșezi. Ai fost foarte deplasată. Și nu-mi place să fiu făcut mincinos. Nu o merit.

Nu mă gândisem la asta. Fusesem atât de absorbită de ideea că-mi rănise sentimentele, încât nu luasem nici măcar o secundă în calcul că poate și eu le rănisem pe ale lui.

— Îmi pare rău. Nu credeam că ar conta atât de mult pentru tine.

El și-a lăsat brațele pe lângă corp, ca și cum toată forța din ele îi pierise. Nu cred că am înțeles sensul cuvântului neîncrezător până în acel moment. Dar exact așa arăta. Neîncrezător. Și-a frecat fața cu mâna.

— Sadie, când ți-am spus că vreau pe cineva care să-mi țină companie, nu m-am referit doar la un trup cald pe care să-l iau în pat. Genul ăsta de tip crezi că sunt? Asta e părerea ta despre mine?

O idee străină a început să mi se strecoare prin minte. Atât de mult mă obișnuisem cu Richard care să-mi calce în picioare emoțiile, care să-mi zdrobească voința, încât iată-mă aici, făcând același lucru cu Des. Nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că aș fi avut asemenea putere, fiindcă, în raport cu Richard, fusesem mereu neputincioasă. Însă Des părea sincer supărat.

— Îmi pare rău, Des. Am exagerat și am reacționat greșit.

— Chiar așa ai făcut! Ce trebuie să fac ca să-ți câștig încrederea? Pentru că, dacă nu pot, atunci oricare ar fi relația dintre noi doi, n-o s-ajungă prea departe. Deși mi-ar plăcea asta.

Intensitatea lui mă tulbura, îmi făcea pielea să ardă. Iar cuvintele lui îmi făceau altceva să ardă.

— Și mie mi-ar plăcea, am răspuns eu, recunoscând, în adâncul ființei mele, că era cât se poate de adevărat.

Firește că voiam ceva mai mult, nu eram genul care să se dea în vânt după aventuri.

Mi-am târșâit sandaua pe podea.

— Nu știu câte șanse mai ești dispus să-mi dai, dar ce-ai zice să-mi mai acorzi una? Dody spune că nu văd niciodată partea bună din oameni, dar în tine o văd. Doar că nu sunt obișnuită cu asta.

Gura lui s-a destins puțin.

— Nici eu nu mă pricep prea bine să fiu bun. Va trebui să te uiți foarte atent. Dar nu mint. Și tind să am de-a face cu o singură femeie pe rând, fiindcă altfel m-aș încurca.

Am zâmbit, iar ochii mi s-au umezit. Dacă făcea glume, însemna că aproape reușisem.

— Ei bine, poate nu ai observat, dar sunt cam instabilă emoțional. Totuși, ai văzut ce-i mai rău, deci n-ar trebui să mai ai și alte surprize.

Des a pufnit. Și a oftat. Și și-a încrucișat brațele la piept. Nu-i trecuse supărarea de tot.

— Uite, Sadie, te plac. Dar îmi pare că aștepți s-o dau în bară ca să-ți dovedesc că sunt la fel de rău ca fostul tău soț. Dar nu sunt. Așa că încetează cu asta, bine?

Avea dreptate. Asta făceam. Și era cazul să încetez.

— Așa am să fac, îți promit.

Stăteam în colțuri opuse ale bucătăriei, uitându-ne lung unul la celălalt. Asimilând înțelesul celor spuse.

— În regulă, a zis el în cele din urmă, făcând un pas înainte și micșorând în sfârșit distanța dintre noi. Gata cu fuga când ești agitată și pe jumătate dezbrăcată, bine? Gata cu supăratul fără să-mi dai un motiv. Și gata cu plânsul la restaurante. Ne-am înțeles? a făcut el, zâmbind în sfârșit.

Eu am încuviințat din cap.

— Ne-am înțeles.

— Bun.

Și-a pus mâinile pe mijlocul meu și m-a tras mai aproape de el.

— Pentru că mi-a fost dor de tine în ultimele zile.

— Da? am zis eu, mușcându-mi buza.

El a încuviințat din cap.

— Da. Mai ales de asta.

— De ce? am șoptit eu.

Privirea i-a căzut pe gura mea.

— De felul în care îți muști buza când devii agitată. Doamne, mă termină de fiecare dată.

Apoi m-a sărutat cu un dor de zile mari.

O senzație de ușurare și de fericire ne-a învăluit trupurile. M-a ridicat și m-a pus cu fundul pe bufet. Eu mi-am petrecut picioarele după mijlocul lui, simțindu-mă nefiresc de îndrăzneață. Atingerea lui îmi dădea dependență. Voiam mai mult cu fiecare mângâiere.

E adevărat. L-am dorit pe Des din prima clipă când l-am văzut alergând pe plajă. Pe atunci, dorința mea fusese stârnită în parte din curiozitate, în parte din absența ei. Însă dorința aceea pălea în comparație cu intensitatea acesteia.

Ne-am sărutat și ne-am strâns atât de puternic încât nicio moleculă n-ar mai fi încăput între noi. Așa trebuia să fie. Pasional, fără frică, amuzant. M-a ridicat încă o dată, ca și cum aș fi fost ușoară ca un fulg, și m-a dus în dormitor. Ne-am aruncat pe saltea și am râs până ni s-a tăiat respirația.

Scârba de pisică era acolo. A scos un șuierat și a ieșit din încăpere. Și a trecut ceva vreme până când ne-am înfruptat din fursecurile alea.

Capitolul 19

Zilele de vară zburau, nu alta, prefăcându-se într-o săptămână, apoi încă una. Viața devenise idilică. Cântecele insipide de dragoste căpătaseră brusc un înțeles profund. Comediile romantice neplauzibile radiau acum de adevăr. Totul în jurul meu devenise o drăgălășenie absolută de pisicuțe pufoase și curcubeie strălucitoare. Așa fusese întotdeauna, doar că nu observasem eu? *Să fie* dragostea o splendoare multifațetată? Adevărul este că nu sunt prea sigură ce înseamnă *splendoare*, dar, dacă înseamnă ceva foarte, *foarte* bun, atunci da, dragostea era splendoare.

Și da, firește, știam că această cursă nebună nu avea să țină la nesfârșit. Nu eram îndrăgostită-îndrăgostită. Noul și charismaticul meu prieten (cu avantaje cu tot) îmi strecurase o poțiune supersonică în sucul de fructe, iar eu îl dădusem pe gât înainte să iau în calcul consecințele. Efectul lui mă îmbătase într-un chip sublim și mistic, iar eu eram în al nouălea cer. Dulci șoapte de bun-simț mă avertizau că această jubilare ridicol de ilogică avea să se sfârșească, dar, pentru moment, voiam să mă bucur de ea. Ca atunci când doar ce-ai scăpat de o indispoziție gravă la stomac și deodată ești mai slab cu două kilograme. Nu poți să nu fii entuziasmat, chiar dacă știi că o să le pui înapoi de cum o să mănânci ceva. Așa eram eu. Doar că mult mai bine.

Pe lângă faptul că mă jucam în lac cu copiii, că mergeam la cumpărături cu Dody și Fontaine, că mâncam mult prea multă înghețată și că mă desfătam printre cearșafuri cu Des, am mai participat și la o conferință a organizatorilor profesioniști, de unde m-am întors în Bell Harbor plină de idei și de entuziasm. Eram hotărâtă să reușesc, iar Kyle îmi mai găsise doi clienți.

Într-o seară, pe când făceam treișpe-paișpe pe terasă, așteptându-l pe Des să vină să mă ia la întâlnire, încercam să găsesc o cale de a face să încapă două sute de perechi de pantofi într-un singur dulap.

— Doamne, femeie, tu nu te relaxezi niciodată? Îți simt nivelul ridicat de estrogen de-aici, a bombănit Fontaine.

— Ce-nseamnă estrogen? a întrebat Jordan de pe podea, unde el și Paige se jucau cu niște mărgele și bețișoare.

— Nimic, scumpule, am zis eu, strâmbându-mă la Fontaine.

Dody ni s-a alăturat și ea pe terasă, purtând o pereche de ochelari de soare cu ramă albastră, niște blugi evazați și o bluză cu mâneci bufante, de prin 1960. În jurul frunții avea o bandană portocalie, care o făcea să arate ca un ninja.

— Mișto ținută, mama.

Ea a scuturat din fund.

— Mulțumesc, dragule. Harry și cu mine mergem la Festivalul *Age of Aquarius* din satul de vacanță. Sadie, când trebuie să ajungă Des? Am o întrebare de natură medicală.

— Te rog, nu-l mai bate la cap cu problemele Anitei Parker. Ar trebui să discute cu doctorul ei.

— Nu e pentru Anita. E… pentru altcineva.

— Atunci acel altcineva ar trebui să-și facă rost de un doctor al lui.

Mi-am întins gâtul, încercând să văd pe fereastră dacă era mașina lui Des cea pe care o auzisem.

Telefonul lui Dody a sunat chiar atunci, iar Paige s-a repezit să răspundă, împrăștiind mărgele în toate direcțiile.

— Alo? O, bună, bunica.

Am fost străbătută de un fior de groază. Auzeam cumva tunetul din lumea de dincolo?

Paige a continuat să vorbească.

— Facem brățări din mărgele. Îhî. Da, e aici, dar se duce la film cu Des.

Nu! Nu! Nu-i spune asta, *Paige!* Aproape că i-am smuls telefonul din mâna ei delicată. Cu cât mai puține știe mama, cu atât mai bine.

Dar Paige a continuat să-mi bată în talpă cui după cui.

— Da, e un băiat de pe plajă. Vorbește cam ciudat, dar mi-a dat mie și lui Jordan acadele când i-a curs sânge de la cap mătușii Dody.

Ajunge, până aici! I-am luat telefonul.

— Bună, mama. Ce faci?

— Despre cine vorbea?

— Nimeni anume. Un prieten.

— Are vreo problemă de vorbire?

Mama s-ar fi descurcat de minune în acea neagră perioadă a istoriei, când copiii cu defecte erau dați de mâncare la lupi.

— E scoțian, mamă. Are accent.

— Hmm. Te vezi cu el?

Inchiziția Spaniolă era nimic în comparație cu ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că mama nu era adepta torturii.

— E medic, vecinul de peste drum. I-a pus lui Dody niște copci când a căzut și s-a lovit la cap. Acum mă duce la film, dar, te rog, nu face mare caz din asta.

Ea a început să se burzuluiască la telefon.

— Serios, Sadie! Nu fac decât să arăt un minimum de interes și uite ce primesc în schimb!

Mi-am mușcat buza.

— Îmi pare rău, mamă. Cu ce pot să te-ajut?

— Am sunat să programez o vizită la nepoții mei, dacă nu cer prea mult.

— Le-ar plăcea asta, am mințit eu.

— Și Richard se vede cu cineva, știai?

Am așteptat ca tristețea să-mi polueze plămânii și să-mi îngreuneze respirația. Dar nu s-a întâmplat așa. Tehnic vorbind, Richard se vedea cu cineva încă de când eram căsătoriți. Dar asta era prima oară când ideea nu-mi provoca o durere în piept.

— Mă bucur pentru el. Ascultă, trebuie să plec. Dar te sun mâine și stabilim când poți veni în vizită, bine? Poftim, vorbește cu Dody.

Dody a încercat să scape de mine, dar i-am tot îndesat receptorul, până când l-a acceptat.

— Bună, Helene, a zis ea, scoțându-mi limba pe când eu am trecut în cealaltă cameră.

M-am uitat din nou pe fereastră.

— Unde o fi Des? Întârzie.

— Nu întârzie, brioșico. Ți-ai dat ceasul înainte, mai știi? mi-a amintit Fontaine.

— Da, pentru că nu-mi place să întârzii. Și nici el n-ar trebui s-o facă.

— Spune-i-o. Sunt sigur că ar aprecia.

Când Des a venit în cele din urmă, m-a sărutat pe obraz, iar eu am uitat pe dată că mă făcuse să-l aștept.

Paige i-a întins ceva.

— Uite, Des, ți-am făcut o brățară. Am folosit culori de băieți, pentru că ești băiat. Dar am pus și o mărgea roz, ca să-ți amintești că e de la mine. Și una roșie, ca să te gândești la mami.

El a încercat să pună brățărica pe mâna lui de adult.

— Roșul e culoarea preferată a lui mami?

Paige a încuviințat din cap, scuturându-și buclișoarele.

— Da, pentru că e culoarea dragostei.

Eu m-am prefăcut fascinată de propriile unghii.

— Mulțumesc. O s-o pun în buzunar deocamdată, ca să n-o pierd, i-a spus el. Dar sunt sigur c-o să primesc o grămadă de complimente la muncă datorită ei.

Paige a chicotit.

— Fontaine o să-mi citească o poveste mie și lui Jordan după ce plecați.

— Serios? Ce poveste?

— Cea cu căpcăunul cel rău care o închide pe prințesă în turn. Și care n-o lasă afară până nu-i ghicește numele.

Des a zâmbit.

— O, am auzit de asta. Știi cum se numește?

Ea a încuviințat din cap, sigură pe ea.

— Da. Se numește Rupe-șliț-kin.

Fontaine și Des au izbucnit în râs.

Eu i-am tras una lui Fontaine în cap.

— Fir-ai Fontaine! Tu ai învățat-o asta? Dacă o aude Richard, la mine o să țipe. Apoi, către Paige: E Rumple-STILT-skin, scumpo.

Fontaine a rânjit:

— N-am învățat-o eu, îți jur!

∵

— Nu rămâi la prânz? a întrebat mama câteva zile mai târziu, când i-am dus pe copii în vizită, la Glenville.

— Îmi pare rău, aș fi vrut să pot, dar Kyle vrea să mă întâlnesc cu un alt client în legătură cu organizarea. Ăsta ar fi al treilea, am zis eu, îndreptându-mă de spate, mândră de realizarea mea.

— Tot nu înțeleg de ce-ai vrea să cotrobăi prin lucrurile oamenilor. Mie nu-mi sună deloc tentant. Dacă ai nevoie de bani, ai putea să-mi ceri mie, în loc să te faci menajeră.

Eu m-am dezumflat la loc.

— Mulțumesc, dar nu am nevoie de bani. Iar chestia cu organizarea o fac pentru că e distractiv.

Nu i-am mai spus că mă înscrisesem și la un seminar de afaceri și că îmi trecusem numele într-un registru online pentru organizatori profesioniști. Și nici că Fontaine concepuse cărțile de vizită pentru viitoarea noastră afacere. Și nu-i pomenisem nici că el și Dody puneau presiune pe mine să mă mut de tot în Bell Harbor. N-avea niciun rost să-i spun, de vreme ce nu avea să se întâmple niciodată.

— Copiii vor rămâne două zile la tine, după care va veni Richard să-i ia. E în regulă așa și pentru tine? am întrebat-o eu în schimb.

Voiam să plec de-acolo înainte să mă bombardeze cu întrebări despre Des. Sau despre orice altceva, că veni vorba.

— Da, să zicem că e bine. O să-mi pară bine să-l văd.

Nu puteam fi de acord. Richard fusese destul de agreabil ultimele dăți când am vorbit, dar nu puteam scăpa de senzația că punea ceva la cale. Presupun că vechile obiceiuri mor greu.

— În regulă, atunci. Eu am plecat. Nu am mai trecut pe acasă de săptămâni bune.

Am condus până în celălalt capăt al orașului, în fostul meu cartier. Străzile arătau diferit, culorile ori dimensiunile lor fiind ușor schimbate. Copiii pe care nu-i recunoșteam se jucau în curtea vecină. S-au oprit și m-au urmărit cu privirea, pe când eu încercam să nimeresc cheia în ușa de la intrare. Măcar gazonul arăta bine. Richard probabil că reparase stropitorile.

Ușa se înțepenise puțin, după care a cedat în sfârșit. Am pășit înăuntru.

Casa mea extravagantă din Glenville prinsese un miros greu, de mucegai. Praful strălucea în razele soarelui care pătrundeau prin ferestre. Așteptasem cu nerăbdare să trec pe aici, doritoare de puțină liniște după haosul continuu de la Dody. Dar era ciudat de liniște, ca într-o peșteră subterană.

Mi-am lăsat geanta pe bufetul din marmură neagră din bucătărie, pe care o adoram. Cu ocazia ultimei reamenajări interioare, într-o perioadă în care Richard nu prea dădea pe acasă, pierdusem ore bune chinuindu-mă ce culori să aleg. Nuanțele monocrome de cărbune și cenușiu care îmi păruseră atât de clasice și de bun-gust atunci, acum îmi păreau neprietenoase. Totul aici, de la blatul rece ca piatra, la electrocasnicele din oțel inoxidabil, la farfuriile de decor plasate în locuri dureros de nepotrivite, părea completamente lipsit de viață. Nu găseai niciun defect în design, dar nici vreo umbră de personalitate. Trebuia să

reamenajez iarăși când aveam să mă întorc acasă. Poate că Fontaine ar fi fost de acord să mă ajute.

M-am descălțat și am pășit pe covorul de lână din camera de zi. Deasupra șemineului placat cu marmură se afla un portret de familie uriaș. Richard, Paige, Jordan și cu mine pozam cu toții în cămăși albe și pantaloni kaki. Îmi aminteam bine ziua aceea. Fusese îngrozitoare. Richard întârziase atât de mult încât nici nu am vrut să stau lângă el pentru poză. După care Jordan a început să plângă, pentru că l-a certat Richard. Zâmbetul din fotografie părea sincer, dar numai eu știu cât efort a trebuit să fac pentru asta. Eram expertă în a-mi masca iritarea față de restul lumii. Dar eu reușeam să-mi văd tristețea din propriii ochi. Trebuia să scap de portretul ăsta. Nu-l lăsasem acolo decât de dragul copiilor. Eu, Paige și Jordan trebuia să facem un nou portret cât de curând.

La stânga șemineului era un semn în perete de când aruncasem cu un pantof în Richard. Nu-mi mai aminteam de ce îl aruncasem, dar eram sigură că fusese pe merit. Cum ajunsesem acolo? Ura nu pusese stăpânire pe mine deodată, ci treptat, puțin câte puțin, pe nesimțite, ca o degerătură care, în cele din urmă, devine sloi de gheață.

Îl iubisem cândva. Și cred că și el mă iubise – așa cum un sportiv își iubește trofeul câștigat. Eu eram încă la facultate când ne-am cunoscut, iar el era deja reporter la un mic post de radio local. Vai, cât de strălucitoare și pline de dragoste mi-au părut acele prime luni ale căsniciei noastre! Ne simțeam bine împreună, îmi plăcea la nebunie să-mi acorde atenție. La început, certurile noastre erau rare, dar gălăgioase, după care s-au pierdut cu totul, împreună cu orice altă formă de comunicare în afară de sex. Asta era noțiunea de conversație a lui Richard.

— Vrei?

— Nu știu, cred, dacă vrei și tu.

— Bine.

Sirena care răsuna în depărtare m-a trezit la realitate și mi-a împrăștiat gândurile despre Richard.

Am urcat la etaj, șovăind în ușa dormitorului. La fel ca în cazul străzilor, mă simțeam de parcă era prima oară când mă uitam la camera asta sau de parcă aș fi privit o expoziție dintr-un muzeu.

Aici vedeți habitatul natural al unei familii americane moderne. Observați cum masculul și femela speciei dorm cât de departe unul de celălalt le permite salteaua.

Patul uriaș din centrul camerei trebuia înlocuit. Îl uram acum. Richard mi-l făcuse cadou cu ocazia celei de-a cincea aniversări a căsniciei noastre, însă plăteam și acum pentru el.

Am deschis sertarul de sus al noptierei, cel în care îmi țineam bijuteriile. Am scotocit în el până când am găsit cutia de catifea neagră în care erau inelul de logodnă și verigheta. Am deschis-o. Chiar și cu draperiile trase, diamantul strălucea de-ți lua ochii. Era de un carat și jumătate, un dar extravagant. Richard credea că dragostea trebuie să se vadă și la exterior, așa că era generos când venea vorba de portofelul lui. Tehnic vorbind, cred că era generos cu toate părțile care-l priveau. Am chicotit singură în camera goală. Da, ăsta era defectul lui Richard. Era mult prea generos.

Pe dată mi-a răsărit o idee în minte. Am strecurat cutia în buzunar.

Pe când coboram scările, mi-am scos telefonul să sun o vecină. Încă nu luasem legătura cu niciuna dintre ele de când stăteam în Bell Harbor. Sheila de vizavi nu a răspuns. Nici Nora, Elaine sau Connie. Le lăsasem un mesaj la începutul săptămânii, anunțându-le că vin în oraș, însă nu primisem niciun răspuns.

Ieșind pe terasă, am aruncat o privire în curtea din spate. Iată-le acolo, adunate toate în grădina Norei. O senzație ciudată mi-a gâdilat gâtlejul și atunci mi-a venit o nouă idee. Am scos din nou

telefonul din buzunar, formând încă o dată numărul Sheilei. Nu pleca nicăieri fără el. Am urmărit cu privirea pe geam cum ridică receptorul de pe măsuța de sticlă și verifică numărul apelantului. Și-a întors capul spre casa mea, apoi l-a pus înapoi jos, fără să-mi răspundă.

Doamne, Dumnezeule, mă ignorau cu toatele! Dar de ce?

M-am așezat pe pervazul tare al ferestrei și am așteptat să mă cuprindă valul de indignare. Dar, la fel ca atunci când am auzit că Richard se vede cu cineva, nici de data aceasta nu am simțit nimic… Îmi fusese dor de femeile astea? Nu chiar. Și era evident că nici lor nu le fusese dor de mine. Poate nemaidând prin cartier însemna că nu mai aveam nicio bârfa suculentă de oferit, prin urmare, nu le mai eram de niciun folos. Cu două luni în urmă, aș fi traversat furtunos gazonul și le-aș fi cerut o explicație. Dar acum îmi dădusem seama cât de mult se simplificau astfel lucrurile. Scăpasem de niște prietenii inutile fără o despărțire urâtă ori vreo ieșire hormonală. Când aveam să mă mut înapoi în Glenville, nu urma să încerc să reiau legătura. Aveam să-mi fac prieteni noi. Prieteni mai buni. Ce spusese madam Margaret? „Gata cu vechiul, să vină noul?”

Cred că lucrul ăsta era valabil și pentru oameni.

Capitolul 20

Des a venit să mă ia pentru întâlnirea noastră arătând mult prea apetisant pentru binele meu. În timp ce-mi deschidea portiera din dreapta, a arătat cu degetul spre obrazul meu.

— Ai ceva acolo.

Super, am dat ruj pe lângă? Nu întinsesem bine crema de iluminare pentru care sunt prea bătrână ca să mai aibă vreun efect? Am șters pata.

— Gata?

El a scuturat din cap și s-a apropiat de mine.

— A, văd acum, e un sărut, a zis el, lipindu-și buzele moi ca untul de fața mea. Amândoi am început să chicotim la unison.

— Prea siropos? a întrebat el.

— Puțin, da, dar apreciez.

M-a sărutat încă o dată înainte să intru în mașină. Copiii erau la Richard peste weekend, așa că eram liberă și lipsită de griji pentru următoarele câteva zile. Foarte lipsită de griji.

În timp ce-l așteptam pe Des să vină pe partea lui, am văzut ceva strălucind pe podeaua mașinii. M-am aplecat și l-am ridicat de jos. Era un cercel. Am fost cuprinsă de o senzație apăsătoare de déjà vu. Știți, sentimentul că ați mai trecut o dată prin același rahat?

Obișnuiam mereu să găsesc tot felul de lucruri prin mașina lui Richard, cum ar fi cutii de chibrituri de la restaurantele unde eu nu pusesem piciorul niciodată, fire lungi de păr blond, pahare de carton cu urme de ruj pe pai. Ba odată am găsit chiar un ambalaj de prezervativ. Richard îmi spusese că un prieten îi făcuse o farsă, punându-i în glumă un Trojan pe schimbătorul de viteze. Mda, ce glumă bună.

Am studiat cercelul în tăcere, cât timp Des și-a ajustat scaunul și a lăsat în jos parasolarul. L-am privit lung, ca și cum s-ar fi putut evapora dacă îmi

doream din tot sufletul. Era deosebit, cu mărgele din sticlă colorată, prinse cu o sârmuliță răsucită. Nu era de bun-gust. De fapt era de-a dreptul hidos. Și nu era nici pe departe al meu.

El a băgat cheile în contact.

Eu am ridicat cercelul.

— Al cui e ăsta?

El m-a privit mirat și s-a uitat lung la cercel, apoi din nou la mine.

— Ăă… nu e al tău?

I l-am vârât și mai mult în față, ridicând intrigată din sprânceană.

— Ți se pare că aș purta așa ceva?

El a părut nedumerit, ca și cum i-aș fi pus o întrebare capcană, în genul „Cercelul ăsta mă face grasă”?

— Ăă… presupun că nu.

— Atunci al cui e?

El și-a făcut de lucru cu băgatul mașinii în viteză.

— L-am găsit pe aleea voastră ieri și m-am gândit că trebuie să fie al lui Dody. Am tot uitat s-o întreb.

M-am uitat din nou la cercel. Da, aducea foarte mult cu monstruozitățile pe care le purta ea. Explicația lui era perfect logică.

— I-l dau eu, am zis, strecurându-l în poșetă.

— Mulțumesc. Cum se descurcă Penny? Se simte bine? a întrebat el, dând cam poticnit cu spatele.

— Se simte bine. E doar obosită.

Îi spusesem lui Des despre sarcina lui Penny înainte ca ea să mă pună să jur că voi păstra secretul. Știam că el n-o să spună nimănui, de vreme ce era puțin probabil s-o întâlnească. Îi mai spusesem și lui Fontaine, cu toate că fusese numai din greșeală. Era la fel de abil ca mama când venea vorba de tehnici de interogare.

— Vor să afle dacă o să fie băiat sau fată?

— Nu, vor să fie o surpriză.

— Aha. E bine. S-au hotărât în privința numelui?

— Nu încă. Ce-i cu toate întrebările astea despre copilul lui Penny?

Des mi-a zâmbit:

— Nimic. Doar făceam conversație.

Am luat cina la Arno's, restaurantul unde lucra Jasper. Apoi ne-am plimbat pe faleza din Bell Harbor, ținându-ne de mână și sprijinindu-ne unul de altul, până când am găsit un bar micuț și obscur, unde se cânta muzică live. Avea vedere la mare și era locul perfect pentru orice avea să ne rezerve restul nopții. Mesele erau micuțe. Ne atingeam cu genunchii pe sub cea la care stăteam, lucru care-mi făcea pielea de găină, anticipând mișcarea pe care aveau s-o facă mai târziu.

Sorbeam din cocktailurile noastre și vorbeam despre lucruri neimportante, ca, de exemplu, cine a inventat ora de vară și cât de ciudat era musicalul *Cats.* Serios acum, e un musical despre pisici!

I-am povestit cum, când eram mici, Penny voia să facă economie de energie cu mult înainte ca asta să devină un trend, așa că eu obișnuiam să mă strecor în camera ei și să aprind lumini la întâmplare, doar ca s-o enervez.

— Mie și lui Bonnie ne plăcea să dăm foc la lucruri, a replicat Des. Odată am dat foc unei canapele.

— Ați dat foc unei canapele? De ce?

El mi-a aruncat un zâmbet leneș.

— Era acolo. Ne plictiseam. Era o canapea veche și aruncată de cineva, așa că am dus-o pe un deal și i-am dat foc. Dar ne-a pârât Robin. Ea a fost dintotdeauna cea care nu-și putea ține gura. Mama și-a ieșit din pepeni când a auzit.

Nu puteam să-mi închipui ce-ar fi făcut mama în asemenea circumstanțe.

— Și ce s-a întâmplat?

Des și-a bătut gânditor degetul de buze.

— Hm, să vedem. Eu a trebuit să fac curat în garaj, să spăl mașina, să frec lună bucătăria, să plimb câinele… cam toate sarcinile cu care deja mă bătea la cap să le fac. Dar a trebuit să-i spun și tatei. Asta a fost adevărata pedeapsă.

— De ce?

Încă o dată, mi-era greu să-mi închipui scena, de vreme ce practic crescusem fără tată.

— Tata nu e genul de om pe care să vrei să-l înfurii, așa că eram îngrozit. Mi-am târât fundul jalnic în biroul lui ca un zombi.

— Și ce-a făcut? l-am întrebat eu, întinzându-mi piciorul și atingându-l ca din greșeală.

Ochii i-au strălucit, iar eu am rămas încântată de capacitatea mea de a-i distrage atenția.

— A râs. Inginerul din el a considerat tare isteață isprava noastră, dar tot m-a pedepsit să nu ies din casă vreo săptămână, în timp ce mama m-a muncit ca pe un câine. Întotdeauna ne pedepsea punându-ne la treburi casnice. Poate de-asta sunt cam neîndemânatic acum. În subconștientul meu, curățenie egal necazuri.

— La mine, curățenie egal dominația mondială, ca și cum, dacă pun totul la locul lui, obțin astfel controlul absolut asupra universului.

El a luat o înghițitură mare din băutura lui.

— Cred că asta e mai înfricoșător decât să dai foc la lucruri. Hei, vrei să dansezi? m-a întrebat el, pe când orchestra a început să cânte o melodie lentă.

Să ne gândim. Voiam să mă lipesc de el și să ne legănăm înainte și înapoi, în vreme ce toată lumea ar fi șoptit ce cuplu frumos formăm? Avea să fie amuzant.

— Da, te rog.

Am avut dreptate. Chiar era amuzant. Nu știu dacă s-a obosit cineva să observe ce cuplu frumos formam, dar, chiar și așa, mi-a plăcut.

— Te miști incredibil de ușor, domnule doctor McKnight.

— Serios?

Părea încântat de compliment.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. Bonnie și cu mine am luat lecții de dans înainte de nunta ei. De vreme ce tata nu mai era prin preajmă, m-a rugat pe mine să-i țin locul. Dar s-a gândit că ar trebui să mergem totuși la niște cursuri, ca să nu ne facem de râs.

— Ce drăguț.

— Nu chiar. La fiecare curs, ne certam precum șoarecele și pisica. Aproape ne-am omorât unul pe celălalt. Cea mai urâtă experiență din viața mea.

Zâmbetul lui larg spunea însă contrariul.

Eu m-am lipit de el.

— Ei bine, oricum ar fi fost, mă bucur că ai luat lecții.

El m-a tras și mai aproape și ne-am învârtit amândoi, dându-ne în spectacol.

— Și eu mă bucur.

Apoi m-a sărutat, chiar acolo, în fața tuturor oamenilor din Bell Harbor.

— Mai am o mărturisire de făcut.

Vocea îi era scăzută, topindu-se în urechea mea.

— Ce anume? am zis eu cu respirația tăiată.

— M-am gândit la tine toată ziua.

— Așa ai făcut?

O căldură delicioasă mi s-a aprins în partea de jos, răspândindu-se în toate direcțiile.

— Da. Hai la mine și am să ți-o dovedesc.

∵

Tunetele bubuiau, ploaia ropotea. Era o dimineață cenușie și mohorâtă, dar eu radiam pe dinăuntru. O perdea se învăluia cu mișcări senzuale înăuntrul dormitorului lui Des, ca desprinsă dintr-un film noir. Probabil că am lăsat ușa glisantă deschisă în graba noastră de a ne dezbrăca unul pe celălalt. M-am dat ușor jos din pat, nevrând să-l trezesc. Îmi plăcea să mă furișez în baie, să-mi aranjez părul, să-mi curăț urdorile de la ochi și apoi să mă strecor înapoi în pat, așa încât

să creadă că mă trezesc proaspătă ca un trandafir. Poate că frumusețea era în ochii celui care o privea, dar nițică ferchezuială nu făcea rău nimănui.

M-am aranjat pe cât am putut mai bine, având în vedere că poșeta și majoritatea hainelor erau în cealaltă cameră. Nu aveam nici produse de înfrumusețare, nici vreo tehnică secretă. Mi-am turnat niște pastă de dinți și am plimbat-o prin gură. Părul era o învălmășeală groaznică și eram sigură că aveam o urmă de mușcătură pe gât, dar nu prea aveam ce face în privința asta. Am aprins ușor lumina în baie și am deschis cât mai încet ușa.

Dar m-a prins. Des mi-a aruncat un zâmbet leneș din pat.

M-am ascuns toată după ușă, lăsându-mi doar capul afară.

— ’Neața, a zis el.

— ’Neața, i-am răspuns, rămânând pe loc, nevrând să hoinăresc prin cameră în lumina zilei. Ei bine, în cazul de față, era destul de întuneric, dar, chiar și așa, era încă suficientă lumină cât să nu vreau să defilez în costumul Evei.

— Ăă, poți să… închizi ochii? am întrebat eu șovăitor.

— Poftim? a făcut el, chicotind.

— Nu am nimic pe mine.

— Și de ce aș închide ochii?

— Pentru că sunt timidă. Mi-e rușine.

Des, mai mult decât amuzat, și-a încrucișat brațele la ceafă.

— Asta e ridicol.

— Ba nu e. Haide, mă simt aiurea. Închide ochii, am zis eu, deja puțin enervată pe el.

— Știi că văd tot timpul oameni fără haine pe ei, nu?

— Atunci nu o să-ți fie atât de greu să *nu* te uiți la mine, perversule ce ești!

— Și mai știi că te-am văzut și pe tine dezbrăcată de câteva ori și mi-a plăcut, nu?

— De cele mai multe ori, stăteam întinsă și era întuneric. Asta e cu totul altceva.

El a râs și mai tare.

— Chiar nu ai de gând să ieși?

— Nu, pentru că sunt goală, iar tu ești acoperit până-n gât.

— Asta e problema?

A dat pătura la o parte, arătându-mi că era la fel de dezbrăcat ca mine.

Vai, Doamne!

— Gata, acum suntem chit. Te simți mai bine?

Am întors privirea, roșind puternic. În adâncul meu, eram o fată cuminte, iar fetele cuminți își feresc privirea când bărbații se arată în toată goliciunea lor. Dar nu eram nici chiar *atât* de cuminte, așa că, peste vreo jumătate de clipă, m-am uitat înapoi. El stătea întins cât era de lung, confortabil până la nerușinare, pielea lui închisă contrastând cu albeața cearșafurilor. Mi-a făcut un semn jucăuș să mă așez pe saltea.

— Vino-aici, a zis el, de parcă ar fi vorbit cu unul dintre câinii lui Dody.

Mi-am cântărit repede opțiunile. Nu puteam să-mi petrec toată ziua în baie. În cele din urmă, tot ar fi trebuit să ies și, doar dacă nu mi-aș fi făcut o togă dintr-un prosop de baie, trebuia s-o fac dezbrăcată. De data asta câștigase.

— Dumneata, domnule, nu ești deloc un gentleman.

Mi-am îndreptat spatele și am ieșit de după ușă, urmărind cu privirea cum expresia de pe chipul lui se schimbă de la una de tachinare nevinovată la ceva cu totul diferit.

Hmm, poate că, până la urmă, eu câștigasem de data asta.

Ne-am petrecut următoarea oră în pat, explorând virtuțile goliciunii noastre.

De fapt, ne-am petrecut aproape toată ziua în pat, stând întinși, pălăvrăgind, râzând, bucurându-ne în tăcere de compania celuilalt. Am mâncat

gofre făcute la toaster și popcorn la microunde. Ne-am uitat la filme, am făcut o baie în jacuzzi, ne-am mai prostit puțin, după care am tras un pui de somn. Mâncarea nu a fost bună, filmul n-a avut niciun subiect și a fost plictisitor, iar eu am avut parte de cea mai frumoasă zi din viața mea. Să nu fac nimic cu Des era mult mai amuzant decât să fac orice altceva cu oricine altcineva.

— Probabil ar trebui să mă întorc acasă, am zis eu, ridicându-mă șovăielnic de pe canapea, împlinindu-se aproape douăzeci și patru de ore de la întâlnirea noastră. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de spital de-ai lui Des, care îmi veneau cu treizeci de centimetri mai lungi, și cu unul dintre tricourile lui. Părul îmi era groaznic de răvășit și tânjeam după periuța mea de dinți cu intensitatea cu care Scooby tânjește după gustările lui. Des deschidea dulapuri prin bucătărie.

Și-a ițit capul în ușă:

— Ai planuri diseară?

— Nu, dar am crezut că te-ai săturat de mine.

— Așa e. M-am săturat să mă tot lași să-ți smulg hainele de pe tine.

Am roșit.

— Astea sunt hainele tale. Și, oricum, m-am gândit că m-am lăsat destul greu.

El a închis ușa unui dulap.

— Hmm, când te-ai lăsat greu?

Eu m-am ridicat în picioare.

— Acum chiar că plec.

El a ieșit din bucătărie și m-a tras aproape de el.

— Știi că doar glumeam.

— Mda, cum să nu!

— Sadie, nu pleca acasă, mi-a șoptit el în ureche. Rămâi să mănânci macaroane cu brânză cu mine.

— Crezi că mă poți seduce cu carbohidrați?

— Ți-aș oferi ceva mai bun, dar chiar e singura mâncare pe care o am. Asta și un borcan cu

măsline. Dar, dacă rămâi, te las pe tine să alegi următorul film.

Era un împielițat tare convingător, momindu-mă cu carbohidrați și filme de categoria B.

— Trebuie neapărat să mă spăl pe dinți. Mor după periuța mea, am recunoscut eu cu fervoare.

El a râs.

— Nu poți s-o folosești pe a mea?

— Bleah! Dezgustător! Chiar simt nevoia să mă împrospătez.

— Mâine intru de gardă pentru următoarele cinci nopți. Vrei să mă trimiți în tranșee fără să mă săruți?

Ar fi putut să-mi ceară să rămân fie și numai din motive pur sexuale, dar, sincer, și așa era bine.

— Te-am sărutat de mii de ori. Dar uite cum facem: mă duc acasă să mă schimb de haine și mă întorc.

El m-a pupat pe nas.

— Perfect. Eu o să dau o fugă până la magazin să iau ceva de mâncare, apoi ne întâlnim aici. Las ușa din față neîncuiată, în cazul în care ajungi înaintea mea.

Des m-a lăsat la Dody în drumul lui spre cumpărături. Eu m-am furișat înăuntru îmbrăcată în hainele lui și cărând un sac în care aveam propriile lucruri. Aveam clasă, ce să mai. Fontaine făcea niște schițe la masa din bucătărie, în vreme ce Jasper tăia ardei.

— Bună, băieți. Unde e Dody?

Am aruncat sacul cu haine pe un scaun și am luat un măr din bolul cu fructe.

— E cu Harry la Festivalul de Film Christopher Walken, a răspuns Jasper. Mișto țoale, apropo.

— Mulțumesc, am bălmăjit eu, cu gura plină de măr.

— Unde ați luat cina aseară? a întrebat Fontaine.

— La Arno’s. Iar diseară gătim la Des.

— N-ai stat acolo cam o zi și jumătate? Felicitări c-ai încălecat din nou poneiul, văcărițo!

— Mulțumesc. Hei, Jas, mă bucur că ești aici. Voiam să-ți arăt ceva.

Am dat fuga în camera mea, am luat cutiuța de catifea neagră pe care o adusesem cu mine din Glenville și am alergat înapoi în bucătărie. Iute ca gândul.

Am pus cutia în fața lui.

Jasper a cercetat-o cu privirea, de parcă ar fi fost o bombă pe care trebuia s-o dezamorseze.

— Ce-i asta? a întrebat el, luând un prosop și ștergându-și mâinile.

Și Fontaine se uita la cutie la fel de lung.

— M-am tot gândit. Știu că îți dorești inelul perfect pentru Beth și că nu ai bani gheață pentru el. Dar, dacă-l iei pe ăsta, probabil îl poți da la schimb și să rămâi și cu o diferență de bani pe deasupra.

Jasper arăta de parcă doar ce-i spusesem că eram un cyborg.

— Haide. Deschide-o, l-am îndemnat eu.

El a ridicat cutia și a deschis-o încet.

— Sadie, nu poți să mi-l dai mie! Inelul ăsta e uriaș!

Am ridicat din umeri.

— Știu. Dar nu am nevoie de el. Nu-l vreau. Și n-o să fac niciodată un lanț din el, pentru că o să-mi amintească mereu de Richard.

Fontaine i-a smuls lui Jasper inelul și l-a ridicat în lumină, făcându-l să sclipească și să strălucească.

— Atunci dă-l tu la schimb și ia-ți altceva pe el, dar eu nu-l pot primi, a spus Jasper, scuturând din cap.

— Eu nu am nevoie de și mai multe bijuterii, Jas. Dar tu da. M-aș bucura mult dacă m-ai scăpa de el. Știi că nu suport să am lucruri care nu folosesc nimănui. Pentru mine, asta înseamnă

haos. Dar, dacă pe tine și pe Beth vă face fericiți, atunci și pe mine o să mă facă.

Fontaine a întins înapoi inelul fratelui său.

— E un târg destul de bun.

Jasper își mută privirea când la noi, când la inel.

— Se mai practică asta? La schimburi, mă refer.

Fontaine a încuviințat din cap.

— Sunt sigur că încă se practică la bijuteria lui Mason. Am mai cumpărat lucruri vechi de la ei.

Ceasul cu pasărea Tweety al lui Dody s-a auzit bătând de pe hol, în timp ce eu îi așteptam răspunsul.

— Ești absolut sigură de asta, Sadie? a întrebat Jasper pe un ton grav.

Eram. Era lucrul corect de făcut.

— Absolut.

Jasper a închis cutia și m-a îmbrățișat, de parcă eram pe cale să sărim din avion și numai eu aveam parașută. Cu voce spartă, mi-a mulțumit, apoi a ieșit cu pași mari din încăpere, înăbușindu-și un suspin.

Fontaine s-a întors spre mine și mi-a zâmbit, dând din cap.

— Găluștcuțo, habar n-aveam că poți fi atât de mărinimoasă.

Eu i-am răspuns la zâmbet.

— Iar eu habar n-aveam că știi ce înseamnă cuvântul mărinimos.

∵

Am ajuns acasă la Des înaintea lui. Am pierdut vremea, strângând de prin jur, spălând cele câteva farfurii din chiuvetă, aranjând pernele de pe canapea, făcând patul și aliniindu-i pantofii, care până atunci stătuseră aruncați într-o grămadă mare în fața ușii. Teancuri de plicuri nedeschise zăceau împrăștiate prin toată bucătăria. N-am putut să mă stăpânesc. Le-am sortat pe toate, punând revistele într-o grămadă, corespondența inutilă într-alta, iar cea care părea importantă într-o a treia. Am așezat frumos cele trei grămezi pe bufetul din bucătărie.

El a intrat tocmai când eu terminam.

— Bună.

A aruncat o privire prin jur și abia atunci mi-am dat seama că îmi băgasem nasul în treburile lui, încă o dată. Poate că-i plăceau pantofii făcuți grămadă și corespondența împrăștiată prin fiecare încăpere.

A lăsat pungile de cumpărături pe bufet, lângă prosoapele de vase frumos împăturite.

— Văd c-ai fost foarte ocupată.

Mi-am mușcat buza.

— Scuze, din obișnuință.

— Nu-ți cere scuze, a zis el, ridicând prima revistă din teanc. Hmm, când am primit-o pe asta?

— Sunt în ordine cronologică, de la cele mai vechi, la cele mai recente.

Obsesia mea nu cunoștea margini. Puteam foarte bine să dau totul pe față.

El s-a sprijinit de bufet și a zâmbit.

— Lasă-mă să ghicesc: toate hainele tale sunt aranjate pe culori, nu-i așa?

— Nu așa le are toată lumea?

Zâmbetul lui s-a lățit și mai mult.

— Sora mea Robin și le ordonează așa. O să te adore.

Parcă se oprise timpul în loc. Încălcase cea mai importantă regulă. Toată lumea știa că aduce ghinion să pomenești de întâlnirea cu un membru al familiei celuilalt atât de devreme într-o relație. Era aproape la fel de rău cu a spune „Te iubesc” mult prea repede. Știți voi, *declarație de dragoste prematură*.

Zâmbetul i-a pierit de pe chip la fel de brusc pe cât îi și apăruse. A început să-și facă de lucru cu pungile, în vreme ce eu rearanjam teancul de corespondență deja aliniat la dungă.

— Deci, ce avem la…

— Spaghete, a răspuns el, înainte ca eu să termin întrebarea.

În noaptea aceea, stând îmbrățișați ca un cuplu de bătrânei care așteptau să adoarmă, am chibzuit la stadiul în care se afla această relație și am încercat să țin piept valului de tristețe. Vara era aproape pe sfârșite. Eu și Des am ocolit intenționat subiectul întoarcerii mele la Glenville și locul următor în care avea să fie trimis cu serviciul. Știam că i se oferise posibilitatea de a-și prelungi șederea în Bell Harbor, dar, de vreme ce el nu deschisese subiectul, nici eu nu o făcusem.

Realitatea acestei relații amoroase era un ocol, nu destinația finală. Mai devreme decât mi-aș fi dorit, aveam să mă întorc la adevărata mea viață, iar el avea să pornească în următoarea lui mare aventură. Amândoi am știut asta de la bun început, așa că ar fi fost copilăresc din partea noastră să ne dorim ca totul să fi fost altfel, nu-i așa? Trebuia s-o recunoaștem. Trăisem într-o bulă, prefăcându-ne că există un viitor. Dar nu exista.

— Des? am spus eu în șoaptă.

— Hmm?

— Îmi place când sunt cu tine.

El m-a strâns de mijloc și a bălmăjit, pe jumătate cuprins de somn:

— Și mie.

De dimineață, m-am trezit înaintea lui, i-am ridicat tricoul de pe podea și i l-am pus pe el. Ziua de ieri, când fusesem surprinsă dezbrăcată, ieșise destul de bine, dar eram încă rușinoasă. Am aprins lumina de la baie, iar inima mia tresărit, mi s-a oprit o secundă, apoi a început să bată nebunește. Pe dulăpior, lângă cea a lui Des, se afla o periuță nou-nouță. În jurul ei avea legată o mică fundă din ață dentară, ca să știu că era pentru mine. Era cel mai drăguț lucru pe care îl văzusem vreodată. Îmi cumpărase o periuță de dinți. Am ridicat-o cu grijă, de parcă ar fi fost condurul din sticlă al Cenușăresei. Gestul însemna mult pentru mine, și nu doar pentru că eram foarte scrupuloasă în ceea ce privea igiena mea dentară. Periuța pasta de dinți

era specială pentru că însemna că voia să mă întorc la el.

Capitolul 21

— E doar o periuță de dinți, Sadie! Poate ți-a dat-o pentru că ai o respirație urât mirositoare.

Mă aflam în bucătăria enervant de plină de gărgărițe a lui Penny, pe la care trecusem înainte să iau copiii de la Richard. Des era plecat câteva zile la Seattle, la o conferință medicală, așa că aveam timp liber de plimbat. Mi-am amestecat limonada, întrebându-mă dacă nu cumva avea dreptate. Poate chiar interpretam prea multe în gestul lui.

— Mi s-a părut doar foarte drăguț.

Ea și-a trecut mâna peste abdomenul ei încă plat, un obicei pe care-l căpătase de când aflase că e însărcinată.

— E drăguț, clar. Dar n-ar trebui să te muți acolo pentru un tip, mai ales dacă nu ai de gând să rămâi.

— Dody mă tot bate la cap să mă mut în Bell Harbor. Eu n-am spus niciodată asta!

— Nu direct, dar ai tot lăsat indicii subtile. Nu vorbești decât despre ce distractiv e acolo, cât de prietenoasă e toată lumea și cum viața e mult mai bună decât în Glenville. Sincer, parcă nici nu-ți pasă c-o să mă lași de una singură tocmai când trebuie să vină bebelușul!

Penny și-a acoperit fața cu mâinile și a izbucnit în lacrimi.

Hormonii din primul trimestru sunt niște afurisiți forțoși. Te lovesc în genunchi și te fac să cazi lat, drept în mutra ta plângăcioasă. Mi-am pus limonada pe masă ca să-i cuprind umerii tremurători ai lui Penny.

— Nu mă mut acolo. Ar fi de-a dreptul stupid.

— Nu ar fi! a spus ea printre sughițuri. Ar fi perfect logic. E mult mai bine acolo decât aici. Unde ar trebui să-mi duc copiii la joacă? Nu e niciun parc în apropierea casei mele. Nu e nicio plajă și nu sunt nici magazine de caramele ori de

zmeie. Bell Harbor are toate astea, plus căsuțele acelea micuțe și drăguțe, care arată atât de diferit una de alta.

Și-a șters fața, apoi a continuat:

— Gândește-te numai. Ai putea să-ți cumperi un mic bungalou și să-l vopsești mov, dacă așa ai vrea. Eu trebuie să primesc o afurisită de învoire de la o stupidă asociație a cartierului ca să-mi pun o fântână pentru păsările în propria curte!

— Poate că ar trebui să te muți în Bell Harbor, am zis eu.

— Poate c-am s-o fac, dar tu, prima.

M-am așezat la loc, dorindu-mi să fi avut niște gin în limonadă.

— Deci acum îmi spui c-ar trebui să mă mut acolo?

— Probabil. Dar nu o face de dragul unui tip.

Când Dody și Fontaine îmi sugeraseră să mă mut, îmi fusese ușor să alung numaidecât ideea. La urma urmelor, Fontaine o făcea din rațiuni profesionale, iar Dody era o trăsnită și jumătate. Însă lucrurile se schimbau acum, că Penny semnase și ea petiția.

— N-o să-ți fie dor de mine?

Ea a sughițat din nou.

— Ba da, dar o să vin să te vizitez tot timpul. Prințesa Buttercup adoră apa.

— Cine e prințesa Buttercup?

— Bebelușul. Așa îi place lui Jeff să-i spună.

— Și dacă e băiat?

— O să ia bătaie tot timpul.

∵

Televizorul urla prin ușa apartamentului lui Richard. Am bătut a doua oară, iar Jordan mi-a deschis un minut mai târziu.

— Bună, mami, a zis el, sărindu-mi în brațe și strângându-mă cu putere.

Nu puteam să mă satur niciodată de asta.

— Bună, frumoaso, s-a miorlăit Richard.

Vai, de asta chiar mă săturasem.

Am păşit înăuntrul apartamentului lui sărăcăcios mobilat.

— Uau, îmi place ce-ai făcut cu locul ăsta!

Richard a chicotit.

— Ei bine, la tine a rămas toată mobila, mai ştii?

Eu am zâmbit.

— Copiii sunt gata?

Cu cât plecam mai repede de-acolo, cu atât mai bine.

— Care-i graba? Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plecăm. Şi sunt cu maşina.

— Ai o întâlnire în Mayberry cu personajul ăsta sexos, Dezzz, de care tot vorbesc copiii? Cine e?

— Nimeni special. Doar un prieten, am zis eu, dând cu piciorul într-un ziar de pe podea, pe când căutam încălţările copiilor.

— Un prieten, ai? a făcut Richard, sprijinindu-se de perete. E bine să ai prieteni. E serioasă chestia?

M-am oprit din căutatul încălţărilor şi i-am aruncat lui Richard o privire aspră.

— Asta nu prea e treaba ta, aşa-i?

El a rânjit.

— Vai, aşa serioasă e? Ce nume mai e şi Dezzz? E biciclist sau ceva de genul?

Am zărit sandaua lui Paige dosită după o pernă a canapelei şi am traversat încăperea ca s-o scot de-acolo.

— E medic. Haideţi, copii! Ajutaţi-mă şi strângeţi-vă lucrurile.

Paige a început să sară într-un picior.

— Mami, unde mi-e celălalt pantof?

— Aici e, scumpo. Lasă-mă să te ajut.

Ne-am vânzolit în jur, adunându-le lucrurile şi îndesându-le într-o geantă. N-am mai stat să le şi împăturesc. Oricum aveam să bag totul la spălat de cum ajungeam înapoi la Dody.

— Tati, să nu bei din cutia mea de suc. Lasă-mi-l mie, bine? i-a spus Jordan.

— Bine, J. Așa am să fac. Ești sigură că trebuie să pleci așa repede, Șade? Am putea să comandăm pizza, să deschidem o sticlă de vin. Ai putea să-mi povestești totul despre noul tău prieten. Sau, și mai bine, am putea să ne aducem aminte de vremurile bune.

Aluzia lui era cât se poate de clară: *Hai să le punem un film copiilor*, *după care să ne furișăm în cealaltă cameră pentru o partidă scurtă*.

Am scuturat din cap cu hotărâre.

— Nu, am chestii de făcut. Trebuie să trec mai întâi pe acasă înainte să ne întoarcem la Bell Harbor.

El s-a încruntat.

— Nu e nevoie să verifici casa. Aș putea face eu asta pentru tine, doar știi.

— Foarte drăguț din partea ta, Richard, dar am niște lucruri de luat de acolo. Copii, dați-i un pupic lui tati. Trebuie să plecăm.

Paige l-a sărutat pe obraz, iar el a îmbrățișat-o. Jordan a încercat să facă la fel.

— Hei, J. Bărbații adevărați dau mâna, mai ții minte ce ți-am zis? l-a apostrofat Richard.

Eu mi-am mușcat limba. Doamne ferește ca fiul lui Richard să dea dovadă de sensibilitate!

Jordan a încuviințat din cap și a întins mâna.

— Bun, cred că asta e tot, am zis eu. Pe curând, Richard. Am dat să mă îndrept spre ușă. Copiii au luat-o înainte, în timp ce Richard m-a prins de mână și m-a strâns.

— Sadie, spune-mi adevărul: e serioasă treaba între tine și tipul ăsta?

Era oare gelos? După atâta timp și după toate lucrurile prin care mă făcuse să trec?

Nu eram într-atât de naivă să cred că relația cu Des era treabă serioasă. Nici nu știam dacă avea să fie ceva vreodată, dar nici nu voiam să-i spun asta lui Richard.

— E foarte serioasă, Richard. N-am fost în viața mea atât de îndrăgostită.

Capitolul 22

— O să-ți placă de Tom și de Tasha. Nu mai fi atât de agitată, mi-a spus Des, pe când ne îndreptam spre portul din Bell Harbor.

— Nu sunt agitată. Ce te face să crezi că sunt agitată?

— N-ai scos o vorbă toată dimineața și îți sângerează buza.

Mi-am dus mâna la gură. Bine, poate că eram puțin agitată, dar cine n-ar fi fost? Astăzi urma să ne plimbăm pe mare împreună cu doi prieteni de-ai lui de la Facultatea de Medicină. Veniseră de dimineață din Chicago cu propria barcă. Eu nu făceam diferența dintre *tri*bord și *tri*ton, iar ei navigau de ani buni. Nu era ăsta un motiv suficient de bun să intru în panică? Iar Tasha era încă prietenă cu fosta soție a lui Des. Avea să mă urască la prima vedere. Nu?

Des mi-a spus că Tasha era dermatoloagă. Super. Avea să-mi critice tenul și să-mi spună cum că ar trebui să folosesc o cremă de soare mai bună. Soțul ei, Tom, era medic legist. Presupun că, dacă ar fi lâncezit conversația, puteam oricând să-l întreb despre otrăvuri nedetectabile pe care să i le dau lui Richard.

Fontaine mă îmbrăcase în cea mai potrivită ținută marinărească, pantaloni albi de pânză și un tricou alb cu dungi albastre. Am acceptat totul, până la eșarfa de un roșu aprins pe care încercase să mi-o lege în jurul gâtului. Nu voiam să arăt ca soția milionarului din *Gilligan's Island.*

Jasper ne-a pregătit un prânz pe care să-l împărțim cu restul, umplând coșul de picnic cu produse clasice, dar exotice, pentru care plănuiam să-mi asum în mod mincinos meritul. Și, firește, Dody, nerăbdătoare să-și aducă și ea contribuția, mi-a aruncat niște sare cușer în față tocmai când ieșeam pe ușă, crezând că asta avea să țină departe

răul de mare. Era nevoie de o întreagă armată să mă lanseze în voiajul meu pe mare.

Des și cu mine ne-am plimbat de-a lungul docului, citind numele fiecărei bărci. Am trecut pe lângă o *Hopa-Mitică*, *Hai, tati* și o *Catifeaua albastră*, am depășit o *Spărgătoare de valuri*, ba chiar am dat de una cu îndrăznețul nume de *Trage-mi-o.* Am ajuns la ultima ambarcațiune din șir, una pe care scria de-a lungul cocăi cu litere de un albastru aprins *Boatox*[16].

Isteț.

— Iei, Des! am auzit o femeie strigând entuziasmată. Hei, Tom, vino aici! Au ajuns!

Nu știu la ce mă așteptasem, dar Tom și Tasha nu erau deloc cum îmi închipuisem. El avea pielea albă, păr blond și țepos și dinți atât de mari că-ți distrăgeau atenția. Tasha era scundă și îndesată, cu păr negru și creț, strâns în două codițe umflate în vârful capului, care-mi aducea aminte de urechile animăluțelor de pluș. Purta un costum de baie negru, dintr-o singură piesă, care nu o avantaja deloc, și niște pantaloni de trening cenușii, suflecați în talie și peste genunchi. Am trecut de la a-mi face griji că mă vor considera o fată de la țară la a-mi face griji că eram prea pretențios îmbrăcată. Mulțumeam lui Dumnezeu că nu-mi pusesem și eșarfa!

Am urcat la bord și amândoi am fost îmbrățișați călduros.

— Sadie, mă bucur mult să te cunosc, a spus Tasha. Din ce ne-a spus Des, ești mult prea bună pentru el. Haideți, faceți-vă comozi ca să putem porni la drum!

— Aveți o barcă foarte frumoasă, am spus eu.

— E o bestie impermeabilă.

Am presupus că asta însemna că nu aveam să ne scufundăm. Foarte liniștitor. Nu eram sigură ce trebuia să spun în continuare.

— E mult mai mare decât mă așteptam.

Tom s-a întors către Des:

— Ție nu ți-a spus asta niciodată.

O, da. Ziua asta avea să fie una distractivă până la urmă.

După ce ne-am depozitat echipamentul în cabina de sub punte, am ieșit în larg. (Termeni marinărești pentru a spune: *Ne-am aruncat rahaturile înăuntrul bărcii.)* Era fascinant să-i privesc pe cei trei înfășurând parâmele, înălțând pânzele și schimbând velele. De-a lungul zilei, mi-am dat seama că îmi plăcea navigația. Și îmi plăceau și Tom, și Tasha. Erau amuzanți, de treabă și detașați. Des era încântat până peste cap și mi-am dat seama că era prima oară când îl vedeam interacționând cu cineva din afara cercului familiei mele. Întotdeauna păruse să se simtă bine în compania alor mei, dar astăzi se vedea clar că era în elementul lui. O realizare dulce-amară.

Stăteam în spate, Tom și Des făcând cu schimbul la cârmă. Sau se numea timonă? Așa îi spune? N-aveam curajul să-ntreb. Soarele strălucea puternic pe când tăiam apa, iar valurile era suficient de line încât să nu vărs peste bord. Ori asta, ori sarea lui Dody își făcuse treaba.

— Te servesc cu ceva? a întrebat Tasha.

Vântul îmi băga părul în gură de fiecare dată când încercam să zic ceva. Acum înțelegeam utilitatea coafurii ei.

— Nu, mulțumesc. Am adus un coș cu gustări, în caz că i se face cuiva foame.

Tasha a zâmbit.

— M-am uitat deja prin el. Arată delicios.

— Vărul lui Sadie e bucătar, i-a lămurit Des.

Eu l-am bătut ușor pe braț.

— Parcă trebuiau să creadă că eu am pregătit totul.

— Scuze, nu mă pricep deloc să ascund chestii.

— Asta ți-o pot spune și eu, a adăugat Tom. Odată, când eram la facultate, am întârziat la un examen din cauza unei excursii bestiale din care ne întorseserăm cu doar o seară înainte. Eu începusem

să-i povestesc profesorului cum fuseserăm jefuiți în drum spre școală, fiindcă aceea ar fi fost singura scuză care ne-ar fi salvat pieile. Dar domnul Nu pot-să-mint s-a trezit să spună *adevărul*! Adevărul!

— E cea mai bună metodă, a făcut Des rânjind.

— Am fost și eu atunci de față, a intervenit Tasha. A fost de-a dreptul comic. Stan și Bran ăștia au început să se certe de față cu profesorul.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Mie mi-a scăzut un punct pentru că am mințit, iar lui George Washington aici de față, nu.

— Îmi pare rău, omule.

I-am ascultat povestind și alte întâmplări, unele pe care era evident că le mai spuseseră și cu alte ocazii. Pătrundeam astfel în lumea lui Des, care până atunci fusese o coală albă pentru mine. Dar aproape că-mi doream să nu fi auzit nimic din toate acestea, căci mă făcea să mă îndrăgostesc și mai mult, și mai repede de el. Avea să mă doară rău când urma să revin cu picioarele pe pământ.

— Des îmi spune că te ocupi cu organizatul. Aș avea și eu nevoie de așa ceva acasă la mine, chiar dacă avem o menajeră și o dădacă.

— Dădacă? Nu mi-am dat seama că ai copii.

Tipic unui bărbat să uite un asemenea detaliu. Des nici nu-mi pomenise de ei.

Tasha și-a suflecat din nou pantalonii ei de trening.

— Trei băieți de șase, șapte și nouă ani. Sunt o adevărată pacoste. Am plecat cu barca să mai scăpăm de ei. Ai și tu doi, nu?

După cum se vede, Des le spusese mai multe despre mine.

— Da, Paige are șase ani, iar Jordan, fiul meu, patru.

— Paige este o tornadă, foarte expresivă și teatrală, a intervenit Des. Iar părul ei este în continuă mișcare. Jordan seamănă cu Sam al tău, foarte analitic, întotdeauna coace el câte ceva. Nu m-a plăcut la început.

L-am privit cu uimire pe Des. Era chiar interesant să-l ascult descriindu-mi copiii. Am simțit cumva o urmă de afecțiune în voce? Sau era doar familiaritate?

Tasha își muta privirea de la mine la el și înapoi. Deodată, ne-am trezit cu toții holbându-ne la Des, după care a urmat o pauză lungă în conversație.

— Ce? Sunt drăguți, a spus el ca să se apere, devenind brusc foarte preocupat să găsească ceva în coșul de picnic.

Tasha m-a privit din nou și, pentru prima oară în acea zi, am simțit că sunt analizată.

Tom și-a dres glasul:

— Deci, Des, ai fi interesat să participi la „The Mac" anul ăsta?

Des s-a oprit din scotocit și s-a îndreptat de spate.

— Ai prins loc?

— Poate. Soția lui Hampton e însărcinată și, dacă nu naște până la cursă, n-o să-l lase să se ducă. Așa sunt femeile, nu? a făcut el, zâmbind către Tasha.

— „The Mac"? E un fel de cursă de bărci sau ceva asemănător? Cred c-am auzit de ea, am zis eu.

— E o competiție uriașă. Se desfășoară de la Navy Pier din Chicago și până la insula Mackinaw, a răspuns Tom.

— Se organizează de ceva ani deja, nu? am întrebat eu.

— Da, de vreo sută.

— Serios? *Doamne, ador când mă simt atât de proastă*.

— De o sută doi ani, mai precis, a explicat Tom. Iar dacă participi la cursă de douăzeci și cinci de ori, devii membru al Societății Insulei Caprelor.

Oricât uram să-mi recunosc prostia, a trebuit să întreb:

— Ce Dumnezeu e Societatea Insulei Caprelor?

— Primești niște motive în plus cu care să te lauzi. Marinarii sunt numiți *capre*, fiindcă, după patru sau cinci zile pe barcă, ajungem toți niște slăbănogi urât mirositori.

— Și fiindcă se poartă ca niște animale, a completat Tasha. Petrecerea de după cursă care se dă pe insulă ține zile în șir. Nimic altceva decât o gloată de bărbați de vârsta a doua, îmbibați de rom, care fac ce le trece prin cap. Am fost și eu o dată. N-am să mă mai duc a doua oară. Am văzut un bărbat de cincizeci și cinci de ani făcând pipi pe un arbust ornamental în curtea din față de la Grand Hotel.

— Ce naiba e un arbust ornamental? a întrebat Tom.

— Un tufiș tuns în formă de animal sau ceva asemănător.

Tom a scuturat din cap.

— În fine. Des, dacă Hampton nu vine, să te sun?

— Probabil c-o să fiu ocupat cu munca, dar, sigur, anunță-mă.

∵

Cina la Yacht Club a întregit experiența mea marinărească. Des a stat lângă mine pe o bancă, cât timp am așteptat să se elibereze o masă. Avea brațul petrecut pe după umerii mei și mi se juca absent prin păr.

M-a sărutat ușor pe frunte.

— Ai vrea să bei ceva cât așteptăm?

— Aș vrea, mulțumesc.

— Ce ți-ar plăcea?

— Surprinde-mă.

Tasha l-a privit pe Tom ca și cum ar fi așteptat ceva de la el.

El și-a mutat privirea spre bărcile ancorate.

Ea și-a dres glasul.

El s-a ridicat, oftând:

— Presupun că vrei să-ți aduc ceva de băut?

— Da, dragule, l-a necăjit ea. Dacă nu e prea mare deranjul.

Tom a ridicat din umeri.

— Ei bine, tot m-am ridicat acum. Voiai un martini?

— Nu-mi place deloc martini-ul, Tom. Știi asta. O vodcă tonic cu lămâie.

— Bine, un martini cu gin și două măsline vine acum.

— Foarte amuzant, a spus ea.

Cei doi bărbați s-au îndepărtat, iar privirea Tashei s-a intersectat cu a mea, ochii ei lucind încă o dată la fel de pătrunzători, ca și cum nu știa dacă pata de pe fața mea era o firimitură sau o aluniță canceroasă. O clipă mai târziu, mi-a zâmbit și s-a mutat mai aproape.

— Nu l-am mai văzut așa pe Des, a spus ea.

Eu am mijit ochii.

— Așa cum?

— Așa drăgăstos și atent, în genul „Scumpo, îți aduc ceva de băut?" Și îl știu de mult.

Am încercat să netezesc o cută de pe pantaloni.

— Și… asta e de bine sau de rău?

— E de bine. E drăguț. Doar că e ceva nou pentru mine.

S-a tras pe marginea băncii și și-a așezat coatele pe genunchi.

— Nu mă înțelege greșit, a continuat ea. Vreau doar să spun că este atât de… jucăuș. El e mai mereu încordat, dar astăzi mi-a părut diferit.

— Des e încordat? am repetat eu, neputând să-mi ascund uimirea din voce. Nu l-am considerat niciodată ca fiind câtuși de puțin încordat. În comparație cu mine, era practic anesteziat.

— Mda, ei bine, a trecut prin doi ani grei. Mai întâi, tatăl lui a murit când el era încă la facultate. Și apoi, firește, Stephanie l-a făcut să treacă prin furcile caudine. Scorpie afurisită.

Eu am clipit.

— Stephanie? Fosta soție?

Tasha a încuviințat din cap, cocurile din capul ei bălăngănindu-se înainte și înapoi.

— Ce poamă s-a mai dovedit a fi.

Voia oare să mă necăjească?

— Dar am crezut că sunteți prietene.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Eu și Stephanie? Deloc. Mai ales după ce i-a făcut lui Des.

Eram prinsă la mijloc între dorința de a afla mai multe și de a nu afla nimic. N-am putut rezista.

— Dar ce-a făcut, mai exact?

Tasha a ridicat și cealaltă sprânceană.

— Nu ți-a spus Des? Se înțelege. E prea de treabă pentru binele lui.

S-a lăsat pe speteaza băncii cu un mormăit și a scuturat din cap.

Am așteptat, chinuită de o curiozitate morbidă, amestecată cu nerăbdare și groază. Firește că voiam ca Fosta să fie o scorpie blamabilă, una care să nu-l mai atragă în veci înapoi în patul ei. Dar, pe de altă parte, uram implicațiile unei inimi rănite.

Tasha a aruncat o privire peste umăr, ca să vadă unde erau Tom și Des. I-a zărit stând la bar, așteptând după băuturile noastre. Apoi s-a întors către mine:

— Ți-a spus ceva de ea?

— Doar că erau tineri și încăpățânați și că s-au căsătorit în timpul facultății. Mi-a spus că nu a funcționat, pentru că prioritățile lor erau diferite.

— Priorități diferite? a pufnit Tasha. Uau, asta da îndulcire a situației. După ce erau căsătoriți de vreo patru ani, ea a făcut avort fără să-i spună.

Am simțit cum gura mi se cască până la piept și cum tot aerul mi se evaporă din plămâni.

— Asta a făcut? Dar de ce?

— Pentru că mai avea un an de rezidențiat și nu voia să facă pauză.

Tasha s-a înroșit la față și și-a încleștat maxilarul.

— Nici nu i-a spus că era însărcinată, pentru că știa cât de mult își dorea el să aibă copii. I-a fost teamă c-o s-o facă să se răzgândească. Și așa ar fi făcut. Doar că el nu a aflat decât după ce totul se sfârșise. Doamne, cât de distrus a fost după. Apoi s-a apucat de prostia asta nomadă, locum tenens sau cum i-o spune. Metoda clasică de evitare a angajamentului. Dar e timpul să-și aleagă un loc de acostare.

M-a privit din nou, fără vreun alt subînțeles.

— Dar am o presimțire bună în legătură cu tine și cu locul ăsta. Nu l-am mai văzut așa fericit de ani buni. Nu ai de gând să-i frângi inima, nu?

Aș fi izbucnit în râs dacă nu aș fi fost în stare de șoc. Înainte să pot răspunde, Tasha a continuat:

— Uite-i că vin.

A făcut un gest cu mâna, ca și cum și-ar fi tăiat gâtul.

— Des m-ar omorî dacă ar afla că ți-am spus.

Cantitatea de informații era copleșitoare. Mi se învârtea capul. În tot timpul pe care îl petrecuserăm împreună, Des nici nu-mi pomenise măcar de ceva atât de tumultuos. Brusc, agenda de infidelități a lui Richard îmi părea aproape de domeniul trecutului.

Des mi-a zâmbit și mi-a întins băutura.

I-am răspuns cu un zâmbet tremurător. Un semn luminos semnalând niște sentimente pline de afecțiune trebuie să-mi fi apărut pe chip, căci el s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Fir-ar să fie, Tasha. Nu pot să te las singură nici două minute?

Ea a smuls băutura din mâna întinsă a lui Tom și a luat o înghițitură atât de mare că aproape s-a înecat.

— Fir-ar să fie, Tom, ăsta e martini!

Mai târziu în aceeași seară, în drum spre casă, m-am lăsat pe spătarul scaunului din mașina sport a lui Des. Vântul nu mai avea cum să-mi strice și mai mult părul. Aerul era umed și călduț. Încă

simțeam legănatul bărcii pe când treceam prin dreptul felinarelor de modă veche.

— Deci, despre ce-ați vorbit tu și Tasha cât Tom și cu mine am fost la bar să luăm băuturile? a întrebat el, cu linia gurii neînduplecată.

— Nu prea multe. Mi-a spus cât ești de grozav și să nu-ți frâng inima. Voiam să-l tachinez, dar el nu a zâmbit și nici nu a spus nimic. M-am întins spre el, punându-mi mâna peste a lui și adăugând:

— Nu-ți frâng inima dacă nici tu nu o frângi pe a mea, bine?

Nu s-a uitat spre mine. Doar mi-a luat mâna într-a lui și și-a lipit buzele de dosul palmei mele.

Capitolul 23

Întoarsă acasă la Dody, i-am băgat pe copii în pat, dându-i lui Paige cele douăzeci de sărutări de noapte bună solicitate. Jordan nu a vrut decât una singură, neapărat pe obrazul stâng. Eram obosită după o zi de lucru de organizare cu un nou client, dar abia așteptam să-l văd pe Des. Trecuseră câteva zile de când nu-l mai văzusem mai mult de câteva minute. Fusese în tura de noapte la spital.

Dody s-a oferit să aibă ea grijă de copii, de vreme ce rămânea acasă în seara asta. O invitase la ea pe Anita Parker ca să se uite la un documentar despre Zona 51. Așa că, de cum mi-am pus prichindeii în paturile lor, am și plecat, sperând ca eu să ajung în al lui Des.

Mergeam de-a lungul străzii spre casa soților Pullman, ascultând cântecul greierilor și adulmecând mirosul îndepărtat al focurilor de tabără. Ce străduță drăguță era! Bell Harbor era un loc minunat de vizitat. Păcat că eu și noul meu iubit nu eram stabiliți aici.

Am ajuns acasă la Des și am intrat fără să bat. El se afla în bucătărie, uitându-se pe fereastră înspre lac. S-a întors, expresia de enervare de pe fața lui trimițându-mi fiori reci pe șira spinării. Poate ar fi trebuit să bat totuși?

— Sadie, bună, mi-a zis el, dând din cap, dar tot fără să-mi zâmbească.

Fiorii de pe șira spinării au devenit și mai reci.

Am arătat cu degetul mare înspre ușă:

— Ăă, ar fi trebuit să bat?

El s-a încruntat.

— Ce? A, nu, normal că nu. Hei, vrei ceva de băut?

Îmi venea să ies și să intru din nou, doar ca s-o putem lua de la început.

— Sigur. Tu ce bei?

— Scotch. Tonul din vocea lui era sfidător, ca și cum mă provoca să-l contrazic.

— Ești bine?

El m-a privit lung, dar eu am simțit ca și cum s-ar fi uitat prin mine. Apoi a scos un oftat din toți rărunchii și a scuturat din cap:

— Doamne, îmi pare rău. Am avut o zi de rahat. Intră.

A lăsat paharul din mână și a ocolit masa ca să mă îmbrățișeze. L-am simțit încordat, dar, afundându-și obrazul în părul meu, mi-a spus:

— Mă bucur că ești aici.

Eu m-am lăsat pe spate și i-am privit chipul.

Sprâncene încruntate, liniile feței crispate, nu părea deloc bucuros.

— Așa să fie? am întrebat eu.

El a încuviințat din cap o dată, eliberând un alt oftat profund.

— Da, ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat toată ziua. Haide, puneți ceva de băut.

L-am lăsat să mă tragă până în bucătărie.

— Eu nu vreau scotch, am zis. Chestia aia e dezgustătoare. Ai niște vin?

El a deschis o sticlă și mi-a turnat un pahar, umplându-l mai mult decât era acceptabil în uzanțele sociale. Am încercat să fac o conversație ușoară, pe care el nu a luat-o în seamă în mare parte, nici măcar nu a râs când i-am povestit cum a încercat Dody să se dea cu rolele împreună cu Fontaine.

— Spune-mi despre ziua asta groaznică a ta, am zis eu în cele din urmă.

— Nu.

A scuturat din cap și a sorbit încă o dată lung din băutura lui.

— Știu că vorbiserăm să mergem la un film sau ceva de genul ăsta, dar te-ar deranja dacă am rămâne aici și ne-am uita la televizor?

— Nu, e în regulă.

M-a luat de mână și m-a dus la canapea. Ne-am așezat, el a luat telecomanda și a început să schimbe iute canalele.

Se purta atât de ciudat, că nu știam cum să reacționez. Era evident că nu avea chef de vorbă, dar nici nu părea să fie atent la ce era la televizor. Am rămas acolo în tăcere, așteptând să vrea să-și descarce povara din suflet.

Am luat o gură de vin, iar el o gură mare de scotch.

Am urmărit o emisiune cretină, apoi o alta, dar îmi dădeam seama că mintea lui era la ani-lumină depărtare.

— Des, am spus eu, când el a schimbat din nou canalul. Nu știu de ce ești supărat. Știi că vreau să te ajut dacă pot. Dar nu e corect să mă ții ca pe jar, neștiind dacă ești supărat sau nu pe mine.

El m-a privit ca și cum prezența mea acolo îl luase prin surprindere.

— Nu sunt supărat pe tine, Sadie. Chiar deloc. N-are nimic de-a face cu tine.

S-a ridicat și și-a mai turnat un pahar.

Cuvintele lui m-au durut. Chiar dacă nu eram eu pricina proastei lui dispoziții, să spună că nu avea nimic de-a face cu mine nu era câtuși de puțin adevărat. Eram acolo. Asta însemna că avea de-a face cu mine. M-am ridicat și mi-am așezat paharul cu vin pe masă.

— Cred că mă duc acasă.

El s-a întors din bucătărie.

— Nu, nu. Nu te duce acasă! a spus el, luându-mă în brațe. Serios, vreau să rămâi cu mine. O să mă înveselesc.

Eu l-am strâns de mijloc.

— Nu trebuie să te prefaci vesel pentru mine. Dar îmi trezești toate instinctele materne să te văd așa trist și abătut.

— Instincte materne?

S-a îmbujorat tot la față și mi-am dat seama că spusesem cel mai neatractiv lucru posibil. S-a dat

un pas înapoi și s-a întors cu spatele, trecându-și o mână prin păr.

— Ți-a spus Tasha de ce am divorțat eu și Stephanie? m-a întrebat el, fără să mă privească în față.

Acum era rândul meu să roșesc. Nu-i spusesem ce anume vorbiserăm eu și Tasha. Nu părea necesar și m-am gândit că, dacă ar fi vrut să vorbească despre asta, ar fi adus el singur subiectul în discuție. Poate că asta avea de gând acum.

— Da.

El și-a luat paharul de pe bufet și s-a așezat din nou la locul lui de pe canapea, lăsându-se greu pe perne.

Eu am venit lângă el, așezându-mă ușor pe margine și așteptând să înceapă să vorbească.

Când a făcut-o, tonul vocii îi era plat.

— Probabil că am fi divorțat oricum, mai devreme sau mai târziu. Dacă n-ar fi fost asta, sigur s-ar fi găsit altceva. Lui Stephanie nu-i păsa decât de nevoile ei.

Un hohot de râs neamuzat, o înghițitură mare de scotch, apoi a continuat:

— Aceasta fiind situația, am tras concluzia că nu era făcută să fie mamă și că poate de-asta a făcut ce a făcut.

S-a uitat la mine cu o privire pătrunzătoare. Vocea îi devenise aproape o șoaptă.

— Nu o mai iubesc, Sadie. Am încetat s-o fac acum multă vreme, așa că nu înțeleg de ce încă mă mai afectează atât de mult.

M-am întins spre el și l-am prins de mână.

— Ce anume te afectează?

— Am aflat astăzi că Stephanie doar ce s-a recăsătorit. Și că o să aibă un copil. În curând.

Și-a stors paharul.

— Știi cum am aflat?

Nici nu puteam să-mi închipui. Am scuturat din cap.

— Compania de asigurări m-a sunat să-i verifice adresa, fiindcă încă figuram la contactele ei de urgență. La naiba, cum vine asta? Are timp să găsească pe altul, să se căsătorească și să facă un copil, dar nu și să-și actualizeze afurisita de poliță de asigurare!

— Ești sigur? Poate că cei de la companie au făcut o greșeală.

El a scuturat din cap.

— Am dat câteva telefoane. Totul e adevărat.

Rămăsesem fără cuvinte. Ce-aș fi putut răspunde la așa ceva? Nici nu știam cum mă simțeam eu, darămite să-mi dau seama ce-i trecea lui prin minte. Nu știam decât că voiam să-l fac să se simtă mai bine. M-am tras mai aproape, i-am luat paharul gol și i l-am pus pe masă. M-am așezat în poala lui și i-am cuprins umerii cu brațele. El s-a lipit de mine, îngropându-și capul în curbura gâtului meu. Îi simțeam încordarea cum curge prin el.

— Și știi care-i partea cea mai urâtă? a spus el încetișor, fără să-și ridice capul.

— Care? am întrebat eu, sărutându-l pe tâmplă.

— După ce ne-am căsătorit, mi-a spus că nu vrea niciodată copii. Iar eu am încercat din răsputeri să fiu de acord cu asta, de dragul ei. Acum s-a dovedit că de fapt nu voia copii cu mine.

Mi-am simțit inima spărgându-se dureros într-un milion de cioburi. Cum putea o persoană să facă așa ceva alteia? Mai ales uneia atât de minunate cum era Des? L-am îmbrățișat și mai strâns, știind că vorbele erau de prisos și că nu de asta avea nevoie acum. În schimb, l-am sărutat iar și iar.

De atâtea ori până atunci el fusese cel care mă condusese în camera lui și îmi arătase că sunt frumoasă. Că eram dorită și că meritam acest lucru. Dar, în seara asta, eu am fost cea care l-a condus, care l-a consolat și l-a alinat. Fără a scoate o vorbă, i-am demonstrat că ea greșea și că el merita mai mult.

∵

— Deci, ce zici de noul meu tablou? Doar ce l-am terminat.

Dody s-a îndepărtat de șevalet, așa încât eu, Paige, Jordan și Fontaine să-i putem admira creația. Personal, eu nu făceam diferența între un Picasso și un păstârnac, dar asta arăta precum ceva scuipat dintr-un blender direct pe pânză.

— Uau, mama! Astea da tușe îndrăznețe, a spus Fontaine.

— Mulțumesc. L-am numit *Piranha mâncând ravioli*.

Eu am mijit ochii. Să fiu a naibii! Chiar așa arăta!

— Mami, e un nene la ușă, a spus Jordan, arătând înspre fereastră cu elicopterul lui de plastic.

O mașină neagră pe care nu o cunoșteam era parcată pe alee. O secundă mai târziu, s-a auzit un ciocănit în ușă, care a stârnit inevitabil lătrăturile frenetice ale Leneșului și ale Grăsanului. Au început să sară în jur, lovindu-se de mobila lui Dody, până când aceasta i-a gonit afară.

Eu am deschis ușa și m-am trezit față în față cu un omuleț sperios, cu ochelari cu ramă groasă și pulover pe gât, deși era toiul verii.

— Bună ziua.

— Doamna Turner? Doamna Sadie Turner?

Am încuviințat din cap.

El mi-a înmânat un plic, după care s-a dus înapoi la mașină, fără să-mi mai adreseze niciun cuvânt.

Am întors plicul, iar stomacul mi s-a făcut ghem. La adresa expeditorului era trecută cea a biroului de avocatură al lui Richard, Kendrew, Graham & Vollstedt. Sau, cum le spuneam eu, Fook, DeWife & Howe[17]. Îmi tremurau mâinile. Nu așteptam nimic de la avocatul lui, așa că asta nu era ceva ce mi-aș fi dorit să citesc. M-am dus

pe terasă, ca să fiu departe de copii. Dody și Fontaine au venit după mine.

Am rupt plicul, prea agitată ca să mă așez, dar, după ce am citit primele rânduri, genunchii mi s-au înmuiat, iar eu m-am prăbușit pe scaunul pliant.

— Ce e, scumpo? a șoptit Dody.

— Richard a făcut apel, am spus eu, stupefiată. Se pare că vrea înapoi casa și custodie comună.

— Poate să facă asta? a întrebat Fontaine, vocea lui fiind cu o octavă mai înaltă decât de obicei.

Am terminat de citit documentul, netezindu-l apoi în poală, de vreme ce mâinile nu mi se opreau din tremurat.

— Potrivit celor scrise aici, dacă înțeleg bine, el susține că am abandonat casa și că am expus copiii unui mediu nepotrivit.

— Dar asta e ridicol! a șuierat Dody printre dinți.

Fontaine s-a înroșit și s-a întors cu spatele.

Brusc, piesele puzzle-ului care-mi jucau în subconștient de săptămâni bune au început acum să prindă contur: de-asta fusese Richard atât de prietenos, oferindu-se să verifice casa și să-i ia pe copii din Bell Harbor. Cu cât stăteam mai mult timp departe de Glenville, cu atât avea mai multe șanse să demonstreze că îmi abandonasem locuința. Asta trebuie să le fi spus și vecinilor. Nenorocitul! De-asta era atât de interesat de relația mea cu Des. Nu pentru că era gelos, ci pentru că era în căutare de muniție! Și tot asta trebuia să fie și motivul pentru care nu mai deschisese subiectul ședерii lui Fontaine aici. Ar fi trebuit să știu. O viață întreagă de ticăloșii nu se îndrepta cu una, cu două. Nemernic împuțit, mâncător de rahat! Richard voia să mă dea afară din propria casă și să-mi ia și copiii!

— Dody, trebuie să dau niște telefoane. Poți să ai tu grijă de copii între timp?

— Desigur, scumpo. Oricât e nevoie. Sunt sigură că putem rezolva asta.

Am dat fuga la etaj și am sunat-o pe avocata mea, Jeannette. Nu era la birou, așa că i-am lăsat un mesaj amănunțit asistentei ei. Apoi am încercat să dau de Penny, dar mi-a răspuns robotul. M-am gândit atunci să-l sun pe Des. El m-ar ajuta. El ar ști ce să facă. Numai gândul la el și mi se calmau nervii. Săptămâna trecută, când îmi făcuse confesiuni despre fosta lui soție, mi-a părut că relația noastră trecuse la un alt nivel.

De o lună întreagă mă prefăceam că relația noastră nu era ceva serios, dar era. Era profundă, foarte profundă. Des făcea parte din viața mea acum și nici nu voiam să mă gândesc să-mi iau adio de la el la sfârșitul verii.

Eram sigură că și el simțea la fel. Nu discutaserăm despre asta, firește, dar simțeam acest lucru în atingerea lui, în blândețea din privire atunci când îmi zâmbea. Undeva între sake și sex, se îndrăgostise de mine. Și la fel și eu.

Am început să-i formez numărul, dar am închis înainte să sune măcar. Era la lucru. Nu era momentul potrivit să-i spun despre planul mârșav al lui Richard.

I-am dat în schimb un mesaj, rugându-l să vină la noi la cină. Mi-a răspuns, tot prin mesaj, că avea de lucru până peste cap și că o să încerce să treacă, dar că nu promite nimic.

Am zâmbit când am citit, dezamăgită că nu aveam să-l văd sigur, dar fericită că nu era genul de bărbat care să facă promisiuni pe care să nu le țină.

Fontaine a ciocănit ușor la ușa mea.

— Ce mai faci? Eu am fost la parter, complotând. Am niște bani puși deoparte. Sunt toți ai tăi, dacă vrei să angajezi un asasin.

Cuvintele lui m-au lovit ca un elastic care te plesnește peste încheietură.

— Sunt furioasă! Atât de furioasă, Fontaine, că nici nu pot gândi logic! Cum îndrăznește?

— Știu! Chestia custodiei pare ceva care nu e negociabil, a spus el. Adică, între programul lui actual de lucru și alergatul după femei, nu văd să aibă timp de ei.

Fontaine s-a dus la șifonier și a început să-mi trieze hainele din pură obișnuință.

Eu am lovit cu pumnul într-o pernă de pe pat. Știam că era copilăresc din partea mea, dar nu-mi păsa.

— Nici măcar o dată! Nici măcar o dată în timpul anului în care s-au desfășurat procedurile de divorț nu a menționat că ar vrea custodie comună. Nu are nicio logică de ce ar vrea așa ceva acum!

— Crezi că le duce dorul? a întrebat Fontaine, sprijinindu-se de cadrul ușii de la șifonier.

Eu am pufnit dezgustată.

— Nu-mi pasă dacă le duce dorul! Nu și-a petrecut timpul cu ei cât am fost căsătoriți, dar îi vrea acum? Ce naiba?

Fontaine s-a uitat în jos la unghiile lui frumos tăiate.

— Îmi pare rău că am și eu o parte de vină. Nu ai spus-o niciodată, dar știu că nu-i convine că sunt și eu aici. Chiar îmi pare rău.

Am sărit din pat și mi-am îmbrățișat strâns vărul.

— Asta e o prostie. Nu trebuie să-ți pară rău pentru nimic. Ai fost fantastic cu copiii, iar ei te adoră. Ca să nu mai pomenesc de faptul că ești mai discret decât Dody. Ea e cea care umblă în chiloți prin casă. Probabil că de ea vorbește.

Fontaine a afișat un zâmbet palid.

— Poate. Dar mă pot muta înapoi la mine, dacă crezi că asta ar fi de vreun folos.

— Nici să nu-ndrăznești! Am nevoie de tine acum mai mult ca niciodată! Plus că o să mă întorc la Glenville cât de curând. Poate ăsta e un semn că ar trebui să plec.

— E un semn că ar trebui să te muți aici.

Mi-am întors privirea.

— Asta spune Dody și clarvăzătoarea ei.

Și Penny. Și inima mea.

— Nu mă pot abține. Vreau să-ți folosesc talentele organizatorice pe toți clienții mei și să fac o grămadă de bani de pe urma ta. Ai vorbit cu Des?

— Nu, e la muncă.

— Mă refeream dacă ai vorbit despre mutatul aici.

A, asta. Am scuturat din cap.

— Nu sunt sigură ce ar trebui să spun. Nu e ca și cum ne-am făcut planuri de viitor împreună.

— Dar există o șansă ca el să rămână aici, corect? Nu despre asta vorbea agenta aia de recrutare?

Am încuviințat din cap.

— Sincer, m-am gândit și eu la asta. Dar Des nu a deschis subiectul, iar eu nu vreau să par impertinentă. Plus de asta, nu are rost să-l sperii și să plece din oraș, de vreme ce nici eu nu știu încă ce vreau să fac.

Fontaine și-a dat ochii peste cap.

— E îndrăgostit nebunește de tine, fraiero. Mai bine spune-i înainte să accepte cine știe ce post în Nova Scoția.

— Lasă-mă să rezolv mai întâi cu Richard, bine? După aia o să văd ce îi spun și lui Des.

∵

Des mi-a dat mesaj mai târziu, spunându-mi că poate veni la cină, dar că are niște lucruri de făcut după și că e în tură mâine de dimineață.

Când a ajuns, Beth venise deja și îl ajuta pe Jasper în bucătărie. Copiii se jucau Monopoly cu Fontaine, iar Dody juca la pariuri online. Des arăta răvășit și extenuat. Am știut de cum l-am văzut că asta nu era seara potrivită în care să-l împovărez cu problemele mele cauzate de Richard. Am fi putut discuta în ziua următoare. După ce Des avea să se fi odihnit, ar fi putut să mă susțină, să mă

iubească și să-mi ofere tot sprijinul de care aveam nevoie.

Paige a dat fuga la el, ca de obicei.

— Bună, Des. Hei, tu ai stil, la fel ca Fontaine.

— Poftim?

Ea s-a ridicat spre bărbia lui.

— Mustăți.

— A, da, a răspuns el absent.

Jordan i-a adus un desen abia terminat.

— Mulțumesc. Asta e… o vacă? a întrebat Des.

Jordan a scuturat din cap.

— E o rachetă.

Des a întors desenul, privindu-l dintr-un alt unghi.

— E foarte modern.

Eu m-am aplecat să-l sărut, dar el m-a oprit cu un gest din mână.

— Nu vrei să te apropii prea mult de hainele astea. N-am îndrăznit să trec pe acasă să mă schimb de teamă că aș fi adormit.

Între noi se simțea o urmă de tensiune. Ceva nu era în regulă, și nu doar neliniștea mea din cauza scrisorii lui Richard. Mă întrebam dacă Des aflase vești noi despre fosta lui soție. Poate că născuse? Nu-l puteam citi și nici nu voiam să dau cu presupusul. Fusesem atât de buimacă toată după-amiaza încât nu mai eram sigură de nimic. Mă bucuram doar că era acolo.

— La masă! a strigat Jasper din sufragerie.

Ne-am adunat în jurul mesei întocmai ca o turmă de bivoli gălăgioși. Dody s-a așezat la unul dintre capete, îmbrăcată cu o vestă de piele roșie pe care unchiul Walter i-o cumpărase cică la o licitație organizată de Liza Minelli în scopuri caritabile. Paige și Jordan stăteau de-o parte și de alta a lui Des, lăsându-mă pe mine să mă așez în fața lui. Fontaine și Beth îl flancau pe Jasper, care stătea în celălalt capăt al mesei.

— Vreau să-mi serbez mai devreme ziua de naștere, a anunțat Dody de cum și-a pus toată

lumea de mâncare în farfurii și a început să mănânce.

— De ce? Apropo, morcovii ăștia sunt făcuți cu unt și ghimbir, a spus Jasper, dând mai departe bolul în stânga lui.

— Vreau să fie și Harry, iar el e plecat din oraș atunci.

— Am crezut că ți-ai pierdut interesul când ai aflat că are frică de înălțimi, a spus Fontaine, vârându-și o bucată de broccoli în gură.

Dody a scuturat din cap, bentița ei încrustată cu pietre prețioase strălucind în lumină.

— Nu-i pot purta pică pentru asta. Doar că am fost surprinsă, atâta tot. Plănuiserăm ca noi doi să sărim cu parașuta, dar apoi m-am trezit că el nu vrea s-o facă.

— Amintește-mi să-i mulțumesc pentru asta! Sincer, mamă, poți s-o iei și tu mai ușor? a spus Jasper.

— De ce aș face-o? Nu mai am mult timp la dispoziție.

Des și-a scăpat furculița, care a căzut cu zgomot.

Toate privirile s-au întors spre el, făcându-l să roșească.

— Scuze, a bălmăjit el.

Jordan a ridicat-o și i-a înapoiat-o.

— De fapt, nimeni nu știe cât timp are la dispoziție, corect? a continuat Dody. Chiar ieri Anita Parker a vărsat cafea fierbinte când era în mașină și era să iasă de pe pod.

— Mamă, asta e de-a dreptul morbid!

— Sunt doar practică. În fiecare zi mor oameni, așa că niciunul dintre noi n-ar trebui să irosească nici măcar un minuțel. Eu, una, vreau să profit la maximum cât mai pot.

Și-a îndesat o furculiță plină de tăieței în gură, după care a continuat:

— Mă gândeam la a doua săptămână din august pentru petrecere.

— Mamă, dar asta e peste zece zile, a comentat Fontaine. Nu pot să pun totul la cale în zece zile nici dacă scot mâine invitațiile. Oamenii n-or să aibă suficient timp.

— Dacă nu pot să vină, să nu vină. Dar toată lumea adoră petrecerile, așa că or să facă tot posibilul. Oricum nu trebuie să facem nimic pretențios. Tu și Sadie cumpărați ceva de mâncare, iar Jasper se ocupă de tort. Ce altceva ar mai fi de făcut?

— Avem nevoie de o temă! Pentru ornamente, muzică, decor. Nu putem ține o petrecere obișnuită. Oamenii au așteptări când sunt chemați la o petrecere de-a mea.

Fontaine nu voia să renunțe, însă Dody insista:

— E petrecerea mea și, dacă tu nu ai timp, pot s-o plănuiesc și singură, a spus ea, luând o gură de salată.

— Nimeni nu vrea să-ți plănuiești singură petrecerea, Dody, am spus eu. Doar că timpul e foarte scurt.

— Ei bine, o s-o dau când vreau eu. Nu, Des?

Des își ducea furculița la gură, luând înghițituri rapide. Acum se holba la Dody, de parcă întrebarea ei l-ar fi jignit.

— Nu contează ce cred eu, Dody. E decizia ta, a spus el, reluându-și înfulecatul.

Se purta atât de ciudat. Probabil că era mort de oboseală.

Dody l-a privit lung o clipă, pe chip apărându-i pentru o fracțiune de secundă o expresie nedumerită și dispărându-i tot atât de repede, încât am rămas să mă întreb dacă nu fusese numai în închipuirea mea. S-a întors apoi către Jasper:

— Poți să te ocupi tu de mâncare, nu?

— Ăă, cred că da. O să trebuiască să-mi iau o seară liberă de la muncă.

— Dau și eu o mână de ajutor oricui are nevoie, a spus Beth.

Dody a zâmbit și a bătut-o ușor pe mână pe Beth.

— Mulțumesc, scumpo. Vedeți? Totul e aranjat.

— Nu e nimic aranjat! a izbucnit Fontaine, dându-și la o parte farfuria.

Jasper a chicotit.

— Nu te impacienta așa, Tim.

Fontaine a pufnit și și-a încrucișat brațele.

— Te rooog, nu-mi spune așa. Știi că urăsc numele ăla.

— Dar de ce, Fontaine? a întrebat Beth cu inocență. Tim e un nume atât de drăguț.

Jasper a chicotit din nou.

— Nu e amuzant! a sărit Fontaine ca o mâță înfuriată.

Dar era amuzant. Cu toții credeam acest lucru.

Fontaine și-a țuguiat buzele, bosumflându-se, în vreme ce Jasper a lămurit-o pe Beth:

— Vezi tu, când Fontaine era mic, era o mânuță de om. Când avea zece ani…

Fontaine i-a dat un ghiont cu cotul.

— Aveam opt!

Jasper a râs.

— Bine, când avea opt, și-a scrântit glezna și a trebuit să folosească vechea cârjă a mamei, așa-i? O cârjă micuță din lemn, a făcut Jasper, arătând cu mâinile cât de subțire era cârja și îndoindu-se de râs.

Până și eu a trebuit să-mi înfrânez un zâmbet.

— Copiii de la școală au început să-i spună micuțul Tim. Oriunde mergea, cu toții strigau după el: „Să ne dea Dumnezeu sănătate, tuturor! E micuțul Tim. Doamne-ajută!” Și așa i-a rămas porecla. Ani buni numai așa l-au strigat: micuțul Tim!

Hohote de râs au dat ocol mesei. Până și lui Fontaine i-au tremurat buzele, continuând povestea de unde o lăsase Jasper:

— Dar, când m-am mutat la altă școală, în clasa a șaptea, m-am prezentat tuturor cu numele de

Fontaine.

— Credeai că așa n-or să te mai necăjească? a întrebat Des cu sinceră îndoială.

Fontaine a avut tupeul să-și ia un aer de superioritate față de propria deșteptăciune.

— Le-am spus colegilor de clasă că lucram sub acoperire pentru FBI, încercând să dau pe față găștile, copiatul organizat și altele de genul ăsta. Amintiți-vă că acelea erau vremurile din *21 Jump Street – O adresă de pomină*, a zâmbit Fontaine în cele din urmă.

— Dar nu asta e partea cea mai bună, l-a întrerupt Jasper, lovind cu palma în masă. Spune-le cum ți-ai scrântit glezna. Asta e partea cea mai bună, a zis el, abia reținându-și hohotul de râs.

Lui Fontaine i s-a lățit zâmbetul pe față:

— Am căzut pe scări încercând să merg cu pantofii cu toc cui ai mamei.

Dody i-a zâmbit plină de afecțiune, în vreme ce noi am izbucnit în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de-atunci.

∵

În timp ce Beth și cu mine spălam vasele, Dody și Des au ieșit pe terasă. Îi urmăream cu privirea pe fereastră și vedeam că au mai mult decât un schimb frivol de cuvinte. Des ținea pumnii încleștați și era aplecat înspre Dody. Și ea arăta destul de aprinsă, cu mâinile în șold și cu linia gurii hotărâtă. Unchiul Walter ar fi spus că ieșise irlandeza din ea. Indiferent de ce gogoși voia Des să-i vândă, ea nu avea de gând să cumpere.

— Despre ce vorbesc? mă întreabă Beth, venind în spatele meu.

— Nu știu. S-a purtat ciudat toată seara. Cred că mă duc să aflu.

Am ieșit pe terasă și l-am găsit pe Des frecându-și tâmplele cu ambele mâini.

— Nu mă băga la mijloc, Dody. Nu e corect pentru niciunul dintre noi.

Conversația lor a încetat brusc când mi-am făcut eu apariția. Amândoi arătau vinovați, așa cum arată copiii mei când îi găsesc ascunzându-se în cămară cu un pachet de biscuiți.

— Să te bage la mijloc în ce? am întrebat eu.

Expresia de pe chipul lui Des a pierit.

— Legat de petrecerea ei, nu mi-a plăcut că m-a pus într-o asemenea situație delicată.

— Serios?

Oare îl deranjase mai mult decât atunci când fusese întrebat dacă e circumcis? Ori la câți ani și-a pierdut virginitatea? Chestia cu petrecerea părea o nimica toată în comparație cu astea.

— Mda, ei bine, nu e treaba mea să decid. Ascultă, mâine de dimineață intru de gardă și deja sunt frânt. Mă duc acasă, bine?

— Vă las să vă spuneți noapte bună, a zis Dody, punându-și mâna pe brațul lui. Îmi pare rău că nu suntem de acord în această privință, Des.

— Mda. Noapte bună, Dody.

Ea a intrat în casă. Neliniștea care clocotise în mine toată noaptea a început să fiarbă la foc și mai mare. Discuția nu fusese despre petrecerea ei. Și nici nu se punea problema oboselii. După ultima săptămână, am crezut că nu mai aveam să păstrăm secrete unul față de celălalt. Plus că ardeam de nerăbdare să-i spun despre Richard, dar asta trebuia neapărat să mai aștepte.

— Îmi pare rău dacă te-a necăjit.

— Uite, sunt doar foarte obosit… bine? Am multe lucruri de făcut și nu pot lua decizii în locul ei.

— Să iei decizii în locul ei?

El m-a îmbrățișat scurt și s-a întors pe călcâie.

— Nu mai contează. O să-ncerc să te sun mâine, bine? a spus el, aproape traversând în fugă casa și ieșind pe ușa din față, salutându-i pe toți din camera de zi cu un gest tăcut din mână.

Am intrat și eu, puțin ametită și simțind o nevoie acută de răspunsuri. Am găsit-o pe Dody

stând la masa din sufragerie, cu privirea pierdută în gol.

— Dody, ce naiba a fost asta? Și nici măcar să nu-ncerci să te prefaci că are legătură cu ziua ta.

Nu o văzusem niciodată pe Dody plângând. Și era hotărâtă ca nici acum să nu mă lase s-o văd.

Îmi înghețase inima în piept.

— Beth, scumpo, ai putea să duci tu copiii sus și să-i ajuți să se îmbrace în pijamale? Eu trebuie să vorbesc cu copiii mei mai mari.

Toată lumea s-a oprit din vorbit. Aerul era încărcat de tensiune, avertizându-ne pe fiecare dintre noi că ăsta nu era unul dintre anunțurile frivole ale lui Dody despre cum o să se apuce de tras cu arcul sau să se înscrie la vreun concurs de frumusețe Miss cea mai Frumoasă Bunică.

Beth a încuviințat din cap, conducându-i afară din încăpere pe copiii mei. Noi ceilalți ne-am așezat înapoi la masă.

Dody s-a holbat la propriile mâini preț de un minut, înainte să înceapă să vorbească. Când a ridicat privirea, ochii îi erau umezi.

— Vă mulțumesc, copii, pentru cina minunată. Îmi pare rău că schimbarea datei pentru petrecerea mea aniversară a cauzat atâta tărăboi. Exact ceea ce încercam să evit. Dar se pare că trebuie să vă mărturisesc ceva.

A tras în piept o gură mare de aer, apoi a expirat. Secundele care treceau păreau o veșnicie. Apoi a continuat:

— Se pare că am puțin cancer și voiam să țin petrecerea înainte să mă apuc de vreun tratament.

Aerul din încăpere a devenit brusc toxic și sufocant. L-am prins pe Fontaine strâns de mână. Spusese ce credeam eu c-a spus?

— Ce-nseamnă asta? Puțin cancer?

— E un fel de apeduct invadator sau așa ceva. N-am reținut exact numele. A, stați. L-am scris, tocmai ca să nu uit. Am bilețelul în poșetă.

Să uite? Să uite?! Cum naiba să uiți cum se numește tipul de cancer pe care-l ai? Camera se învârtea și se micșora, în timp ce noi așteptam să scotocească prin poșetă. A scos din ea o pudră compactă, un ruj și niște pastile, înșirându-le pe toate pe masă, înainte să scoată bucățica mototolită de hârtie.

— Aici era! Spune că am carcinom ductal invaziv.

Și-a dus mâna la subraț și a apăsat.

— E undeva pe aici. Dar, în toată chestiunea asta, doctorul mi-a spus că nu e cea mai gravă formă de cancer, pentru că o pot trata.

— Orice formă de cancer e gravă, mamă, a spus Fontaine oftând.

— Da, normal, dar nu e dintre cele mai rele. Cu operație și puțină chimio, ar trebui să fiu ca nouă.

Buzele îi tremurau, trădându-i cuvintele pline de optimism.

Nu știam ce să spun. Niciunul dintre noi nu știa. Și eu, care credeam că Richard care încerca să-mi fure casa și copiii era o veste groaznică. Dar asta era la fel de proastă.

Dody a umplut liniștea chinuitoare cu seninătatea ei obișnuită.

— Deci acum știți. Dar să nu îndrăzniți să mă tratați ca pe o invalidă, pentru că mă simt bine. Și așa o fiu și în continuare. E uimitor ce boli se pot vindeca în zilele noastre, așa că nu vreau să faceți mare caz din asta. Și nu mai vreau să spuneți nimănui din afara acestei încăperi până după petrecere. M-ați auzit?

A fluturat un deget înspre fiecare dintre noi.

— Nimeni în afară de voi nu știe, cu excepția lui Des, firește. El m-a dus la biopsie, Sadie. Îi sunt atât de recunoscătoare. Te rog să-i spui asta.

Lumea se contracta din ce în ce mai mult, pereții se strângeau în jurul meu. El a dus-o la biopsie? De cât timp știa?

— Când ai făcut biopsia, Dody?

— Acum trei săptămâni. Cam pe când mi-am pierdut cercelul în mașina lui Des. Dar am primit rezultatele abia ieri.

A băgat hârtiuța înapoi în poșetă și a început să-și pudreze nasul cu nonșalanță, de parcă nu doar ce tocmai făcuse cel mai dramatic anunț pe care l-am auzit noi vreodată.

— Trei săptămâni? Mamă, de ce nu ne-ai spus? a exclamat Fontaine.

Jasper se holba la ea de parcă ar fi fost o fantomă.

— Pentru că știam că v-ați fi îngrijorat și nu ar fi avut niciun rost. Până când nu primeam rezultatele, nu aveam despre ce discuta. Dar Des m-a ajutat atât de mult. Vă zic eu, chiar ești tratat ca o vedetă când vii cu propriul doctor la biopsie. M-am simțit ca Shirley MacLaine.

Abia acum pricepeam vorbele ei. A dus-o la biopsie? Des știa de trei săptămâni și nu-mi spusese niciun cuvânt despre asta? Cum putuse să țină așa un secret?

Fontaine a început s-o descoasă pe Dody cu întrebări, în timp ce noi ceilalți încercam să asimilăm veștile de necrezut. În cele din urmă, ea și-a ridicat în aer ambele mâini și a spus:

— Vă rog, dragilor. Poimâine am programare la doctor și o să aflu mai multe atunci. Dacă vreți să veniți cu mine, sunteți invitații mei.

Scaunul lui Fontaine a scrijelit podeaua. El s-a ridicat și s-a dus la fereastră, rozându-și unghia de la degetul mare.

— Ascultați-mă, asta nu e o tragedie. Ați auzit? Nu e sfârșitul vieții mele și cu siguranță nu o să fie nici sfârșitul vieții voastre. Dar dacă nu-mi organizați cel mai tare chiolhan de pe malul lacului Michigan, aș muri doar ca să mă întorc ca fantomă și să vă bântui.

— Asta nu e o glumă, mamă, a spus Jasper în șoaptă.

Ea l-a bătut ușor pe mână.

— Știu că nu e, scumpule. Dar, dacă nu mai râdem, teroriștii câștigă. Așa că încetați cu văicărelile și începeți să-mi puneți la cale petrecerea.

Timpul se oprise în loc, în vreme ce noi schimbam priviri neîncrezătoare. Apoi, Fontaine s-a întors cu fața, și-a dres vocea și și-a prins mâinile la spate. Cu seriozitatea unui judecător, a spus:

— Presupun că vrei să inviți toți suspecții de serviciu?

Dody a zâmbit.

— Desigur.

— Și că îți dorești un tort enervant de mare și multă băutură?

— Absolut.

— Pot aranja asta.

Animați de forța pură și crudă a negării, am început să discutăm planurile despre petrecere în loc despre opțiunile de tratament. Aveam să ajungem și la ele. Dar, pentru moment, Dody voia să vorbească despre mănunchiuri de baloane, orchestre de mariachi și dacă rochia de mătase pe care i-o cumpărase unchiul Walter din Thailanda era prea elegantă pentru petrecerea asta sau nu.

În tot acest timp cât ne prefăceam că luăm totul ușor, eu mă gândeam la Des și la cum ținuse secretul ăsta față de mine atâtea săptămâni. Era de neiertat.

În seara aceea, i-am băgat în pat pe Paige și Jordan, sărutându-i iar și iar până când mi-au spus să mă opresc. Anunțul lui Dody schimbase totul, făcându-mă brusc să mă concentrez asupra vieții mele. Familia era cea mai importantă. Să fii înconjurat de oamenii pe care îi iubeai făceau viața să fie… ei bine, viața. Brusc, nu mai conta dacă Richard lua afurisita de casă din Glenville. Era plină de rahaturi de care nu aveam nevoie și de amintiri urâte, care nu făceau decât să mă tragă înapoi. Dar nu aveam de gând să-l las să-mi fure nici măcar un moment din timpul petrecut cu

copiii mei. Pentru asta, m-aș fi luptat cu el cu tot ce aveam.

De îndată ce au adormit copiii, am verificat dacă Fontaine era prin preajmă în cazul în care ar fi avut nevoie de ceva, apoi am traversat strada până la casa lui Des. Eram atât de supărată pe el pentru că nu-mi spusese despre Dody, încât tremuram. Mă simțeam luată de fraieră și trădată. Nu le spusese el lui Tom și Tashei că nu se pricepea să ascundă nimic? Părea că putea, și încă cum! Dacă se pricepea la ținut secrete, ce altceva îmi mai ascundea oare? Lacrimile îmi ardeau ochii ca acidul. Fusese o zi îngrozitoare.

Luminile erau aprinse, deci știam că Des era încă treaz. Spusese că era obosit și că voia să se culce. Presupuneam că asta era doar o altă minciună.

Am bătut repede la ușă. Când a deschis-o, l-am pocnit în piept. Cu putere.

— Știai? Știai de trei săptămâni că are cancer și nu mi-ai spus?

El a făcut un pas înapoi, dar eu m-am dus după el, lovindu-l încă o dată, cu și mai multă putere.

— Cum ai putut să nu-mi spui?

El și-a ridicat mâinile să se apere.

— Sadie, n-am știut sigur că e cancer până ieri. Și, etic vorbind, nu eu eram în măsură să-ți dezvălui informația asta.

— Etic vorbind? Asta e o prostie, Des. Consideri că e mai etic ca familia ei să nu știe nimic? am zis eu, încercând să-l lovesc încă o dată.

— Oprește-te!

Mi-am lăsat mâna în jos.

— N-am avut de ales. Am vrut să-ți spun, dar m-a pus să-i promit că n-am s-o fac.

— Firește c-ai avut de ales! Ai fi putut s-o refuzi. Să ții ceva secret e ca și cum ai minți.

Nici măcar eu nu credeam asta, dar aveam chef de ceartă.

El și-a încleștat maxilarul.

— Fir-ar să fie, Sadie! Asta e a doua oară când mă acuzi că mint. I-am respectat dorința lui Dody și, dacă ai o problemă cu asta, ia-te de ea, nu de mine.

— Dar ești medic. De tine ar fi ascultat. Acum am irosit trei săptămâni în care am fi putut pregăti un tratament de orice fel.

— Da, sunt medic, dar nu sunt medicul *ei.*

S-a întors cu spatele și s-a dus spre canapea, trântindu-se pe ea.

— Uite, am încercat s-o ajut mergând cu ea la biopsie atunci când m-a rugat, iar oncologul la care se duce este unul dintre cei mai buni. Dar mai mult de atât nu pot face pentru ea. Sunt prins la mijloc într-o situație în care nici n-ar trebui să fiu implicat. Nu eu am cerut asta.

Aproape că-mi dăduseră lacrimile de furie.

— Niciunul dintre noi nu a cerut asta. Și am un motiv perfect întemeiat ca să fiu supărată.

El a oftat.

— Așa e. Dar nu pe mine. Nu de data asta.

Am simțit cum mă inflamez și mai mult.

— Ce vrea să însemne asta?

El și-a frecat fruntea.

— Stai jos o clipă.

— Nu vreau să stau jos.

El nu m-a privit. Ce ar fi putut să-mi spună ca ziua asta să devină și mai rea de-atât?

Și-a trecut mâna prin păr.

Ceva din expresia lui m-a umplut de cea mai oribilă groază.

— Sadie, știu că momentul ales e cât se poate de prost. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Știam că nu voiam să aud ce avea de zis. Orice-ar fi fost, nu avea să-mi placă.

— Am primit o ofertă de muncă. O ofertă de-a dreptul excepțională. În Seattle. Vor să încep cât mai repede.

Seattle, adică în statul Washington? Doamne, era al naibii de departe de Bell Harbor.

— Pentru cât timp? m-am auzit întrebând abia șoptit.

Ochii îi erau întunecați și abătuți când și-a întors privirea spre mine.

— Permanent.

Am simțit cum pământul se mișcă de pe axa lui și aproape că mă aruncă la podea. Permanent era pentru foarte multă vreme. Permanent era mai mult decât durase căsnicia mea.

— Și ai acceptat?

Vocea era a mea, dar cuvintele păreau să vină de nicăieri. Creierul meu încetase să mai funcționeze. Numai să respir, și aveam nevoie de toată concentrarea.

— E un post grozav, Sadie. Aș fi un prost să-i dau cu piciorul.

Am dat din cap aprobator, gâtul fiindu-mi blocat. Ar fi trebuit să știu că așa merg lucrurile. Eu eram proasta, pentru că crezusem că avea să se sfârșească altfel. Aș fi vrut să fiu furioasă pe el pentru că mă mințise, pentru că mă amăgise. Doar că nu o făcuse.

Și chiar dacă ar fi făcut-o, oricum n-ar mai fi contat acum. Viața mea avea să fie în curând acaparată de lupta pentru custodie și de ajutorul dat lui Dody. Nu aș fi avut oricum timp pentru o aventură prostuță și fără rost.

Des și-a întors privirea.

— Mi-aș fi dorit să-ți fiu alături acum, Sadie. Sincer. Doar că n-o să meargă.

Nu-mi amintesc cum am ajuns casă. Nici nu sunt sigură că am spus ceva înainte să mă împleticesc pe ușă afară. Nu știu decât că am ajuns la ușa din spate a casei lui Dody, apoi m-am trezit plângând în pernă. Inima îmi bătea nebunește, ca și cum aș fi alergat în cursa vieții mele, doar că pierdusem cu numai câțiva centimetri înainte de linia de sosire.

Des pleca, Dody era pe moarte, iar Richard încerca să-mi ia copiii. Simțeam că, pe dinăuntrul

meu, totul se învălmășește și prinde țepi.

Câteva ore mai târziu, după ce vărsasem prima rundă de lacrimi, m-am urcat în patul lui Paige. Am adulmecat mirosul dulce și delicat al pielii ei și m-am rugat din toată inima să nu se îndrăgostească niciodată.

Capitolul 24

Avocata mea, Jeanette, era genul de femeie elegantă, mai mult decât realizată, pe care, de obicei, o uram numai din principiu. Era inteligentă, neînfricată și se îmbrăca într-un stil pe care nici măcar Fontaine nu-l putea imita. Pielea ei îmi amintea de un mocha latte, în vreme ce ochii ei negri, pătrunzători, vedeau prin orice aberație ca o rază laser.

Într-un singur minut putea să treacă de la a fi modestă și convingătoare la a fi agresivă și insistentă, în funcție de situație. Mai și scăpa cuvântul cu f cam la fel de des pe cât clipea. Mă intimida grav, dar era de partea mea, așa că o iubeam la fel de mult pe cât îl uram pe Richard.

A scos câteva hârtii din geanta ei din piele netedă și le-a pus pe masa dintre noi. Ne înțeleseserăm să ne întâlnim la o cafenea din Bell Harbor, pentru că n-aș fi suportat drumul până în Glenville. Orice mă aducea mai aproape de Richard și mai departe de Dody era mult prea dureros.

— Am vorbit cu avocatul lui, a spus Jeanette. Cred că încearcă să te sperie. A plusat, crezând că așa o să aibă mai multă putere de negociere.

Eu m-am foit în scaun.

— Deci, ce vrea, de fapt?

— Potrivit surselor mele din interior, vrea casa.

— Atât? Mă amenință că-mi ia copiii pentru că vrea casa?

— Îl știi pe Richard. Totul se reduce la bani și la prestigiu. Apartamentul lui este o dărăpănătură afurisită, iar el plătește ipotecă pe o casă pe care tu nu o folosești. Aș pune pariu că avocatul lui l-a convins să joace cartea custodiei ca să te scoată din minți și să te poată întoarce pe degete după bunul lui plac.

— A funcționat.

Jeanette s-a încruntat și și-a aranjat ochelarii pe nas.

— Nu-l lăsa să te agreseze, Sadie. Putem să-l învingem în lupta asta.

M-am gândit mult la asta în ultimele câteva zile. Întruna, de fapt, între crizele de plâns cauzate de cancerul lui Dody și cele provocate de plecarea subită a lui Des. Nici măcar nu-și luase la revedere. Trecusem seara trecută pe la casa familiei Pullman sperând că puteam discuta, însă el deja plecase, încă mai erau cutii cu lucruri înăuntru, din câte am văzut eu trăgând cu ochiul pe fereastră, dar nici urmă de el.

Să mă mut înapoi în Glenville era mișcarea cea mai logică pe care puteam s-o fac. Puteam să-mi reiau viața exact din punctul în care o lăsasem, hălăduind printr-o casă mare și goală, bântuită de fantomele eșecului și înconjurată de oameni care nu-mi erau câtuși de puțin prieteni. Sau aș fi putut rămâne aici și să mă fac utilă. Dody avea nevoie de mine acum mai mult decât oricând și, sinceră să fiu, și eu aveam nevoie de ea.

— Nu-mi pasă de casă. Poate s-o păstreze, atâta vreme cât eu am custodie deplină.

Jeanette a notat ceva pe marginea foii.

— Piața imobiliară din Glenville o duce prost momentan. Probabil c-ai putea găsi un loc mai micuț și decent unde să locuiești, dar cu ce ai de gând să plătești? Nu lucrez pro bono.

— De fapt, m-am hotărât să mă mut aici. Până una, alta, pot locui la mătușa mea. Am început să lucrez și sunt mulți oameni bogați și dezordonați prin orășelul ăsta. Nu câștig mult deocamdată, dar am perspective bune.

Jeanette era dezamăgită că mă dădusem bătută atât de ușor. Lupta mea legală cu Richard îi aducea ei bani în buzunar, plus că îi plăcea să-i pună bețe în roate la fel de mult pe cât îmi plăcea și mie. Bănuiesc că-i amintea de fostul ei soț.

— Trebuie să te mai gândești la asta, Sadie.

— Am făcut-o deja, crede-mă. Sunt sigură că mutatul aici e decizia corectă. Mătușa mea e încântată de-a binelea, la fel și Fontaine. Iar copiii consideră că e ca și cum ne-am muta la Disney World. Doar nu crezi că-i dă lui Richard un motiv în plus să ceară custodia, nu? Pentru că, dacă e pe-așa, o să mă gândesc la altceva.

— Mă îndoiesc că o să fie o problemă. Doar dacă nu găsește și altceva să mai scoată de la tine. Nu aveți proprietăți în indiviziune sau ceva de genul ăsta, nu?

— I-am cedat deja partea mea.

— Da, corect. Ai nevoie de un avocat mai bun, a glumit ea, aruncând o privire de jur-împrejurul cafenelei de prost gust. În regulă, dacă ești sigură, o să-i transmit ideea ta avocatului lui Richard și revin mâine cu un telefon. Dar nu putem să-i *dăm* pur și simplu casa. Ar trebui să-l facem să-ți dea bani pe ea. Îți zic sigur, faza cu custodia n-o să țină. Chestia pe care încearcă s-o facă amestecându-l pe vărul tău e o aberație totală. Richard nu și-a dat încă seama că, luându-ți casă, practic te forțează să-ți duci copiii tocmai în mediul de care se preface atât de îngrijorat. O să mă asigur că-i scot acest lucru în evidență la momentul potrivit. Nu te îngrijora, Sadie, te apăr eu.

Erau primele vești bune pe care le primeam în ultimele zile.

∵

M-am cufundat în planurile pentru petrecerea lui Dody cu o disperare răzbunătoare, bucuroasă să am ceva de făcut care să-mi țină mintea ocupată. Fontaine a apelat la ajutorul lui Kyle și, cât de curând, aveam toți tricouri pe care scria Echipa lui Dody. Fontaine a insistat ca fiecare decorațiune să fie albă, roz sau cu sclipici. Era ca și cum organizam o petrecere de prințese pentru Paige. Am cumpărat kilometri de tul pe care să-l

înfășurăm de jur-împrejurul terasei, precum și beculețe și zeci de lumânărele albe.

Cât despre muzică, am angajat, fără prea mare tragere de inimă, niște prieteni de-ai lui Jasper. Trupa lor de garaj stârnise un adevărat cult în comunitate, mulțumită difuzării pe postul de radio local a singurului și originalului lor cântec „Salami Tsunami”. Mă îndoiam serios în privința talentului lor, dar erau disponibili, plini de energie și erau dispuși să cânte pe bere.

Dody era în continuare optimistă în privința prognosticului bolii ei, încurajată fiind de asigurările lui madame Margaret cum că nu acesta era sfârșitul ei.

— Mi-a spus că a văzut pene plutind la suprafața unui iaz și două lebede înotând umăr lângă umăr, în cifra opt. Asta înseamnă că o să trăiesc până la optzeci și opt de ani.

— Sau penele proveneau de la un înger, iar tu ești pe ducă, s-a auzit remarca usturătoare a lui Fontaine.

Dody a zâmbit cu căldură și l-a mângâiat pe obraz.

— Mulțumesc, dragule. Înseamnă mult pentru mine să văd că încă te ții de glume. Lui Jasper nu-i pot smulge un zâmbet, indiferent de ce-aș spune.

— E supărat, Dody. Are multe pe cap, am spus eu.

Și eu aveam multe pe cap, dar încercam să n-o arăt. Nimeni nu avea nevoie să mă audă plângându-mă despre suferința mea în dragoste. Nu aveau nevoie să știe cât de devastată eram că Des nu sunase să pună capăt relației.

Ori să-mi dea vreo speranță.

Iar eu eram atât de preocupată de Dody, care era bolnavă, și de chestiunea custodiei și a casei pe care o aveam de împărțit cu Richard, încât nu mai aveam timp să-mi fie dor de Des. Cu excepția serilor. Și a dimineților. Și a după-amiezilor

însorite. Și ori de câte ori vedeam o barcă. Sau o decapotabilă. Sau un bărbat.

Am sunat-o pe Penny în ziua când mi-a spus că pleacă. Aș fi vrut să plâng pe umărul ei, doar că era preocupată de placenta ei anterioară și momentan nu putea să-mi fie de niciun ajutor. Totul se învârtea în jurul copilului. Copilul care era de mărimea unui bob de porumb, copilul care putea auzi muzică clasică prin uter, copilul care putea dezvolta alergii dacă Penny mânca ceva greșit. Ba chiar se apucase să se uite la filme străine, crezând că astfel copilul o să se nască bilingv.

Când a făcut o pauză din a vorbi despre copil, ca să mă întrebe cum mai erau lucrurile prin Bell Harbor, îmi doream cu disperare să-i spun despre cancerul lui Dody, însă mi-am dat seama că jurasem să țin secret. Brusc, m-am trezit în aceeași situație ca Des. Firește că Penny ar trebui să știe, la fel și mama. Dar nu trebuia s-o las pe Dody să le spună oamenilor când avea ea să creadă de cuviință? Nu același lucru l-aș fi vrut și eu?

Am vrut să mă supăr pe Des pentru că-mi fusese la îndemână, dar, sinceră să fiu, îmi părea rău că ajunsese prins la mijloc în necazurile mele. Da, era urât din partea lui că plecase fără să-și ia rămas bun, dar, pe de altă parte, n-ar fi schimbat cu nimic situația. Și măcar așa, în lipsa unui rămas bun lung și tragic, nu m-am trezit în situația de a mă agăța de piciorul lui și de a-l implora să rămână. Ar fi fost stânjenitor. Previzibil, dar stânjenitor.

∵

A doua zi, când m-am întors de la o întrevedere cu Kyle, i-am găsit pe Dody și pe copii jucând cărți pe terasă. Când îi spusesem că hotărâsem să rămân în Bell Harbor, s-a arătat aproape la fel de bucuros ca Fontaine. Măcar acești doi bărbați țineau la mine. I-am povestit apoi tot ce se întâmplase cu Des. Trebuia să mă descarc în fața cuiva care nu era deja copleșit de situația lui Dody.

Kyle a promis să păstreze secretul și să mă țină ocupată cu oamenii dezordonați și neorganizați. Așa, n-aș mai fi avut timp să mă gândesc la altceva. Mie-mi convenea.

— Cine câștigă? am întrebat eu, așezându-mă pe un scaun.

— Eu! Am un *K* și încă un K, a spus Jordan.

— Ăia sunt regi, scumpule, i-am zis eu.

— Nu contează ce cărți ai, Jordan. Contează câte perechi faci, i-a explicat Paige.

— Dar *K*-urile sunt mai mari decât Q-urile, i-a replicat Jordan.

— Dragilor, ia duceți-vă în bucătărie și desenați-mi ceva cât vorbesc eu cu mami a voastră, bine? Îmi plac fluturii și tatu. Îmi puteți desena așa ceva?

Ei au plecat, deja certându-se despre cum anume arăta un tatu.

— Cum a fost prânzul cu Kyle?

Eu am început să iau scamele de pe perna canapelei.

— Drăguț. S-a bucurat că rămân.

Ea s-a așezat cu picioarele încrucișate, desfăcându-și centura de la fusta ei bufantă.

— Pe asta o am de la Walter. Știi, Olivia Newton-John a purtat-o în *Grease*. Dumnezeule, ce talie mică mai avea! Cât despre John Travolta, ce bombă sexy era și el! Apropo de bombe sexy, unde s-a dus Des?

Așteptam de mult întrebarea, așa că aveam răspunsul pregătit.

— E ocupat cu munca. Îți transmite sănătate și toate cele bune.

Dody și-a țuguiat buzele mustrător.

— Sadie Turner, asta e o minciună gogonată! Îmi dau seama de asta după cum ți s-a schimbat culoarea aurei. Unde e de fapt?

M-am prefăcut că sunt indiferentă.

— Dody, aura mea e înșelătoare. E ocupat cu munca și ăsta e adevărul adevărat.

Tehnic vorbind, chiar era adevărat. Doar că nu pe deplin.

Ea și-a încrucișat brațele la pieptul ei generos și altruist.

— Voi doi v-ați certat cumva din cauza mea? Încă e supărat că nu ți-am spus mai devreme că am cancer?

În ceea ce mă privea, „cancer” era noul cuvânt interzis. Uram cum i se rostogolește pe limbă, de parcă n-ar fi zis nimic mai grav decât „Mi-a rămas ceva între dinți”.

— Nu e supărat. Și nu, nu ne-am certat. Nu fi prostuță, Dody.

— Sadie Turner, nu m-am trezit ieri, știi?

— Născut, nu trezit, am corectat-o eu din obișnuință.

— Iar începi, s-a răstit ea. Nu vezi pădurea de gonaci și îți dai singură cu bâta-n talpă.

Ce? Îmi făcea capul să mi se învârtă mai repede decât un shot de Jack Daniels.

— Pe mine ar trebui să fie supărat. Am vrut să văd cum stau înainte să vă spun și vouă, dar am greșit să-l pun într-o asemenea situație delicată. Îmi dau seama de asta acum, dar presupun că el s-a supărat în schimb pe tine?

— Nu, eu m-am supărat pe el! am izbucnit eu.

La naiba! La naiba! Teoretic, aș fi putut să nu spun nimic, dar nu eram în stare de așa ceva.

Dody aproape a zâmbit. Era ca un câine de vânătoare care prinsese o urmă.

— De ce te-ai supărat pe el?

— Pentru că nu mi-a spus. Practic, e același lucru cu mințitul. Dar mi-a trecut acum, am spus eu, lăsându-mă înapoi pe spetează.

— Prostii, Sadie! O minciunică nevinovată, menită să mă protejeze pe mine. Nu poți să te superi pe el din cauza asta.

— Nu de asta sunt supărată.

Lacrimile pe care le ținusem atâtea zile în frâu au rupt zăgazul, inundându-mi obrajii.

— Se mută la Seattle.

Dody s-a tras mai aproape, îmbrățișându-mă și mângâindu-mă pe cap de parcă aș fi fost un copil. Eu mi-am îngropat fața în moliciunea ei și am lăsat lacrimile să curgă nestingherite.

— Seattle? a spus ea în cele din urmă. Păi asta e de-a dreptul ridicol! Acolo nu găsești altceva decât ploaie și cafea. Nu știe ce simți pentru el?

Și-a scos din sân veșnicul ei șervețel și a încercat să-mi șteargă nasul.

Eu m-am îndreptat de spate.

— Nu ar fi nicio diferență, Dody. Am știut amândoi de la bun început că era ceva de scurtă durată. Nu m-a păcălit cu nimic. Și chiar dacă ar fi rămas și aș fi rămas și eu, pariu că tot ne-am fi despărțit până la urmă.

— Ce mai atitudine! Vorbești ca mama ta.

— Urât din partea ta să-mi spui asta. Nu crezi că mă simt deja îngrozitor?

— Îmi pare rău, dar e adevărat. Nimeni nu merită să fie înșelat, Sadie, și cred că ai făcut bine când l-ai părăsit pe Richard. Nu e un om bun. Dar adevărul este că mama ta a început să-l îndepărteze pe tatăl tău cu mult înainte ca el să fi călcat strâmb. E sora mea, știi, și puteam și eu să văd că mariajul ei începuse să scârțâie, doar că ea se concentra numai pe greșelile lui, niciodată și pe ale ei. Apoi, când în cele din urmă el a părăsit-o, ea n-a mai reușit în veci să treacă peste supărare. Asta vrei? Să umbli cu capsa pusă pentru următorii treizeci de ani?

— Și ce vrei să fac, Dody? Se mută la Seattle!

— Dar nu s-a mutat încă, nu? Așa că mișcă-ți fundulețul și du-te să-i spui ce simți.

— A plecat deja. M-am dus la el acum vreo două zile și casa era încuiată. Iar când am încercat să-l sun pe mobil, a intrat mesageria și mi-a spus că numărul apelat nu poate fi contactat.

— Un telefon amărât? Asta e tot ce poți face? Sună-l din nou!

∵

Cuvintele lui Dody îmi răsunau în minte iar și iar. Poate c-ar trebui să-l sun din nou. De vreme ce data trecută nu reușisem să-i las un mesaj, posibil să nici nu fi aflat că încercasem să-l contactez.

Dar ar fi putut să mă sune el, dacă ar fi vrut să vorbim. La urma urmelor, el era cel care pleca.

Totuși, nu voiam să ajung ca mama, acră și plină de obidă. L-am sunat, iar de data asta a răspuns robotul.

— Bună, Des. Sunt Sadie. Ascultă, speram să putem vorbi. Sună-mă, bine?

Am închis, mulțumită în sinea mea. Măcar am încercat. Dar când o să sune? Ei bine, o să mă gândesc la ce să-i spun când avea să se întâmple.

Doar că nu s-a întâmplat.

S-au scurs cu greu trei zile, fără nicio veste din partea lui. Mă durea. Rău. Meritam măcar o ultimă discuție, dar presupuneam că o terminase cu mine și aia era.

Dorul după el mă făcuse letargică și mă golise de orice sentiment. Încă o dată, dragostea îmi legase niște pietre de inimă și mă aruncase în râul negării. Mierla albastră a fericirii se găinățase pe umărul meu.

Am încercat să mă țin tare, de dragul copiilor și al lui Dody, doar că ei mă ghiciseră.

Singura rază de fericire din acea săptămână a apărut odată cu telefonul lui Jeanette.

— Am ajuns la o înțelegere: dă-i casa lui Richard, iar el o să retragă cererea pentru custodie.

Am simțit cum povara care mă apăsa se mai ușurează cu un gram.

— Și am și niște vești bune, a continuat Jeanette. Richard trebuie să plătească pentru jumătatea ta. Cum am zis și înainte, piața imobiliară e în scădere, iar el e obligat să-ți dea înapoi 50% din valoarea actuală. Nu e o sumă mare, dar ar trebui să fie suficient cât să te stabilești în Bell Harbor.

Încă o mică victorie.

— Astea da vești bune, Jeanette. Mulțumesc.

— Cu plăcere. Nu sunt sigură cât de repede o să se rezolve. Richard e nerăbdător să dea buzna pe ușă, dar, din punct de vedere legal, nu are voie să intre în perimetru până când nu-i dai acest drept în scris, așa că avocatul lui va trebui să facă actele cât mai curând. De cum primesc și eu un exemplar și mă uit peste el, te sun. Nu-l lăsa să intre în casă până când nu-ți spun eu.

Deci asta era. Totul fusese hotărât. Încă o dată, o mișcare din penel avea să-mi schimbe viitorul.

— În regulă. Cum zici tu.

— Trebuie să recunosc, Sadie, că faci față destul de bine situației.

Așa era, nu? Poate că, în sfârșit, învățasem care erau bătăliile care meritau purtate. Sau poate pur și simplu nu mai aveam energia să lupt pentru nimic.

Capitolul 25

Ziua petrecerii lui Dody se anunța senină și însorită, fără niciun nor pe cer. Era întruchiparea unei zile perfecte de vară din vestul Michiganului. Decorațiunile fuseseră instalate, la fel și acoperământul mare și alb, și ringul improvizat de dans, făcut din placaj pictat. Totul arăta sclipitor și elegant, așa cum trebuia.

Jasper, care făcea ultimele retușuri unei tăvi cu bunătăți ce-ți ademeneau privirea, a spus:

— Sadie, poți, te rog, să duci câinii la casa doamnei Schmidt? A spus că-i putem lăsa acolo până după petrecere, ca să nu ne mănânce toată mâncarea. Grăsane! Dă-te jos de-acolo!

Câinele i-a aruncat lui Jasper o privire spășită și s-a dat jos de pe masă.

— Sigur, am spus eu, bucuroasă că aveam ceva de făcut.

Nici nu mă deranja faptul că locuința doamnei Schmidt era lângă cea a soților Pullman. Ba chiar era scuza perfectă de a trage din nou cu ochiul pe fereastră, ca să văd dacă dispăruseră între timp cutiile lui Des. Tot nu-mi venea să cred că nu mă sunase înapoi. Nu era genul lui să fie atât de nemilos. Dar, pe de altă parte, poate că nu-l cunoșteam atât de bine pe cât aș fi crezut.

Odată ieșită în stradă cu Leneșu' și cu Grăsanu', mi-am adus aminte de ce detestam din tot sufletul să-i plimb. Erau două namile umblătoare de patruzeci de kilograme, care săreau dinaintea mea, de parcă aș fi fost a veveriță uriașă. Leneșu' și-a frecat capul de piciorul meu, lăsând o dâră de bale.

Am ajuns într-un final la ușa doamnei Schmidt. Aceasta mi-a deschis îmbrăcată într-un capot de culoarea piersicii și având bigudiuri în păr.

— O, bună, Sadie. Intră, te rog. Cum se mai simte Dody?

Preț de-o clipă, am crezut că știa despre cancer, dar apoi mi-am dat seama că era o întrebare de politețe. Câinii au dat năvală înăuntru, simțindu-se ca acasă. Din cealaltă cameră, am auzit o pisică șuierând amenințător.

— Dody se simte minunat, mulțumesc de întrebare. E foarte emoționată din cauza petrecerii, desigur. Mulțumesc mult c-ați acceptat să țineți câinii.

— O, nicio problemă. Mă simt ca doctor Dolittle zilele astea, a răspuns ea. Câinii tăi, plus Phantom, din vecini.

Ca la un semnal, Scârba de pisică a sărit pe bufet și a șuierat la mine. Dumnezeule! Uram pisica asta!

— Phantom? Așa o cheamă?

Ce căuta aici? Mi-am dat atunci seama că nu-l întrebasem pe Des nimic despre ea. Poate că de-asta se despărțise de mine.

Doamna Schmidt a încuviințat din cap.

— Da. Doctorul McKnight m-a rugat s-o țin la mine cât timp e plecat la cursa de bărci.

Stai.

Ce?

— Cursa de bărci?

Vocea nu-mi era altceva decât o bălmăjeală sugrumată.

— Da. Nu ți-a spus? Credeam că voi doi sunteți împreună, a spus ea, ridicând din sprâncene și făcând bigudiurile să i se scuture.

Eu m-am mutat de pe un picior pe altul.

— Ăă, nu suntem. Dar despre ce cursă vorbiți?

— Aia mare, din Chicago și până la insula Mackinaw. Nu era foarte încântat, din câte mi-am dat eu seama. Dar mi-a spus că îl sunase prietenul lui și că insistase să vină. După aceea se duce să-și viziteze mama. Ce băiat bun.

Cursa? Se dusese la cursă? Să fie ăsta motivul pentru care nu mă sunase? Nu schimba nimic, dar chiar și așa, era o frântură interesantă de

informație. Cel puțin, asta însemna că încă nu se mutase. Să mai fi avut totuși o șansă?

Am încercat s-o scarpin pe Scârba/Phantom după urechi, ca și cum am fi fost cele mai bune prietene. M-a mușcat.

— Când se întoarce? am întrebat eu cu nonșalanță.

Doamna Schmidt s-a bătut ușor în dreptul inimii.

— Nu sunteți împreună, zici? Dar ai vrea, nu? Ah…

A oftat și și-a îndreptat privirea-i visătoare spre tavan.

— Nu pot să te învinovățesc. Dacă aș fi cu treizeci de ani mai tânără și cu zece kilograme mai slabă, și eu aș alerga după el. Din fericire pentru tine, sunt bătrână și grasă.

Și-a întors privirea la mine:

— Nu sunt sigură când se întoarce. Cred că pe săptămâna viitoare.

— Bine. Mulțumesc, doamnă Schmidt, că ați fost de acord să primiți câinii. Ar trebui să mă întorc acum. Mai sunt încă multe lucruri de pus la punct înainte de petrecere.

— Desigur. Ne vedem diseară.

M-am grăbit înapoi acasă cât de repede am putut și am dat buzna înăuntru.

Fontaine felia o lămâie la insula din bucătărie.

— E pe barcă! am exclamat eu.

— Cine-i pe barcă?

— Des e pe barcă! Doar ce mi-a spus doamna Schmidt că e plecat la cursa Chicago-Mackinaw, în mijlocul afurisitului de lac Michigan! Crezi că de asta n-a sunat?

Toată familia era deja la curent cu detaliile crude ale bruștei plecări a lui Des. Până la urmă, nu fusesem în stare să țin secret.

Fontaine a ridicat din sprâncenele lui negre.

— Poate.

— Poate?

Vocea îmi era un țipăt strident, deloc flatant.

— Nu știu, drăguțo.

Mi-am încleștat pumnii, privindu-l implorator pe Fontaine.

Haide! Putea mai bine de atât! Aveam nevoie de cineva care să-mi spună că așa era. Aveam nevoie de speranță. Dacă Des nu-mi primise mesajul, poate că era timpul să-i spun ce simțeam. Poate că, până la urmă, va fi un factor de decizie în ceea ce privea mutarea lui. Poate că va fi *singurul* factor de decizie!

Erau cam mulți „poate” în ecuația asta.

Și dacă nu se mai întorcea? Dacă barca lui se răsturna și se înecau toți? Aveam să sfârșesc ca fata din cântecul acela de prin anii ’70, în care marinarul îi spusese înainte să plece cât de bună e și că va fi o soție pe cinste. Cum naiba se numea cântecul? Brittney? Bethany? Betty?

— Brandy! am strigat eu, cu pumnii încleștați.

— Poftim? a spus Fontaine cu ochii mari.

— Dacă se îneacă? O să sfârșesc că Brandy.

— Cântăreața?

— Nu, prostule, fata de la cârciumă. Din cântec.

Fontaine a lăsat jos cuțitul de decojit și s-a întors ușor spre mine, cu mâinile ridicate, de parcă aș fi avut degetul pe trăgaciul unei arme încărcate.

— Gândăcelule, o iei razna.

Eu am început să râd isteric. Avea dreptate. Stresul mă făcea să vorbesc în dodii. Ce conta că Des era pe o barcă, într-o navetă spațială sau într-un balon cu aer cald? Tot se muta în Seattle. Chiar dacă m-ar fi sunat, ce-aș fi putut să-i spun ca să-l fac să se răzgândească? Absolut nimic. Speranța mea de moment se scufundase mai repede decât *Titanicul* Oricum ar fi fost, aveam să sfârșesc ca Brandy, stând singură pe malul bătut de vânt, în așteptarea bărbatului care nu avea să mai vină. Marinari proști.

∵

Extravaganta petrecere era pe cale să se dezlănțuie. Fontaine se fâlfâia de colo colo, ca o pasăre colibri drogată, înfoind fundele de tul și rearanjând decorațiunile florale. Insistase ca Dody să rămână în casa toată după-amiaza, ca să aibă parte de Marea Surpriză. Ba chiar le spusese și invitaților să se îmbrace în alb, așa încât toată lumea să se asorteze cu tematica elegantă și strălucitoare.

Fontaine, Jasper, Beth, Paige, Jordan și cu mine ne-am adunat pe verandă, în vreme ce Kyle a condus-o pe Dody afară din casă.

Ea a rămas cu gura căscată de încântare.

— Vai, arată încântător! Absolut încântător! Vai, copii, v-ați deranjat prea mult. Este atât de frumos! Atâtea flori, și fundițe, și lumini! Și, o, Jasper, mâncarea arată divin! Ce să mai vorbim, perfecțiunea întruchipată!

Ne-a îmbrățișat și ne-a sărutat pe fiecare în parte de două ori. Copiii mei s-au plictisit repede când au văzut că atenția nu era îndreptată asupra lor, așa că s-au dus să alerge în cerc pe ringul de dans.

— Ai o rochie minunată, Dody, i-a spus Beth.

Dody a făcut o plecăciune.

— Îți mulțumesc, scumpo. E din colecția Mariei Osmond. M-am gândit că o să-mi fie prea cald cu rochia mea de mătase. Dar și tu arăți la fel de încântător! Vai, Doamne!

A rămas încă odată cu gura căscată, văzând că suntem toți îmbrăcați în alb.

— Arătați ca niște îngeri. Oare am murit deja? Am ajuns în Rai?

Fontaine a scuturat din cap.

— Frumos, mama! M-am zbătut atât ca să aud de la tine că vezi oameni morți?

Ea a chicotit.

— Îmi pare rău, scumpule. Te necăjeam și eu. Chiar arată frumos. De-a dreptul fabulos!

— Mulțumesc. Acum hai să bem un șpriț, ce ziceți?

Fontaine s-a dus în colțul verandei, unde amenajase un bar cu de toate.

Kyle a venit și s-a așezat lângă mine, sprijinindu-se de balustrada acoperită de tul.

— Arată grozav, nu? a spus el, petrecându-și brațul pe după umerii mei. Poate c-ar trebui să adăugăm și organizarea de evenimente pe lista serviciilor noastre.

— Poate că ar trebui. Mulțumesc pentru tot ajutorul dat, am zis eu, simțind un val de recunoștință față de Kyle.

Fusese atât de bun și de generos, oferindu-se să ne ajute când aveam mai mare nevoie. Îmi devenise un adevărat prieten. Nu m-am putut stăpâni să nu-l îmbrățișez:

— Ești cel mai tare. Te iubesc!

— El trebuie să fie Dezzzzzzzz.

O, Doamne! Spune-mi că era o glumă.

Replica tărăgănată a lui Richard îmi sfârâia în timpane ca niște tăciuni aprinși. Mi-am întors iute capul și l-am văzut acolo! L-am strâns pe Kyle atât de tare, încât acesta a scos un scâncet.

— Ce cauți aici, Richard?

Toată lumea s-a întors la unison să se holbeze. La brațul lui atârna o siliconată ca ieșită din *Jersey Shore.* Poate că nu avea mai mult de douăzeci, dar părea să aibă mult mai mulți ani de curvăsărie. Iar eu aveam coșuri care acopereau o suprafață mai mare decât o făcea peticul ăla de rochie cu care era (aproape) îmbrăcată.

Richard a ridicat un plic în aer.

— Ți-am adus niște hârtii să semnezi, Sadie. Actele de casă. M-am gândit să legalizăm chestia asta înainte ca hiena ta de avocată să încerce să complice lucrurile.

Le-a rânjit tuturor de pe verandă, apoi a chicotit:

— Dați cumva o petrecere? Eu de ce n-am fost invitat?

Cine ridicase bolovanul și-l lăsase pe Richard să se târască afară din grotă? Și cum îndrăznea? Cum

îndrăznea să apară pe nepusă masă și să-mi fluture hârtiile sub nas? Era prea mult! Și venise cu cineva? Ce fel de bărbat își aduce partenera când voia să i-o tragă, metaforic vorbind, fostei soții? Rămăsesem fără cuvinte, însă numai din cauză că acelea care îmi urlau în minte mi-ar fi ars buzele dacă le-aș fi rostit.

— Richard, chiar nu e momentul, a spus Dody. De ce nu vii mâine?

Toată lumea și-a mutat privirea de la mine la Richard.

Zâmbetul lui Richard s-a lățit, ca și cum venise să mai stea la o bârfă cu vechii lui prieteni.

— Scuze, Doodoo, nu se poate. Plecăm din oraș. Și vreau actele astea semnate înainte, de vreme ce nu pot călca pragul casei până când domnișoara Prințesa Gheții aici de față nu le iscălește. Deci, ce spui, Sadie? Semnează actele și m-am cărat de-aici.

Abia mai puteam respira.

— Richard, nu semnez nimic acum. O să semnez mâine, după ce voi fi avut timp să discut despre asta cu avocata mea.

Richard a scuturat din cap.

— Tț, tț, tț. Vreau hârtiile astea depuse înainte de săptămâna viitoare. Nu îngreuna situația. Ai fost de acord, așa că nu încerca să te opui acum.

— Nu îngreunez lucrurile. Dar nu ești deloc rezonabil. Suntem în toiul unei petreceri, Richard. O să citesc actele mâine la prima oră.

— Acum ar fi și mai bine. Apropo, ea e Barbie. Barbie, ea e Sadie.

Barbie a zâmbit. Aproape că mă așteptam să fie știrbă, atât de tânără părea.

Richard a continuat, pe același ton tărăgănat.

— Nu mă prezinți prietenului tău, Dezzzzz?

L-a scanat pe Kyle din cap până în picioare, cu o privire îngâmfată. La naiba! Richard era atât de enervant! De asta m-a făcut să fac ce a urmat! De

asta gura a început să-mi vorbească independent de creier.

L-am tras pe Kyle și mai aproape.

— Da, Richard, el e Des. Și amândoi am vrea să dispari.

Aproape am auzit cum s-au căscat gurile tuturor membrilor familiei.

Fontaine a scos un scâncet chinuit.

O, *Doamne*, o, *Doamne*, *o*, *Doamne! Am spus asta cu voce tare?* Am aruncat o privire furișă înspre Kyle.

El făcuse ochii mari de mirare.

Da, se pare c-o spusesem cu voce tare.

După un timp care mi s-a părut cât o viață de om, Kyle a întins mâna.

— Încântat, Richard.

A urmat un răsuflat colectiv de ușurare din partea rudelor mele.

Richard a dat mâna.

— Credeam că ești scoțian. Unde ți-e fusta?

Kyle, bravul meu erou, a fost pe față.

— La curățătorie. Va trebui să te ții după alta în seara asta.

Jasper a izbucnit în râs.

Fontaine a scâncit din nou.

— În regulă, v-ați cunoscut. Acum pleci? m-am răstit eu.

— Scumpo, am venit cu mașina tocmai din Glenville. Nu plec fără semnătura ta.

— Richard, tu ești?

De. Ne. Crezut. Mama și-a făcut apariția pe verandă, cu părul ei negru aranjat impecabil, în ciuda vântului și a umidității. Penny și Jeff erau chiar pe urmele ei.

Eu l-am apucat atât de strâns de cămașă pe Kyle, că am crezut că o să i-o rup. El m-a strâns de umăr.

— Helene, a strigat Dody, împingându-l pe Richard la o parte ca s-o întâmpine pe mama.

Helene a îmbrățișat-o rece.

— Ce bine arăți! a spus Dody.

— Albul nu a fost alegerea mea, dar scria foarte clar în invitație, a replicat mama. La mulți ani, apropo.

Toată lumea se foia de colo colo, urându-le bun-venit mamei, surorii și cumnatului meu. Eu am rămas lipită de balustrada verandei, fără să dau drumul cămășii lui Kyle.

Penny mi-a surprins privirea și a mimat cu buzele „Drăguț!" Habar n-avea că acest Des era un impostor.

Am vrut să scutur din cap, care deja mi se învârtea, așa că n-am mai îndrăznit.

Când mama s-a uitat înspre mine, am văzut-o ridicându-și o sprânceană pensată.

— Bună, Sadie. Cine este acesta?

L-a scanat iute pe Kyle, înainte să-și îndrepte privirea cu raze laser înapoi la mine.

Richard a pufnit:

— Deci nici tu nu l-ai întâlnit încă pe noul iubit al lui Sadie, Helene? El e Dezzz.

Doamne, chiar îl uram din tot sufletul pe Richard.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă… ăă, s-a pierdut Kyle.

— Harper.

— Doamnă Harper. Sunt… sunt D-des, a spus el, bâlbâindu-se ușor.

— Penny e însărcinată! a strigat Fontaine.

Exclamații de felicitări au explodat din toate părțile și brusc toată lumea a început din nou să forfotească, îmbrățișând-o pe sora mea și pe soțul ei. Penny a reușit să-i îmbrățișeze pe fiecare în parte, în timp ce-mi arunca priviri furioase și tăioase ca un pumnal. S-a zis cu micul ei secret.

În toată acea învălmășeală, Fontaine a venit lângă mine, m-a apucat de încheietura mâinii și ne-a tras pe mine și pe Kyle înăuntru.

— Ce naiba faci? am șuierat eu printre dinți. Penny nu voia să știe nimeni încă.

— Ce naiba fac eu? Ce naiba faci tu? De ce l-ai prezentat pe Kyle drept Des? Asta-i o prostie!

— Nu știu! Richard m-a luat prin surprindere, bănuiesc, afișându-se cu păpușa aia. Mi-a scăpat.

— Și ce se presupune c-ar trebui să facem acum? a întrebat Fontaine.

— Hei, calmați-vă! Nu e mare lucru. Pot să fiu Des o vreme, a spus Kyle în șoaptă.

— Poți? am întrebat eu.

— Ba nu poți! a sărit Fontaine.

— Ba firește că pot. O să fie amuzant. Nu m-am prefăcut că sunt hetero de o groază de vreme. Stați să-mi vedeți mersul de tip hetero, a spus Kyle, lansându-se într-o mișcare stânjenitoare de-a lungul camerei de zi.

— Parcă ești John Wayne cu hemoroizi, a scuipat Fontaine cuvintele. N-o să țină.

Kyle a râs.

— Haide, glumeam și eu. O să fie bine. Măcar până pleacă Richard.

— Dar ar putea rămâne toată noaptea. Nu am de gând să semnez hârtiile alea până când nu le citește avocata mea. Plus că va trebui să te prefaci că ești Des până pleacă și mama. Nu am de gând să-i explic toată șarada asta.

— Oh!

A părut să rămână pe gânduri o clipă, apoi a spus:

— În regulă. Nu contează. Tot o pot face. Voi mereu vă plângeți de cât de ticălos e Richard, lăsați-mă acum să mă joc puțin cu el. Plus că nu ne rămâne altceva de făcut.

Avea dreptate. Fără să le mărturisim adevărul mamei și lui Richard, nu aveam altă soluție.

Fontaine l-a privit pe Kyle cu admirație.

— Habar n-aveam că ești așa viclean. E foarte sexy.

Kyle a rânjit.

— Vai, îți mulțumesc.

— Stai, cum rămâne cu copiii? am exclamat eu.

Fontaine a început să-și roadă unghia degetului mare.

— Vai, am uitat de copii.

— Ce naiba, gură mare! a strigat sora mea, venind de pe verandă.

Era roșie toată la față.

Eu mi-am ridicat mâinile în aer, într-un gest de autoapărare.

— Îmi pare rău, Penn. Sincer, lasă-mă să-ți explic.

Mica noastră Axă a Răufăcătorilor s-a mutat în bucătărie, unde i-am explicat totul lui Penny. M-a iertat numaidecât, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că abia aștepta să vadă ce se întâmplă în continuare. S-a oferit să se ocupe ea de orice intervenție din partea copiilor. Uram să-i târăsc și pe ei în afacerile mele murdare, dar asta avea să le ofere un material interesant de lucru viitorilor lor terapeuți.

Și astfel am inițiat *Operațiunea Furtuna Desmond.*

∵

— Sadie, semnează odată nenorocitele alea de hârtii ca să pot pleca de aici! a izbucnit Richard de cum am ieșit înapoi pe terasă.

— Doar ce am vorbit cu avocata mea, Richard. A primit un exemplar în după-amiaza asta și îl citește chiar acum. De îndată ce mă sună și îmi spune că totul e în regulă, o să-ți primești și stupida de semnătură. Până atunci, nu-mi sta în cale și nu fi cioban cu familia mea. Acum am niște invitați de care trebuie să mă ocup, iar tu nu te numeri printre ei.

— Pot măcar să beau ceva și să-mi văd copiii?

I-am arătat degetul mijlociu și am coborât treptele terasei, îndreptându-mă spre plajă.

Petrecerea se încinsese pe măsură ce veniseră și mai mulți prieteni și rude. Fontaine umbla de colo colo ca un crab de nisip, întâmpinând pe toată lumea și conducându-i la Dody, care stătea într-un

scaun înfășurat în fâșii de tul. Mama stătea lângă ea, cu ținuta ei la fel de impecabilă precum manichiura. Nu puteau exista două surori mai diferite.

Paige și Jordan i-au adresat un scurt și bine monitorizat salut tatălui lor, înainte ca Penny să-i ducă de-acolo. Acum, copiii mei alergau pe plajă împreună cu o duzină de verișori. Asta avea să-i țină ocupați pentru o vreme, cel puțin atât cât îmi trebuia mie să-l trimit la plimbare pe Richard înainte ca ei să-mi dea de gol diabolicul meu secret.

Kyle își juca de minune rolul de iubit grijuliu, ținându-și un braț pe după umerii mei și atingându-mi atât de des fundul încât, în cele din urmă, a trebuit să-i spun să înceteze.

— Scuze, a zis el în șoaptă. Nu asta fac bărbații hetero?

— Ba da, dar asta nu înseamnă că femeilor hetero le place.

El a ridicat din umeri și a sorbit din paharul lui.

Pe când soarele apunea la orizont, iar cantități uriașe de alcool diluau neînțelegerile de familie și prefăceau străinii în prieteni, petrecerea devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Pe ringul improvizat de dans, media de vârstă varia acum de la cei mai tineri până la cei cu suflet tânăr. Harry ajunsese și el, iar eu o urmăream cu privirea pe Dody cum încearcă să-l învețe să danseze tangou cu o garoafa între dinți.

Retrași din mulțime, Jasper, Fontaine, Kyle și cu mine ne felicitam unul pe celălalt pentru cât de bine ieșise petrecerea.

— Cred că e un succes, a spus Jasper, ridicând paharul.

— Sunt de acord. Dody pare să se simtă atât de bine, am adăugat eu.

Am ciocnit paharele.

— Și, mulțumită noului Des, am reușit chiar să ieșim dintr-o mică încurcătură, a completat

Fontaine, zâmbindu-i lui Kyle.

— O mică încurcătură, zici? Ai intrat în belele, Timmy? a spus Richard, venind în spatele nostru.

Era ca moartea, silențios și de temut.

— Unde e Bambi? a replicat Fontaine.

Richard a râs pe sub mustăți, sorbind din băutura lui.

— Barbie. E înăuntru, se uită la televizor. Sadie, afurisita aia de avocată a ta nu te-a sunat încă?

— Nu încă, Richard. De ce nu pleci pur și simplu? O să obții oricum ce vrei. Chiar trebuie să-mi strici petrecerea?

Dacă păream iritată, era din cauza lui Richard.

— Crede-mă, nimeni nu vrea să spargă petrecerea asta de fițe mai mult decât mine, dar n-am condus tocmai din Glenville ca să plec fără cheile de la propria casă.

A mai luat o înghițitură, luând cubul de gheață în gură și începând să-l sugă. A făcut un semn din cap înspre Kyle:

— Și zici că ești doctor?

Kyle s-a uitat în jur, înainte să-și dea seama că Richard vorbea cu el.

— Ăă, da.

— Podiatru sau chiropractician sau ceva de genul ăsta?

— Medicină de urgență, a spus Kyle nesigur, aruncându-mi o privire în genul „Așa *era*, *nu?”*

Am început să transpir. Nu voiam ca Richard să facă conversație cu iubitul meu fals. Dacă afla de mica noastră uneltire, n-aș mai fi scăpat de gura lui.

— Richard, n-ar trebui să fii și tu înăuntru cu Bambi? am întrebat eu.

— Barbie. Și încerc să socializez cu noul tău iubit. Vreau să știu pe cine au în preajmă copiii mei, ți-amintești?

N-am putut să nu observ amenințarea prea puțin mascată. Dacă nu semnam actele alea cât de curând, avea să înceapă să se plângă în gura mare

de cât de ofensat era din cauza lui Fontaine. Vai, ce ironie!

Richard s-a întors din nou înspre Kyle.

— Ești din Scoția, nu? Unde ți-e accentul ăla ciudat?

Ah, uitasem acest mic detaliu! Kyle vorbea cu monotonia specifică unuia din vest.

— Am trăit în state mare parte din viață. Dar, că tot vorbim de accente, observ că tu ai unul de provincial sadea, Dick, i-a întors-o Kyle.

Eu am zâmbit ușurată. *Bună replică*, *falsule Des*. Kyle era cel mai tare iubit inventat pe care-l avusesem.

Văzând că pierde negreșit în acest duel verbal, Richard s-a întors către Jasper.

— Tu tot mai întorci burgeri?

— Mda.

Deja devenea obositor. Îmi doream ca Jeanette să sune odată, ca să scap de Richard! Am scanat mulțimea. Era pe-acolo vreo rudă enervantă și deloc bănuitoare pe care puteam să i-l bag pe gât? Uitându-mă de-a lungul plajei, am zărit o siluetă solitară venind încoace. Era înalt, lat în umeri și nu semăna cu nimeni altcineva. Inima mi s-a oprit în loc. Nu doar că și-a încetinit bătăile, ci a pus o frână bruscă în genul celei care-ți face cauciucurile să scârțâie, iar pe tine, să-ți smulgi disperată copiii din drum.

Era Des.

Se întorsese în Bell Harbor.

Ba nu, și mai bine de-atât, era aici! Venea la petrecerea lui Dody! Era bronzat și arăta magnific, cu cămașa lui albă lăsată pe-afară și fluturând în bătaia vântului. Era chiar mai devastator de chipeș de cât mi-l aminteam.

Dar cum era posibil? Dorința de a da fuga până la el și de a-l acoperi de sărutări m-a copleșit.

— Des, i-am șoptit eu numele, fără voia mea. El era prea departe ca să m-audă, însă Kyle era chiar lângă mine.

— Ce-i? a întrebat Kyle.

Eu m-am uitat la el și am tresărit.

Stai.

Ce?

O, *rahat! Rahat!*

Kyle!

Și Richard!

Și Des! Adevăratul Des.

Ce aveam să mă fac acum?

— Des, am spus eu încă o dată, cu voce gâtuită. Mi-am înclinat capul ușor într-o parte, atât cât să nu observe Richard.

Kyle și Fontaine mi-au prins semnalul. Urmărind direcția privirii mele, Fontaine și-a înăbușit un strigăt de uimire, în vreme ce Kyle își muta ochii de la Des la Richard, la mine și înapoi la Richard.

Jasper a băgat de seamă panica noastră mută și s-a uitat și el. A scos un sunet cu limba așa cum face Grăsanu' când are gura plină de unt de arahide. S-a întors brusc către Richard, blocându-i vederea spre plajă.

— Și, îți place cum se bate Mayweather?

Mulțumesc, Jasper! Mulțumesc! Să vorbească despre boxerul lui preferat avea să-l țină pe Richard ocupat o vreme. Dar nu pentru mult timp.

Ce aveam să mă fac? Des era la șase metri depărtare și se apropia cu repeziciune. Nu era nicio cale de scăpare. Eram condamnată, blestemată să fiu dată în vileag. Brusc, am înțeles cum un lup era în stare să-și mănânce propria labă ca să se elibereze dintr-o capcană.

Ei bine, nici chiar, pentru că asta ar fi fost de-a dreptul bizar. Dar măcar acum înțelegeam perspectiva lupului. Voiam să mă eliberez din capcana asta.

O capcană pe care mi-o creasem singură, din mândrie și încăpățânare. Și, poate, doar poate, și din prostie.

Ce ar *trebui* să fac?

Ce puteam să fac?

Să spun adevărul, repede, înainte ca Des să audă.

— Richard, trebuie să-ți spun…

Însă cuvintele mele au fost înăbușite de strigătul ascuțit al lui Fontaine:

— Dragule! a intonat el, deschizându-și larg brațele și alergând înspre Des. Ce ți-a luat atât? Credeam că nu mai ajungi!

Des s-a oprit brusc, cu ochii mari la vederea lui Fontaine, care venea înspre el ca o lebădă lansată în atac.

Parcă urmăream un accident de mașină cu încetinitorul, pe când Fontaine a făcut un salt în aer, ca să se ciocnească din plin cu Des. Apoi și-a petrecut brațele pe după umerii lui, sărutându-l apăsat, direct pe buze.

Des a făcut un pas uriaș înapoi, nu atât împins de forța impactului, cât din cauza șocului. Dacă momentul nu ar fi fost chinuitor pentru mine la atât de multe niveluri, ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl văzusem vreodată.

— Ce naiba te-a apucat, Fontaine? a exclamat Des.

Mi-am simțit inima bătându-mi convulsiv pentru o ultimă dată și am început să iau în considerare mâncatul propriei labe.

— Ești tare rău că m-ai făcut să aștept aici de unul singur, iubitule, a chicotit Fontaine, trăgându-l pe Des cel năucit înspre gloata de privitori. Dar norocul meu e că am avut cu cine să mă întrețin. Vezi? Și Sadie e aici, cu noul ei iubit.

— Noul ei în…

— Îl cheamă Des, i-a spus Fontaine cu emfază.

— Ce?

— Uite. Fontaine l-a apucat pe Des de bărbie și i-a întors fața spre noi.

Des l-a văzut pe Kyle strângându-mă posesiv de braț. Des a arătat cu degetul:

— Dar e Ky…

— Da, e chiar frumos din partea lui că a venit, dar, desigur, e petrecerea lui Dody și toți vrem ca ea să fie fericită. Acum, îi cunoști pe Jasper și pe Beth. A, și el e Richard. A fost soțul lui Sadie, înainte ca ea să-și dea seama ce afurisit e. El n-a fost invitat la petrecere. Ne-am trezit cu el aici.

Fontaine n-ar fi putut să fie mai explicit de-atât, încât mă mir că n-am izbucnit cu toții în râs din cauza reprezentației lui teatrale și pline de afectare. Pur și simplu, eram cu toții prea uimiți. Între timp, Richard a rămas orb la această scenă care se desfășură numai pentru el. Era prea concentrat să-și scoată o sămânță de mac care-i rămăsese între dinți ca să ne acorde vreo atenție. De vreme ce-l considera pe Fontaine sub demnitatea lui, era clar că nu avea să se prefacă interesat de vreunul dintre iubiții lui.

Des s-a uitat la fiecare în parte, până când în cele din urmă privirea lui s-a oprit asupra mea.

O, ce senzație plăcută să te pierzi în acei frumoși ochi verzi din nou…

Ce clipă…

Ce fericire…

Ce dezastru afurisit…

Era ridicol. Asta trebuia să înceteze.

— Richard, am început eu încă o dată, însă Fontaine nici gând să mă lase.

— Sadie, Sadie, de ce nu mă lași să termin prezentările? Richard, el e… ăă, Gerard. Gerard, ei sunt… toată lumea.

Des a clipit, ca un extraterestru care se trezește într-un laborator pe o altă planetă. S-a holbat la Fontaine, uimirea citindu-i-se în fiecare mușchi de pe față.

Fontaine a ridicat din umeri și și-a dat ochii peste cap.

Des a oftat și, preț de o miime de secundă, și-a întors capul.

Nu avea să meargă. Nu voia să intre în joc. Și de ce ar face-o? Văzuse deja ce spectacol de ciudați

era viața mea și decisese că nu voia să facă parte din el. În acel moment, nici nu-l puteam învinovăți. Chiar nu merita să se deranjeze atât pentru mine.

Apoi, Des și-a întors privirea la mine și a dat din cap aproape imperceptibil.

Inima mea a reînceput să bată, deși slab.

— Se pare că am ratat ceva, a spus el.

— Tu cine ești? a întrebat Richard, de parcă abia acum îl observa pe noul venit.

Fontaine s-a agățat de brațul lui.

— E fabulosul meu nou iubit.

Chipul lui Des s-a golit de orice expresie, ca și cum ar fi fost lovit brusc de amnezie. A întins mâna spre Richard, care i-a răspuns șovăitor cu o singură strângere grăbită, bărbătească și încărcată de testosteron.

— Dick, a spus adevăratul Des.

— Ăă, de fapt e Richard.

Des a ridicat din umeri.

— Iar eu sunt Gerard. Se pare.

— Și tu ești scoțian? a întrebat Richard.

Des i-a aruncat o privire lui Fontaine.

— Da! a răspuns Fontaine cu emfază. Ce coincidență!

Eu mi-am îngropat fața în brațul lui Kyle, neștiind dacă să râd, să dau totul pe față sau să urmăresc în continuare desfășurarea oribilei mele mascarade. Fie Des era cel mai de treabă tip întâlnit vreodată, fie era atât de nedumerit încât nu știa cum să reacționeze.

— E cam macho pentru tine, nu ți se pare, Fontaine? l-a luat peste picior Richard.

— Gelos? i-a replicat Fontaine.

Richard a afișat unul dintre cele mai condescendente zâmbete ale lui, acela care mă ducea de fiecare dată cu gândul la Hitler.

— Cum zici tu. Sadie, cât mai trebuie să suport parada asta gay?

Des și-a strecurat brațul pe după Fontaine.

— Hei, tipule, nu crezi că e cam deplasat?

Richard i-a aruncat o privire de parcă ar fi fost doi gândaci pe fundul paharului lui.

— Deplasat? Ascultă, *tipule*! Deplasat e ca voi să defilați așa prin fața copiilor mei.

— Des! Aici erai! Era Dody, care venea cu pași mari dinspre ringul de dans, rochia ei înflorată fluturând în jurul ei.

Des a făcut un pas înainte, apoi s-a întors și s-a uitat la Kyle.

— O! a exclamat Kyle.

S-a repezit înspre ea, tăindu-i calea.

— Da, Dody, sunt aici pentru tine.

A condus-o înapoi pe ringul de dans, șoptindu-i ceva la ureche, după care ea a aruncat o privire peste umăr. Au început să danseze, urmărindu-ne în tot acel timp.

N-am îndrăznit să mă uit nici la Des, nici la Richard. M-am holbat în schimb la paharul meu, întrebându-mă când se golise atât de repede. Avea oare o gaură pe undeva? L-am ridicat să verific, dar n-am găsit niciuna.

După o lungă tăcere, Des și-a dres glasul.

— Ei bine, cred că vă las. Aș vrea să-i spun la mulți ani sărbătoritei.

S-a dus într-acolo, el și predecesorul lui schimbând câteva cuvinte, apoi Des a luat-o pe Dody de mână și a dus-o să stea jos pe niște scaune libere.

Kyle a pornit unduios înspre noi, la jumătatea drumului amintindu-și că era hetero. Și-a îndreptat umerii, parcurgând semeț restul drumului, până ni s-a alăturat din nou.

— Am nevoie de ceva de băut, a pufnit Richard.

S-a dus pe verandă, strigând peste umăr:

— Avocata ta ar fi trebuit să fi terminat până acum, asta dacă știe să citească!

— Ei, eu zic că a mers destul de bine, având în vedere circumstanțele, a chicotit Jasper, de îndată ce Richard nu ne mai putea auzi.

— Dar ce caută Des aici? am întrebat eu. Se presupunea că era la cursa de bărci. Se presupunea că după aceea își vizitează mama în drumul lui spre Seattle. De ce e aici?

— Poate că a trecut să-i spună la mulți ani lui Dody, a spus Fontaine. Sau, și mai probabil, poate c-a venit să se împace cu tine.

Am început să tremur, sperând mai mult ca orice ca vărul meu să aibă dreptate.

Penny a venit în dreptul meu, arătând cu capul în direcția scaunelor de lângă ringul de dans.

— Cine e ăla de lângă Dody?

— Des, am spus eu cu un oftat.

— Adevăratul Des? Uau!

— Hei, nu-i corect! a făcut Kyle.

Eu mi-am strecurat brațul pe după mijlocul lui și l-am strâns ușor.

— Și tu ești la fel de uau, Kyle. De fapt, tu ești eroul serii mele.

El m-a îmbrățișat la rândul lui.

— Iar tu ești prima mea prietenă. Și adevărată, și inventată.

I-am urmărit cu privirea pe Des și pe Dody cum pălăvrăgesc ca doi vechi prieteni. El a râs la ceva spus de ea. Ea s-a întins și l-a bătut ușor pe genunchi. Mi-a trecut prin minte să intervin, dar, sinceră să fiu, dacă ea pleda în favoarea mea, eram mulțumită. Paige și Jordan au dat fuga la ei și s-au urcat în poala lui Des de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru posibil. Paige i-a dat un sărut pe obraz. Mi-a frânt inima. Îl adorau. Și ei aveau să sufere când urma să-și ia adio. Presupun că ar fi trebuit să mă gândesc la asta acum trei luni.

Am auzit atunci o sonerie de apel binecunoscută, pe când Kyle mi-a scos telefonul din buzunar și mi l-a întins. Îl rugasem pe el să-l țină, de vreme ce așteptam să mă sune avocata, iar eu nu aveam buzunare.

M-am holbat la ecran.

— E Jeanette! Slavă Domnului!

Am făcut câțiva pași, ca să mă îndepărtez de muzică.

— Bună, Jeanette.

— Bună, Sadie. Am vrut doar să-ți spun că actele arată în regulă. M-am asigurat că este inclusă și o mențiune în care să se specifice faptul că, dacă nu-ți achită banii în termen de nouăzeci de zile, casa revine în posesia ta. În felul ăsta, nu se poate muta fără să-ți plătească. Am mai adăugat și o clauză potrivit căreia poți locui oriunde pe teritoriul statului Michigan fără ca el să se folosească de asta drept motiv pentru vreo altă contestație privind custodia.

— Și dacă mă mut la Seattle?

— Ce?

Am scuturat din cap.

— Glumeam doar. Nu mă mut în altă parte în afară de Bell Harbor.

— Bine. Dar să știi că tot nu ești obligată să semnezi. Poți păstra casa. Schema asta cu părăsirea n-o să țină dinaintea unei curți de judecată.

Puteam păstra casa. Puteam să-mi împachetez sandalele și prosoapele de plajă, să iau copiii și să mă întorc înapoi în Glenville, în marea și costisitoarea mea casă din cartierul de primă clasă. Puteam să iau prânzul la restaurante cu șervete apretate și cu valeți care-ți parcau mașina împreună cu așa-zișii mei prieteni care nu mă contactaseră de luni bune. Puteam să-mi beau cafeaua în liniște și pace în fiecare dimineață, fără Fontaine sau Dody, care să mă bată la cap cu vreo aiureală. Și aș avea propria mea baie.

Nu, mulțumesc.

— Mulțumesc, Jeanette. Poate să păstreze casa. Sunt chiar foarte încântată să mă mut aici. Cred că o să fie distractiv.

Am închis telefonul și l-am strâns la piept. Distractiv, sigur. Aveam nevoie de ceva distracție momentan.

Toată lumea părea să fie pe ringul de dans, în perechi amestecate. Mama dansa cu Jeff, Penny cu Des, Fontaine cu Beth, Jasper cu Paige, iar Kyle cu Anita Parker. Până și Richard dansa cu Barbie.

Am trecut pe lângă ei toți și am intrat în casă, unde hârtiile mă așteptau pe masa din sufragerie. Am luat un pix și mi-am mâzgălit numele pe linia punctată, din nou.

Am așteptat să mă cuprindă regretul, să mi se umple inima de tristețe, dar nu s-a întâmplat asta. În schimb, am fost copleșită de valuri de ușurare. Casa, Glenville, acestea aparțineau de trecut. Viitorul meu era aici. Aici, în Bell Harbor, unde soarele răsărea deasupra lacului și fiecare zi era plină de noi posibilități.

Am coborât cele câteva trepte ale terasei. I-am găsit pe Fontaine și pe Kyle stând cu Penny și cu Jeff. Jasper se urcase pe ringul improvizat și rămăsese în fața formației.

Când mulțimea a făcut liniște, Jasper a spus:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Ne aflăm aici în seara aceasta ca s-o sărbătorim pe această femeie magnifică. O femeie absolut încântătoare.

Hohotul de râs al lui Fontaine a răsunat pe deasupra tuturor.

— Mama are atât de multe calități încât nu pot să le înșirui acum pe toate – deși sunt sigur că ar vrea măcar să încerc. Vreau doar să vă spun că în fiecare zi, printr-un milion de gesturi mici, m-a învățat să-mi trăiesc viața sincer, având un scop și, cel mai important dintre toate, cu simțul aventurii. Te iubesc, mamă, și la mulți ani!

Tropote, aplauze și voci au început să intoneze mulți ani trăiască, în timp ce Jasper a ajutat-o pe Dody să urce pe ring, lângă el. Ea și-a șters ochii cu mâneca rochiei ei Marie Osmond. Des mi-a surprins privirea de la câțiva metri depărtare. Și-a croit drum prin mulțimea de oameni care se aflau lângă mine. Am schimbat niște zâmbete timide, după care ne-am întors atenția asupra scenei.

— Vă mulțumesc mult tuturor, a spus Dody.

Vocea îi tremura de emoție.

— Înseamnă enorm pentru mine că ați putut veni, mai ales că ați fost anunțați așa din scurt. Sunteți cu toții niște scumpi, absolut, sincer vă spun! Aș vrea să le mulțumesc copiilor mei dragi, Jasper și Fontaine, care au muncit atât ca să organizeze petrecerea asta. Nepoatei mele, Sadie, și dragilor noștri prieteni, Kyle și Beth, și lui Des. Vă iubesc pe toți atât de mult! Datorită vouă am avut o zi de naștere nemaipomenită! În încheiere, după cum a spus Eleanor Roosevelt, „dați-le să mănânce cozonac!”[18]

Au izbucnit și mai multe chiote, aplauze și tropote, pe când Jasper a ajutat-o să coboare. Apoi și-a ridicat încă o dată mâna, ca să facem liniște:

— Beth, vrei să mă ajuți, te rog? Dacă mai puteți aștepta tortul un singur minut, aș mai avea ceva de adăugat.

Beth a venit lângă el, înroșindu-se toată și arătând puțin cam nedumerită.

— Majoritatea ați cunoscut-o pe iubita mea, Beth. Pentru aceia dintre voi care nu o știți, ea e Beth.

Ea s-a înroșit și mai mult.

— Este iubita mea de mai bine de un an. Mai mult decât atât, îmi este și cea mai bună prietenă, confidenta mea și iubirea vieții mele. Nu mai vreau să petrec o singură zi fără ea.

Zicând acestea, s-a lăsat în genunchi și a scos din buzunar o cutie de catifea. Apoi a spus:

— Beth, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

Ea a făcut ochii mari și și-a dus mâinile la obraji.

O liniște uimită s-a așternut peste mulțime. Ai fi putut auzi și o agrafă de păr căzând, chiar și în nisip.

— Sfânta căsătorie, Batman! a făcut Fontaine la urechea mea. N-am știut că avea de gând să facă asta. Tu ai știut?

Eu am scuturat din cap, nevrând să-mi iau privirea de la cei doi.

Răspunsul ei a fost un îngăimat subțire, acompaniat însă de o încuviințare hotărâtă din cap, după care Jasper a sărit în picioare și a îmbrățișat-o. Familia a izbucnit în urale și fluierături. Dody a sărit înapoi pe scenă ca un cangur și i-a sărutat pe amândoi.

— Nu e adorabil? a spus Richard sarcastic din spatele meu.

— Sunt mult prea tineri, n-o să țină, a zis și mama.

Nu știam că se aflau amândoi în spatele meu. Mă miram și eu, dar mă simțeam atât de bine încât nici n-am tresărit la sunetul vocii lor. M-am întors cu fața la ei.

— Chiar e adorabil, Richard. Și chiar o să dureze, mamă, pentru că se iubesc. Serios acum, care e problema voastră? M-am săturat de negativismul vostru. Luați-vă tunetele și fulgerele și duceți-vă în altă parte cu ele. Apropo, Richard, casa e a ta. Am semnat actele. Mă mut în Bell Harbor. Așa că ia-ți-o pe Barbie și cărați-vă. Vezi să nu te lovească ușa peste fund în drum spre ieșire.

Sprâncenele mamei s-au ciocnit violent. A făcut un gest din umăr, arătând spre Kyle:

— Pentru el, Sadie? Îți dezrădăcinezi copiii și te muți aici pentru un bărbat pe care abia îl cunoști?

Am zâmbit sincer:

— Nu, mamă, mă mut în Bell Harbor pentru mine, pentru că le place copiilor aici și pentru că o să fie bine pentru noi toți.

Mi-am așezat mâna pe brațul lui Kyle:

— Și, oricum, nu el este iubitul meu adevărat. El e șeful meu, într-un fel. Deși ar fi un iubit grozav. Pentru Fontaine.

Kyle a roșit, aruncând pe furiș o privire spre vărul meu.

Mama a mijit ochii.

— Îți bați joc de mine?

— Nu, mamă, nu-mi bat joc, am spus eu, fără nici cea mai mică urmă de regret în voce.

Pentru că era adevărat.

— I-am jucat o farsă lui Richard, iar tu ai fost cumva prinsă la mijloc.

— Cum? a scuipat Richard cuvântul.

Eu am ridicat din umeri.

— Da. Scuze.

Fontaine, Kyle, Penny și Des s-au tras mai aproape, formând în jurul meu un fel de cocon protector.

Mama s-a înroșit la față.

— Sadie Turner, ăsta e cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată! Să faci o farsă ca asta! Să-ți fie rușine! Asta e… e exact ce-ar face Dody!

Eu am zâmbit.

— Așa cred. Și e cel mai frumos compliment pe care ai fi putut să mi-l faci. Mama s-a înfoiat ca Miss Piggy când e la ciclu, și a plecat în trombă. Richard încă se holba.

A arătat cu degetul mare înspre Kyle:

— Ăsta nu e Dezzzzz?

Eu am rânjit și m-am lăsat pe Des.

— Nu, el e.

Des și-a petrecut brațul pe după talia mea și inima mi-a tresăltat de bucurie.

Richard s-a burzuluit:

— Ce naiba, Sadie? Îmi datorezi o explicație!

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

— Nu, Richard, nu-ți datorez nimic. Acum te rog s-o iei pe Bambi și să plecați de aici înainte să rup în bucăți prețioasele tale hârtii.

— O cheamă Bar… nu mai contează.

S-a întors pe călcâie și a plecat furios.

Am urmărit cu privirea cum mama și fostul meu soț se pierd în mulțime.

— Uau, Sade, a fost grozav! a spus Penny râzând din spatele meu. Le-ai închis gura amândurora. Bravo!

Fontaine m-a privit cu mândria unui părinte care-și vede copilul făcând primii pași. Cred că i-am zărit chiar o lacrimă în colțul ochiului.

Brațul lui Des s-a strâns minunat de bine în jurul meu, trimițându-mi o fierbințeală plăcută și delicioasă prin tot corpul. Tot nu știam de ce venise. Dar mă bucuram de prezența lui, atât cât avea să dureze.

Formația a început din nou să cânte, de data asta o melodie lentă și romantică.

Eu l-am luat pe Des de mână.

— Vrei să dansezi cu mine?

El a zâmbit.

— Mă pricep destul de bine, doar știi.

— La fel și eu.

Senzația de a fi în brațele lui era asemănătoare cu cea din dimineața de Crăciun. Aveam o mulțime de lucruri despre care să vorbim, dar nu chiar acum. Voiam să savurez acest moment, fără să-mi fac griji despre ce anume însemna. Sau ce nu însemna. Des era al meu pentru următoarele câteva minute și mă mulțumeam cu asta. Am dansat pe o melodie, apoi pe încă una, obraz lângă obraz.

Dody mi-a surprins privirea și m-a aprobat cu ambele mâini. Eu am chicotit, simțindu-mă iubită și alintată.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat Des.

— Dody se bucură că ești aici.

Dansul nostru a devenit mai lent. El s-a uitat în ochii mei.

— Dar tu? Tu te bucuri că sunt aici?

— Mă bucur că ai venit la petrecere. Dar mă întreb totodată dacă o să pleci din nou. Chiar a fost urât din partea ta să pleci din oraș fără un cuvânt. Aș crede că meritam măcar un rămas-bun, n-ai zice?

— Nu.

Ne-am oprit din dansat. Inima îmi bătea nebunește la fiecare cuvânt de-al lui. Nu era adevărat. Meritam un rămas-bun. Meritam respect.

Respectul pe care îl ai față de un prieten și nimic mai mult.

Chipul i s-a destins și a zâmbit, pe când m-a tras de pe ringul de dans. Neam îndepărtat de mulțime până când am ajuns pe nisip, sub lumina lunii.

— Sadie, nu vreau să-mi iau rămas-bun.

— Bravo ție, Des, dar trebuie s-o încheiem cumva.

El a chicotit și a scuturat din cap.

— Nu, vreau să spun că nu am acceptat slujba din Seattle.

Stai.

Ce?

— N-ai acceptat-o? De ce?

El m-a tras mai aproape.

— Tu de ce crezi?

Mi-am scotocit creierul după un răspuns logic. Pentru că ofițerul de la Imigrări nu-l lăsa să părăsească statul? Pentru că fusese numit chirurg-șef? Pentru că iubita lui argentiniană îl ducea în Bora Bora? Oricât am încercat, n-am reușit să vin cu un motiv suficient de bun. Pentru că era nebun după mine și nu voia să mă părăsească?

Doar ca să fiu sigură, l-am întrebat:

— De ce nu-mi spui tu?

El a oftat și mi-a dat la o parte părul pe care vântul mi-l aducea în față.

— Doar ce-am risipit cinci zile din viață pe o barcă împreună cu o gașcă de tipi. Ne-am petrecut primele ore bătându-ne în piept și vorbind despre cât de grozav e să fim noi, niște bărbați liberi în largul mării. Dar, sincer, Sadie, a doua zi toți au început să vorbească numai despre soțiile și copiii lor. Și m-au făcut să-mi dau seama ce aveam aici, în Bell Harbor.

Asta nu era nici pe departe declarația de iubire la care sperasem.

— Cu alte cuvinte, te-ai simțit singur pe mare și vrei pe cineva să-ți țină companie?

El a chicotit văzându-mă nemulțumită.

— Nu, Sadie. Nu vreau pe oricine să-mi țină companie. Te vreau pe tine. Vreau să încep o viață aici, cu tine.

M-a strâns de mâini, stârnindu-mi fluturașii din stomac.

— Îmi pare rău că am plecat fără să-ți spun, a continuat el. Cred că m-am speriat puțin. Nu mă mândresc cu asta, dar a trecut ceva vreme de când am avut nevoie de cineva. Iar acum am nevoie de tine și asta… mă panichează. Știi ce înseamnă cuvântul, nu?

Mă necăjea, dar nu-mi păsa.

— Da, eu și panicatul suntem prieteni vechi.

El a zâmbit.

— Îți dai seama că nu există cuvântul ăsta, nu?

— În lumea mea, există.

— În regulă, atunci. Îmi place lumea ta, a spus el, trăgându-mă mai aproape. Și îmi plac lucrurile din ea. Și oamenii.

Și-a coborât privirea, ca și cum mi-ar fi cercetat chipul după un răspuns.

— Doamne, Sadie, mi-a fost dor de tine! Un dor nebun!

Am tras în piept mirosul apei și al nisipului răcoritor, miros care aducea de fiecare dată numai amintiri plăcute. Iar acum tocmai se crea una nouă.

— Și mie mi-a fost puțin dor de tine.

— Doar puțin?

— Hm, poate mai mult. Nu-mi aduc aminte. Am fost ocupată cu petrecerea.

Des a râs și m-a strâns mai bine în brațele lui minunate. I-am zâmbit lui și stelelor, dăruindu-ne în sfârșit sărutul glorios și mult dorit. Apoi încă unul și încă unul. Momentul era sublim, așa cum e când stai întins pe plaja albă a Mării Caraibilor, cu o piña colada într-o mână și cu Des lipit de mine pe cealaltă parte.

Inima îmi bubuia, îmi tresălta, îmi palpita, îmi suspina…

∵

Ritmul petrecerii a tot încetinit, până când, în cele din urmă, nu au mai rămas decât câțiva dintre noi. Ne-am adunat cu toții pe marginea apei, așezându-ne pe prosoape de plajă și ascultând valurile. Penny și Jeff se înghesuiseră pe un singur prosop, cu Jordan moțăind între ei. Dody s-a așezat lângă Harry, având un pompon nou în păr. Era cadoul ei din partea lui, cumpărat de la Audubon Society și făcut în întregime din pene de gâscă. Beth și Jasper erau și ei acolo. La fiecare câteva minute, ea își ridica mâna stângă ca să-și privească inelul de logodnă strălucind în lumina lunii. Într-o margine, Des și cu mine împărțeam un alt prosop, cu Paige ghemuită între noi, sprijinindu-și căpșorul somnoros pe piciorul meu.

Fontaine a adus o tavă cu băuturi, pe care a trecut-o pe la fiecare dintre noi. Apoi s-a așezat jos, lângă Kyle.

— Sadie zice că ești un iubit grozav, l-am auzit spunându-i încetișor.

Kyle a zâmbit.

— Da, dar mi-a dat papucii. Se pare că sunt din nou disponibil, i-a răspuns el, tot în șoaptă.

Fontaine a scuturat din cap.

— Nu și dacă am și eu un cuvânt de spus.

Au ciocnit paharele și au băut. Poate că dragostea era un inconvenient, dar putea fi și durabilă.

Dody a oftat fericită.

— Vă mulțumesc încă o dată, dragilor. Cred că nicio petrecere la Taj Mahal nu ar fi fost mai reușită de-atât. A fost o seară absolut încântătoare! Jasper, romantic șiret ce ești, nici n-am bănuit că urma s-o ceri în căsătorie. Iar eu de obicei mă prind de chestiile astea. Beth, tu ai bănuit?

Beth și-a șters colțul ochiului.

— Nu. Dar sunt foarte bucuroasă c-a făcut-o.

Jasper s-a aplecat înspre ea și a sărutat-o pe obraz, în timp ce ea își privea din nou inelul. El găsise inelul pe care îl voia și i se potrivea perfect.

Mă bucuram pentru ei. Aveau să fie fericiți. Îmi dădeam seama de-acum. Și cât de bine îmi părea că darul lui Richard, care pentru mine își pierduse tot farmecul, putea să joace un alt rol într-un viitor nou-nouț.

— Știam eu că pot avea încredere în madame Margaret, a adăugat Dody. Mi-a zis că noaptea asta urmează să fie ca niciuna de până acum.

— Madame Margaret? Clarvăzătoarea la care te-ai dus? a întrebat Des.

Am încuviințat din cap.

— Dody m-a pus.

El a chicotit.

— Poate fi foarte convingătoare. Și ce ți-a spus clarvăzătoarea asta despre viitorul tău?

Mi-am împletit degetele printre ale lui și m-am tras mai aproape:

— Mi-a spus că o să întâlnesc un doctor înalt, brunet și chipeș și că viitorul meu arată absolut încântător.

— Chiar ți-a spus asta?

— Poate că parafrazez puțin.

El mi-a zâmbit, gropițele lui adâncindu-se în lumina lunii.

I-am întors zâmbetul, gândindu-mă cum viața care se așternea dinaintea mea era plină de atâtea posibilități minunate.

Luna era sus pe cer, noaptea neagră, însă, pe dinăuntrul meu, eu eram cea mai radioasă fată din lume.

virtual-project.eu

violin

[1] Sat fictiv din filmul omonim (*Brigadoon*, 1954), ai cărui locuitori trăiau ca acum două sute de ani (n.tr.).

[2] În limba spaniolă, casă de nebuni (n.tr.)

[3] 911 este numărul de telefon pentru urgențe în Statele Unite, echivalentul europeanului 112 (n.red.)

[4] În original, *Whack-a-Mole* – joc care presupune lovirea unor obiecte sub formă de capete de cârtiță cu un ciocan din plastic, neștiind din ce gaură vor apărea acestea (n.tr.).

[5] Aluzie la seria *Highlander*, scrisă de Gregory Widen și transformată apoi în serial TV (difuzat la noi cu titlul *Nemuritorul*), în regia lui Russell Mulcahy (n.tr.).

[6] Drum ficțional, care apare în cartea *Vrăjitorul din Oz*, a lui Frank Baum (n.red.).

[7] Om de afaceri american (decedat în 1980), fondatorul lanțului de restaurante KFC (n.red.)

[8] Marcă americană de bere (n.red.).

[9] Joc de cuvinte intraductibil. Expresie care încearcă să imite, peiorativ, pronunțarea unor cuvinte în limba engleză de către chinezi (n.tr.)

[10] Joc de cuvinte intraductibil; în limba engleză, expresia *to have a sweet tooth* (literal „a avea un dinte dulce“ desemnează pofta unei persoane pentru dulciuri (n.tr.).

[11] Joc de cuvinte în limba engleză – „vultur“ – *eagle*, asemănător cu *ego* (n.red.).

[12] Personajul citează greșit un proverb celebru: „Când viața îți dă lămâi, fă o limonadă!” (n.red.).

[13] Acronim de la tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).

[14] Hamlet, actul 3, scena 2 (n.tr.).

[15] Emisiune TV americană în care sunt prezentați răufăcătorii cei mai căutați de către poliție (n.red.).

[16] În engleză, joc de cuvinte între *boat* – „barcă“ și *botox* (n.tr.).

[17] Joc de cuvinte care se pronunță similar sintagmei fuck the wife and how, în traducere „cum să i-o tragem soției” (n.red.).

[18] Expresie atribuită Mariei Antoanette (n.red.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	19
Capitolul 3	27
Capitolul 4	38
Capitolul 5	53
Capitolul 6	62
Capitolul 7	77
Capitolul 8	86
Capitolul 9	104
Capitolul 10	126
Capitolul 11	135
Capitolul 12	151
Capitolul 13	161
Capitolul 14	165
Capitolul 15	169
Capitolul 16	192
Capitolul 17	208
Capitolul 18	218
Capitolul 19	224
Capitolul 20	233
Capitolul 21	247
Capitolul 22	252
Capitolul 23	262
Capitolul 24	286
Capitolul 25	296